

STJERNEN

ÅRGANG 144 · NUMMER 1 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · JANUAR 1995

Beretning fra
oktoberkonferencen
1994

Marize bebudelse, af John Scott

Englen Gabriel blev sendt fra Gud til Maria og hilste hende med ordene: Herren er med dig, du bændede! ... Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højstes søn (se Luk 1:26-32).

Beretning fra oktoberkonferencen 1994 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og meddelelser givet i Tabernaklet på Tempelpladsen i Salt Lake City, Utah,
den 1. og 2. oktober 1994

Vi står på et tidspunkt i verdens historie og i Kirkens udvikling,« sagde præsident Howard W. Hunter ved oktoberkonferencens sidste møde om søndagen, »hvor vi må tænke mere på det hellige og handle mere, som Frelseren forventer hans disciple handler. Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv: 'Hvad ville Jesus gøre?' og derpå mere modigt handle i henhold til svaret. Vi må udføre Herrens værk, ligesom han udførte sin Faders. Vi bør yde enhver mulig indsats for at blive som Kristus, den eneste fuldkomne og syndfri person, denne verden nogensinde har set ...

Lad os gøre templet, med tempelbesøg og tempelpagter og tempelægteskab, til vores højeste jordiske mål og den største oplevelse på jorden.

Lad os fortælle vore børn om de åndelige oplevelser, vi har i templet. Og lad os mere ivrigt og i ro og mag undervise dem i det, som vi passende kan sige om formålet med Herrens hus.

Lad os forberede alle missionærer til at tage værdigt til templet og at gøre den oplevelse til et endnu større højdepunkt end at modtage missionskaldelsen. Lad os planlægge og undervise i samt bønfalde vore børn om at gifte sig i Herrens hus. Lad os bekræfte endnu mere ihærdigt, end vi nogensinde tidligere har gjort, at det har betydning, hvor man bliver gift, og med hvilken myndighed man bliver erklæret for mand og hustru.

Alle vore anstrengelser med at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og

forløse de døde fører til det hellige tempel. Det skyldes, at tempelordinanserne er absolut afgørende; vi kan ikke vende tilbage til Guds nærhed uden dem,« proklamerede præsident Hunter.

Med denne magtfulde og bevægende sammenfatning afsluttede præsident Hunter oktoberkonferencen, som via satellit blev sendt på mange sprog til tusinder af steder over hele verden.

Præsident Gordon B. Hinckley, første-rådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, ledede konferencens møder.

Ved konferencen opretholdt man bla. præsident Hunter, præsident Hinckley, præsident Monson og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum ved en højtidelig forsamling ved konferencens første møde lørdag den 1. oktober. De øvrige generalautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer blev også opretholdt. Dette omfattede bla. opretholdelse af tre nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum, emeritusstatus til en halvfjerds samt afløsning af syv andre, kaldelsen af et nyt præsidentskab for Søndagskolen, afløsning af præsidentskabet for Primary og en rådgiver i præsidentskabet for Unge Piger samt opretholdelse af et nyt præsidentskab for Primary og en ny rådgiver i præsidentskabet for Unge Piger.

Redaktionen

Præsident Howard W. Hunter, i midten, hilser på forsamlingen forud for et konferencemøde.

STJERNEN

JANUAR 1995 - 144. årgang - Nummer 1
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Howard W. Hunter,
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland.

Redaktion: Rex D. Pinegar, Joe J. Christensen
Vejledere: William R. Bradford, Spencer J. Condit,
John H. Groberg

Curriculum Department:

Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki

International Magazine

Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnesjerner: DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martinale
Art Director: Scott Van Kampen
Design: Shari Cook
Produktion: Reginald J. Christensen, Jennifer Datwyler,
Jane Ann Kemp, Denise Kirby
Abonnementafdeling:
Cirkulation: Thomas L. Peterson
Distribution: Joyce Hansen
Marketing: Kent H. Sorenson

Stjernen's Redaktør: Carsten Gram
Kirkeryt: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:

Translation:
Hans Egeles Gade 2, 1. - DK-2200 København N
Tlf. 31 39 13 66; fax 31 39 13 67

Distribution:

Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 - DK-3540 Lyngø
Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82

© 1995 by Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints

Eftertryk forbudt

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på
dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, japansk,
svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk
og thailandsk, kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk,
tjekkisk og ungarsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class
postage paid at Salt Lake City, UT 84150. Subscription
price \$ 10.00 per year, \$ 1.00 per single copy. Thirty days'
notice required for change of address. When ordering a
change, include address label from recent issue; changes
cannot be made unless both the old address and the new
are included. Send USA and Canadian subscriptions and
queries to Church Magazines, 50 East North Temple
Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Subscription
information telephone number: 801-240-2947
POSTMASTER: Send address changes to JM at 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA.

Abonnement:

12 numre DKK 80,- (inkl. moms og porto).
Betalning over giro 3120988 til Nordisk Distributions
Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
USA og Canada: US \$ 10,00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året
Printed by: JG Offset - DK-3500 Værløse - Danmark
ISSN 0900-2545 - 95981 110

Talere ved denne konference i alfabetisk orden:

Ballard, M. Russell	63
Clyde, Aileen H.	95
Costa, Claudio R. M.	25
Edgley, Richard C.	38
Faust, James E.	70
Grassli, Michaelene P.	11
Haight, David B.	13
Hales, Robert D.	18
Hinckley, Gordon B.	4, 45, 55
Holland, Jeffrey R.	29
Hunter, Howard W.	6, 48, 87, 97
Jack, Elaine L.	88
Ladd, W. Don	26
Mason, James O.	28
Maxwell, Neal A.	32
Monson, Thomas S.	42, 66
Nelson, Russell M.	83
Oaks, Dallin H.	8
Okazaki, Chieko N.	92
Packer, Boyd K.	58
Perry, L. Tom	16
Pinegar, Patricia P.	76
Pinegar, Rex D.	78
Porter, L. Aldin	61
Rector, Hartman, jun.	23
Scott, Richard G.	35
Tenorio, Horacio A.	21
Uchtdorf, Dieter F.	40
Wickham, Lance B.	81
Wirthlin, Joseph B.	73

Forsiden:

Kristus på vejen til Emmaus, af Greg K. Olson
Frelseren slog efter sin opstandelse følge med to af sine disciple,
mens de gik af vejen til Emmaus. Han talte om skrifterne med
dem, »men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham.«
Senere ved aftensmåltidet tog Jesus »brødet, velsignede og brød det
og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham.« Da
han blev »usynlig for dem,« vendte de hastigt tilbage til Jerusalem
for at bære vidnesbyrd: »Herren er virkelig opstået« (Luk 24:13-35).

Bagsiden:

Portræt af præsident Howard W. Hunter, af Merrett.
Citrat fra aprilkonferencen 1988.

INDHOLD

Beretning fra oktoberkonferencen 1994 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige	1	Vær en retskaffen ægtemand og far Præsident Howard W. Hunter	48
Mødet lørdag formiddag		Mødet søndag formiddag	
Den højtidelige forsamling og opretholdelse af Kirkens ledere	4	Red børnene Præsident Gordon B. Hinckley	55
»Store og dyrebare løfter« Præsident Howard W. Hunter	6	Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet Præsident Boyd K. Packer	58
Tilbedelse gennem musik Ældste Dallin H. Oaks	8	Åbenbaringer fra himlen Ældste L. Aldin Porter	61
At hjælpe børn til at skelne mellem rigtigt og forkert Præsidentinde Michaelene P. Grassli	11	Gengiven sandhed Ældste M. Russell Ballard	63
Højtidelige forsamlinger Ældste David B. Haight	13	De faderløse og enkerne – elsket af Gud Præsident Thomas S. Monson	66
»Lytter til profetens røst« Ældste L. Tom Perry	16	Mødet søndag eftermiddag	
Mødet lørdag eftermiddag		De nøgler, som aldrig ruster Ældste James E. Faust	70
Vigtigheden af at modtage et personligt vidnesbyrd Ældste Robert D. Hales	18	Dybe rødder Ældste Joseph B. Wirthlin	73
Lad os bygge fæstninger Ældste Horacio A. Tenorio	21	Undervis børnene Præsidentinde Patricia P. Pinegar	76
Hold ud til enden i barmhjertighed Ældste Hartman Rector jun.	23	De enkle ting Ældste Rex D. Pinegar	78
Uvurderlige principper for succes Ældste Claudio R. M. Costa	25	»Stå på hellige steder« Ældste Lance B. Wickman	81
»Lav en ark« Ældste W. Don Ladd	26	Elias' ånd Ældste Russell M. Nelson	83
Riget går frem i Afrika Ældste James O. Mason	28	Følg Guds Søn Præsident Howard W. Hunter	87
Genoprettelsens mirakler Ældste Jeffrey R. Holland	29	Hjælpeforeningens møde	
»Et fuldkommen klart håb« Ældste Neal A. Maxwell	32	»Søg, og I skal finde« Præsidentinde Elaine L. Jack	88
Præstedømmets møde		Ro din båd Chieko N. Okazaki	92
Træf de rigtige valg Ældste Richard G. Scott	35	Barmhjertighed og lærdom Aileen H. Clyde	95
For at du må få større frimodighed Biskop Richard C. Edgley	38	Stå fast i troen Præsident Howard W. Hunter	97
Det eneste sande og virkelige grundlag Ældste Dieter F. Uchtdorf	40	Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige	52
Min broders vogter Præsident Thomas S. Monson	42	Nye generalautoriteter	99
Tab ikke bolden Præsident Gordon B. Hinckley	45	De talte til os	102
		Nyheder	103

Den højtidelige forsamling og opretholdelse af Kirkens ledere

Præsenterer af præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

sætte denne stiftende forsamling, som omfatter tusinder af mødesale og hjem over hele verden.

Det Første Præsidentskab bedes rejse sig. Det foreslås, at vi opretholder Howard William Hunter som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som førsterådgiver i Kirkens Første Præsidentskab og Thomas Spencer Monson som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon B. Hinckley som præsident for De Tolv Apostles Råd og Boyd K. Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Råd. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Brødre og søstre, præsident Hunter har anmodet om, at jeg nu leder denne højtidelige forsamling, som vi nu deltager i. Dette er en begivenhed af stor betydning for medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige over hele verden. Vi skal stemme kvorumsvi og gruppevis. Uanset hvor I er, må I gerne rejse jer, når I bliver bedt derom, og med jeres oprakte hånd give udtryk for, om I vælger at opretholde de personer, hvis navne vil blive præsenteret for jer. Kun de, der på et givet tidspunkt står op, skal stemme. Efter jeres tilkendegivelse kan I sætte jer, når I får besked.

Generalautoriteterne, der sidder i Assembly Hall på Tempelplassen eller i Joseph Smith-bygningen, vil overvåge afstemningen i de forsamlinger. I stavscentre vil et medlem af stavspræsidentskabet overvåge afstemningen. Og dersom der er nogen imod, vil han underrette os. Vi vil nu fort-

Det foreslås, at vi opretholder som medlemmer af De Tolv Apostles Råd: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales og Jeffrey R. Holland. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. Det Første Præsidentskab bedes sætte sig.

Medlemmerne af De Tolv Apostles Råd bedes rejse sig. Det foreslås, at vi opretholder Howard William Hunter som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Råd, som de tidligere er blevet præsenteret og godkendt af Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. I kan sætte jer.

Medlemmerne af De Halvfjerds' Første og Andet Kvorum samt Det Præsiderende Biskopråd bedes rejse sig. Det foreslås, at vi opretholder Howard William Hunter som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Råd, som de tidligere er blevet præsenteret og godkendt af Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. I kan sætte jer.

Følgende bedes rejse sig overalt, hvor I deltager. Alle ordnede patriarker og medlemmer af højpræsternes og ældsternes kvorum bedes rejse sig. Det foreslås, at vi opretholder Howard William Hunter som profet, seer og åbenbarer og præsident for

Det Første Præsidentskab står op under opretholdelsen ved den højtidelige forsamling. Fra venstre: Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver; præsident Howard W. Hunter og præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver, ved talerstolen.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Råd, som de tidligere er blevet præsenteret og godkendt. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn. I kan sætte jer.

Alle bærere af Det Aromske Præstedømme bedes rejse sig – dvs. alle ordnede præster, lærere og diakoner. Det foreslås, at vi opretholder Howard William Hunter som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Råd, som de tidligere er blevet præsenteret og godkendt. De, der kan godkende det, bedes vise det med en oprakt højre hånd. Nogen imod, samme tegn. I kan nu sætte jer.

Hele forsamlingen – herunder alle, som tidligere har stået op – bedes rejse sig. Det foreslås, at vi opretholder Howard William Hunter som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sammen med hans rådgivere og medlemmerne af De Tolvs Råd, som de tidligere er blevet præsenteret og godkendt. De, der kan godkende det, bedes vise det med en oprakt højre hånd. Nogen imod, samme tegn. Tak, I kan sætte jer.

Vi vil nu forblive siddende, mens vi opretholder Kirkens øvrige generalautoriteter og ledere for Kirkens hjælpeorganisationer. Det foreslås, at vi som De Halvfjerd' Præsidium opretholder ældsterne Rex D. Pinegar, Carlos E. Asay, Charles Didier, L. Aldin Porter, Joe J. Christensen, Monte J. Brough og W. Eugene Hansen.

Som øvrige medlemmer af De Halvfjerd' Første Kvorum: Loren C. Dunn, Gene R. Cook, William R. Bradford, John H. Groberg, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Robert E. Wells, James M. Paramore, Hugh W. Pinnock, F. Enzo Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, F. Burton Howard, Ted E. Brewerton, Jack H. Goasland, Angel Abrela, John K. Carmack, J. Richard Clarke, Hans B. Ringger, Marlin K. Jensen, Earl C. Tingey, Alexander B. Morrison, L. Lionel Kendrick, Harold G. Hillam, Carlos H. Amado, Ben B. Banks, Spencer J. Cordie, Robert K. Dellenbach, Henry B. Eyring, Glen L. Pace, F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson, Lynn A. Mickelsen, Neil L. Andersen, D. Todd Christofferson, Creel K. Kofford, Dennis B. Neuenschwander, Andrew Wayne Peterson og Cecil O. Samuelson.

Som medlemmer af De Halvfjerd' Andet Kvorum: Eduardo Ayala, LeGrand R. Curtis, Hervéio Martins, J. Ballard Washburn, Durrel A. Woolsey, W. Mack Lawrence, Rulon G. Craven, Joseph C. Muren, Graham W. Doxey, Jorge A. Rojas, Julio E. Dávila, In Sang Han, Stephen D. Nadauld, Sam K. Shimabukuro, Lino Alvarez, Dallas

Medlemmerne af De Halvfjerd' Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd med oprakt højre hånd ved den højtidelige forsamling.

N. Archibald, C. Max Caldwell, Gary J. Coleman, John B. Dickson, John E. Fowler, Jay E. Jensen, Augusto A. Lim, John M. Madsen, V. Dallas Merrell, David E. Sorensen, F. David Stanley, Kwok Yuen Tai, Lowell D. Wood, Claudio R. M. Costa, W. Don Ladd, James O. Mason, Dieter F. Uchtdorf og Lance B. Wickman.

Som Det Præsiderende Biskopråd: Merrill J. Bateman som præsiderende biskop, H. David Burton som førsterådgiver og Richard C. Edgley som andenrådgiver. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi officielt takker ældste Hartman Rector jun., og at han betegnes som emeritusmedlem af De Halvfjerd' Første Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det.

Med tak for deres virke som generalautoriteter foreslås det, at vi afløser ældsterne Albert Choules jun., Lloyd P. George, Gerald E. Melchin, Malcolm S. Jepsen, Richard P. Lindsay, Merlin R. Lybbert og Horacio A. Tenorio som medlemmer af De Halvfjerd' Andet Kvorum. De, der ønsker at udtrykke deres tak, bedes angive det ved en oprakt højre hånd.

Ældste Clinton L. Cutler virkede som førsterådgiver i præsidentskabet for Søndagsskolens hovedbestyrelse ved sin bortgang den 9. april 1994. De, der ønsker at udtrykke deres tak for hans virke og med tak afløse ældste Merlin R. Lybbert som præsident for Søndagsskolen og ældste Ronald E. Poelman som andenrådgiver i Søndagsskolen, bedes gøre det med en oprakt højre hånd.

Det foreslås, at vi med tak og stor påskønnelse afløser søstrene Michaelene P. Grassli, Betty Jo N. Jepsen og Ruth B.

Wright som præsidentskab for Primarys hovedbestyrelse samt Patricia P. Pinegar som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse. Vi afløser også alle medlemmer af Primarys hovedbestyrelse.

Alle, der ønsker at deltage i en inderligt tak til disse yderst trofaste søstre for deres fremragende arbejde, kan gøre det med en oprakt højre hånd.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Charles Didier, J. Ballard Washburn og F. Burton Howard som præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse; søster Patricia Peterson Pinegar som den nye præsidentinde for Primary samt søster Anne Goalen Wirthlin som førsterådgiver og søster Susan Lillywhite Warner som andenrådgiver samt søster Bonnie Dansie Parkin som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

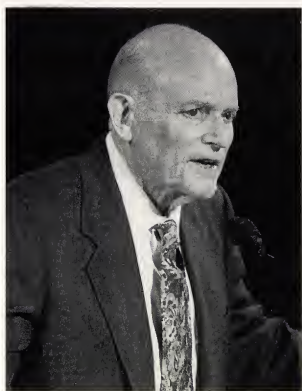
Det foreslås, at vi opretholder de øvrige ledere og bestyrelsesmedlemmer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Præsident Hunter, så vidt jeg har kunnet se, har afstemningen i Tabernaklet været enstemmig bekræftende over for de fremlagte forslag. Enhver stemme imod i en anden forsamling vil blive noteret, og vi vil blive underrettet derom. Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse og for jeres tro og bønner. Vi føler, at I ikke kun har opretholdt os med jeres hånd, men også med jeres hjerte. Vi har virkelig behov for jeres bønner, og vi beder om, at I fortsat vil opsende dem for os som jeres tjenerne. Vi vil nu bede de nye halvfjerdere, det nye præsidentskab for Primary og søster Parkin om venligst at indtage deres plads på forhøjningen. Amen. □

»Store og dyrebare løfter«

Præsident Howard W. Hunter

Jo længere Kirken fjerner sig fra verdens livsstil, jo mere bliver vi et velkomment tilflugtssted.

Mine kære brødre og søstre, tak for jeres opretholdelse. Jeg træder frem for jer ydmyg og sagtmødig og bedrøvet over den nylige bortgang af vores elskede profet, præsident Ezra Taft Benson. Mit hjerte er dybt rørt ved min kære vens bortgang, især i betragtning af de nye opgaver, jeg har fået.

Jeg har udgydt mange tårer og har søgt min Fader i Himlen i inderlig bøn med et ønske om at kunne leve op til denne høje og hellige kaldelse. Jeg har bedt om at være værdig til at bære denne opgave, som tretten andre mænd i denne uddeling har fået. Måske kan kun de, når de ser fra den anden side af sløret, fuldt ud forstå vægten af ansvaret og den store afhængighed af Herren, jeg føler ved at acceptere denne hellige kaldelse.

Min største styrke i de sidste måneder har været mit faste vidnesbyrd om, at dette er

Guds værk og ikke menneskers. Jesus Kristus leder denne kirke. Han leder den i ord og gerning. Jeg er dybt beæret, mere end ord kan udtrykke, over for en tid at være kaldet til at være et redskab i hans hænder ved at præsidere over hans kirke. Men uden den sikre viden, at Kristus står i spidsen for Kirken, kunne hverken jeg eller nogen anden mand bære vægten af den kaldelse, der er kommet.

Når jeg påtager mig dette ansvar, anerkender jeg Guds mirakuløse hånd i mit liv. Han har gentagne gange skånet mit liv og givet mig min styrke. Han har gentagne gange ført mig tilbage fra grænsen til evigheden og har tilladt, at jeg fortsatte min gerning på jorden en tid endnu. Jeg har nu og da undret mig over, hvorfor mit liv er blevet skånet. Men nu er jeg holdt op med at stille det spørgsmål og beder kun om Kirkens medlemmers tro og bønner, så vi kan arbejde sammen, hvor jeg skal arbejde med jer for at opfylde Guds hensigter i denne del af vores tilværelse.

Jeg takker også for bønner og udvist tro fra min hustru og familie, mine Brødre blandt generalautoriteterne og de utallige trofaste medlemmer, som har bedt for mig, bekymret sig for mig og udvist interesse for mit heldbød.

Det er 35 år siden, jeg blev opretholdt som medlem af De Tolvs Kvorum. Disse år har været rige på forberedelser. Jeg har mødt de hellige og båret vidnesbyrd i Nord- og Sydamerika, i Europa og i Østeuropa, i Asien, Australien og Afrika samt på øerne i havet. Mange gange har jeg været i det hellige land og gået, hvor Jesus gik. Min gang er langsommere nu, men min forstand er klar, og min ånd er ung.

Når jeg nu accepterer kaldelsen fra Herren om at lede Kirken, er jeg overvældet med taknemmelighed for de åbenbaringer,

som har fastsat det fremragende system, hvorved hans kirke ledes. Hver mand, der ordineres til apostel og indsættes som medlem af De Tolvs Kvorum, bliver opretholdt som profet, seer og åbenbarer. Det Første Præsidentskab og De Tolvs Apostles Kvorum er kaldet og ordineret til at bære præstedømmets nøgler. De har myndighed til og ansvar for at lede Kirken, at administrere dens ordinanser, at undervise i dens lære og at fastlægge og bevare dens fremgangsmåder.

Når Kirkens præsident er syg eller ude af stand til at fungere fuldt ud i alle sit embedes pligter, fortsætter hans rådgivere, som sammen med ham udgør Det Første Præsidentskabs Kvorum, præsidentskabets arbejde. Ethvert større spørgsmål, retningslinje, program eller lærdom overvejes i bøn i et råd bestående af rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolvs Apostles Kvorum. Ingen beslutning kommer fra Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum uden fuldstændig enighed blandt alle involverede.

Kirken følger dette inspirerede mønster og vil bevæge sig fremad uden afbrydelse. Kirkens ledelse og anvendelse af de profetiske gaver vil altid ligge hos de apostolske autoriteter, som bærer og udøver alle præstedømmets nøgler.

Jeg føler ligesom præsident Joseph F. Smith ved en lignende lejlighed for mange år siden, hvor han sagde:

»Jeg foreslår, at mine rådgivere og medpræsidenter i Det Første Præsidentskab med mig deler ansvaret for enhver handling, som jeg skal udføre i denne øgenskab. Jeg har ikke i sinde at tage styret i mine egne hænder og gøre, som jeg synes; men jeg agter at gøre, som mine brødre og jeg bliver enige om, og hvad Herrens Ånd åbenbarer til os. Jeg har altid holdt på, og er sikker på, at jeg altid vil holde på, at der er forkerk, at én mand udøver al magt og myndighed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges præsidentskab. Jeg tør ikke påtage mig et sådant ansvar, og jeg vil heller ikke, så længe jeg kan have sådanne mænd til at stå ved min side og vejlede mig i det arbejde, vi må udføre, og i alle de ting, der skal føre til fred, fremgang og lykke for Guds folk og opbygelsen af Zion.«

Præsident Smith fortsatte:

»Hvis mine brødre i apostelembetet på noget tidspunkt skulle se en tilbøjelighed hos mig til at afvige fra dette princip eller ser, at jeg glemmer den pagt, jeg i dag indgår foran denne forsamling af præstedømmet, beder jeg dem i min Faders navn om at komme til mig som mine brødre, som rådgivere i præstedømmet, som vægere på Zions tårne og minde mig om pagten og løftet, jeg gav til hele Kirken ved denne generalkonference.«

Herren har aldrig haft til hensigt, at én mand skulle have al magten, og derfor har

han sat præsidenter, apostle, højpræster, halvfjerdere, ældster og forskellige funktionærer i det mindre præstedømme i sin kirke; alle er de nødvendige i deres stillinger og plads ifølge den myndighed, der er givet dem» (Joseph F. Smith, Conference Report, oktober-november 1901, s. 82; se også *Evangeliske lærdomme*, s. 148).

Disse ord fra president Joseph F. Smith repræsenterer mine følelser i dag.

Som mine Brødre før mig modtager jeg med denne kaldelse forsikringen om, at Gud vil lede sin profet. Jeg accepterer ydmygt kaldelsen til at tjene og erklærer med salmisten: »Herren, min styrke, mit skjold, på han stoler mit hjerte. Da jeg fik hjælp, jubede mit hjerte« (Sl 28:7).

Da jeg blev kaldet, udsendte jeg to opfordringer til Kirkens medlemmer. Jeg føler mig tilskyndet til fortsat at fremhæve disse.

For det første opfordrer jeg alle Kirkens medlemmer til i deres liv at vise stadig større opmærksomhed på vor Herre Jesu Kristi liv og eksempel, især på den kærlighed, det håb og den barmhjertighed, han viste. Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden med mere venlighed, mere tålmodighed, mere høflighed og være mere tilgivende.

Til dem, der har overtrådt eller er blevet fornærmert, siger vi: Kom tilbage. Omvendens vej kan til tider være vanskelig, men den løfter os stadig opad og fører til fuldstændig tilgivelse.

Til dem, der er såret eller kæmper med problemer og er bange, siger vi: Lad os stå hos jer og tørre jeres tårer. Kom tilbage. Stå sammen med os i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Opfat helt bogstaveligt Herrens invitation: »Kom, følg mig« (se Matt 16:24; 19:21; Mark 8:34; 10:21; Luk 9:23; 18:22; Joh 21:22; L&P 38:22). Han er den eneste sikre vej; han er verdens Lys.

Vi vil, som I vil forvente af os, fortsat holde fast ved de høje standarder for opførelse, som definerer en sidste dages hellig. Det er Herren, som har fastsat disse standarder, og vi har ikke lov til at tilsidesætte dem.

Lad os studere hver eneste af Mesterens lærdomme og vie os selv mere fuldt ud til hans eksempel. Han har givet os »alt, hvad der behøves til liv og gudsfrygt.« Han har kaldet os til »herlighed og styrke« og har »skænket os sine store, dyrebare løfter, så [vi] ved dem kan ... få del i guddommelig natur« (2 Pet 1:3-4).

Jeg tror på disse »store, dyrebare løfter,« og jeg opfordrer alle, der kan høre mig, til at opnå dem. Vi bør stræbe efter at »få del i guddommelig natur.« Først da kan vi i sandhed håbe på »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende« (L&P 59:23).

I den ånd opfordrer jeg de sidste dages hellige til at se til templet som det store symbol på jeres medlemskab. Det er mit hjertes inderligste ønske, at hvert eneste

medlem af Kirken vil være værdig til at træde ind i templet. Det vil glæde Herren, hvis hvert eneste voksent medlem vil være værdig – samt have – en gyldig tempelanbefaling. Det vil skal gøre og ikke gøre for at være værdige til en tempelanbefaling er præcis de ting, der vil sikre, at i selvs og vores familie er lykkelige.

Lad os være et tempelbesøgende folk. Besøg templet så ofte som personlige forhold tillader. Hav et billede af templet i jeres hjem, så jeres børn kan se det. Lær dem om formålet med Herrens hus. Lad dem fra deres første år planlægge at tage til templet og at forblive værdige til denne velsignelse.

Hvis afstanden til et tempel ikke muliggør besøg ofte, så saml jeres families historie og forbered navne til de hellige ordnansere, der kun udføres i templet. Slægtsforskning er afgørende for arbejdet i templerne, og velsignelser vil bestemt komme til dem, der udfører dette arbejde.

Vi ønsker at bringe templerne nærmere vores medlemmer. Nye templer er blevet bekendtgjort og er under opførelse. Andre planlægges. Snart skal vi indvie templerne i Orlando, Florida, og i Bountiful i Utah.

I templets ordnansere bliver grundlaget for den evige familie beseglet på sin plads. Kirken har ansvaret for – og myndigheden til – at bevare og beskytte familien som samfundets grundvold. Mønstrer for familieliv, indstiftet før verden blev grundlagt, kræver, at børn fra fødslen får og forsørges af en far og mor, som er mand og hustru og洛夫ormeligt gift. At være forældre er et helligt ansvar og privilegium, hvor børn bydes

velkommen som »en gave fra Herren« (Sl 127:3).

Et bekymret samfund begynder nu at forstå, at opløsningen af familien påfører verden de ulykker, som profeterne har forudsagt. Verdens rådslagninger og overvejelser vil kun lykkes, når de definerer familien, som Herren har åbenbåret, at den er. »Hvis ikke Herren bygger huset, arbejder bygmestrene forgæves« (Sl 127:1).

Jo længere Kirken fjerner sig fra verdens livsstil, jo mere bliver vi et velkommet tilflugtssted for hundredtusinder, som hvert år kommer og siger: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier. For belægning udgør fra Zion og Herrens ord fra Jerusalem« (Es 2:3).

Mine brødre og søstre, jeg vidner om, at Åndens tilskyndelser har vejet tungt på mig ved overvejselen af disse sager. Vor evige Fader lever. Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser, vejleder sin kirke i dag gennem sine profeter.

Lad os som sidste dages hellige, kræve disse »store, dyrebare løfter,« så at vi »hellige Fader ... må vokse op i dig og modtage en fyldte af den Helligånd og indordne [os] efter dine love og blive beredt til at modtage alt det, der er nødvendigt« (L&P 109:14-15).

Jeg nedkalder velsignelser over jer i jeres hjem, i jeres arbejde og i jeres virke i hans kirke. Jeg lover at bruge mit liv, min styrke og hele min sjæl til at tjene ham. Må vi have ører, der hører, og hjerter, der føler, og mod til at følge, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

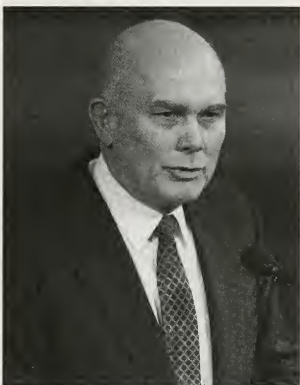

Hele forsamlingen står under den højtidelige forsamling for at opretholde medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Kvorum som Kirkens profeter, seere og åbenbarere.

»Tilbedelse gennem musik«

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

At synge salmer er en af de bedste måder at bringe os i harmoni med Herrens ånd.

vores bedste for at støtte de mænd, som Herren har kaldet til at lede sin kirke. Jeg vidner om, at det, vi har gjort, er blevet optegnet i himlen, og at vi hver især vil være ansvarlige over for Gud for den måde, hvorpå vi følger de ledere, som vi har opretholdt på denne højtidelige og hellige måde.

Sidste forår besøgte jeg for første gang Brazilia i Brasilien. Over 3.000 hellige var samlet til en regionalkonference. Det trykte program nævnte salmenumrene, men de portugisiske ord gav ingen mening for mig. Men da deres vidunderlige kor begyndte at synge, overskred musikken alle sprogbarrierer og talte til min sjæl:

*Nu dagen gryr, og mørkets magt
må vige fra den ganske jord.
Nu stråler lyset i sin pragt
med herlighed fra Herren stor.
(Salmer og sange, nr. 1).*

Præsident Hunter, vi blev grebet af dit inspirerede budskab. Vi ønsker at udtrykke vores kærlighed til dig. Vi lykønsker også Kirkens nykaldede og netop opretholdte generalautoriteter og ledere for hjælpeorganisationerne.

Vore hjertter har været ét med Mormon Youth Chorus' livfulde gengivelse af Charles Wesleys inspirerede ord: »O, glæd dig nu vor jord, vor Herre konge er!« (Salmer og sange, nr. 28). Begivenhederne ved denne højtidelige forsamling har også fået os til at føle den overvældende taknemmelighed, der udtrykkes i vores højtelskede salme »Hav tak for profeten, du sendte« (Salmer og sange, nr. 13). Vi har glædet os over privilegiet ved at opretholde præsident Howard W. Hunter som præsident for Kirken, og præsidenterne Hinckley og Monson som hans rådgivere. I denne verdensomspændende forsamling har vi lovet at bede for og gøre

Gennem den hellige musiks mirakel kom Herrens Ånd over os, og vi blev forberedt til instruktion i evangeliet og tilbedelse.

Det Første Præsidentskab har udtalt:

»Inspirerende musik er en nødvendig del af vore kirkemøder. Salmerne påkalder Herrens ånd, skaber ærbødighed, forener os som medlemmer og giver os mulighed for at prise Herren. Nogle af de største prædikener bliver holdt ved at synge salmer. Salmer opmuntrer os til omvendelse og til at gøre gode gerninger, de opbygger vidnesbyrd og tro, de trøster de livstrætte og de sørgende og inspirerer os til at holde ud til enden« (Salmer og sange, s. ix).

At synge salmer er en af de bedste måder at bringe os i harmoni med Herrens ånd. Jeg spekulerer på, om vi gør tilstrækkelig brug af denne himmelsendte ressource ved vore møder, i vore klasser og i vore hjem.

I juli måned besøgte jeg Kirkens Polynesiske Kultur Center i Hawaii. Før aftenens optræden med dans og musik fra forskellige ø-kulturer gik jeg bag scenen for at takke de optrædende. Jeg kom i de hektiske øjeblikke, før forestillingen begyndte. Snesevis af optrædende var i gang med en sidste hurtig gennemgang af de forberedelser, som var nødvendige for at koordinere deres indsats i en tempofyldt optræden. Jeg spekulerede over, hvordan instruktøren kunne bringe denne tumult til ophør som forberedelse til mine korte bemærkninger.

Det skete som ved et mirakel. På et tegn begyndte en kraftig stemme, og tonerne fra »Hav tak for profeten, du sendte« voksede hurtigt til et smukt kor, da de yderst talentfulde unge bragte deres tanker i harmoni med Herren.

Vi havde en lignende oplevelse i vores familie. Sidste forår deltog nogle af vore børn og 14 af vore bønnebørn i en familieudflugt i bjergene. En af vore aktiviteter var et

Medlemmer uden for Tabernaklet står op ved den højtidelige forsamling for at opretholde Kirkens ledere.

møde, hvor vi delte oplevelser og vidnesbyrd. Vi samledes på det fastsatte tidspunkt, men de små var kun fysisk tilstede. De store ånder i disse små legemer råbte på mere af de spændende udendørs-aktiviteter, som de havde nydt. Hytten, hvor vi samledes, var for lille til, at de kunne være der, og det syntes som om et dusin urolige børn og deres udbrud ramte væggene og spredtes i alle retninger. Bedsteforældre vil forstå min uro ved at gennemføre noget alvorligt i sådanne omgivelser.

Pludseligt reddede unge mødres intuitive visdom os. To mødre begyndte at synge en sang, børnene kendte. Andre begyndte at synge med, og i løbet af få minutter var hele stemningen forandret, og alle ånder neddæmpede og modtagelige for noget åndeligt. Jeg opsendte en stille takkebøn for salmer og for mødre, som ved, hvordan de skal bruge dem!

Salmesang er en af de bedste måder at lære det genjivne evangeliums lærdomme at kende. Ældste Stephen D. Nadauld fangede denne enestående styrke i nogle linier, som han skrev og gengav ved et møde for generalautoriteter.

*Hvis jeg vil undervise med kraft
i lærdommene og i planen,
vil jeg bede om stille musik,
som bereder sjælen.
Og for altid i sindet
at indprente disse sandheder,
vil vi synge Zions salmer
med deres ædle budskaber.*

Skrifterne indeholder mange bekræftelser på, at salmesang er en storslået måde at tilbede på. Før Frelseren og hans apostle forlod det øvre værelse, hvor de havde den enestående oplevelse at deltage i den sidste nadver, sang de en salme. Efter deres salme førte Frelseren dem til Oliebjerget (se Matt 26:30).

Apostlen Paulus rådede kolossenserne således: »Undervis og forman med al visdom hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syng med tak i jeres hjerte til Gud« (Kol 3:16; se også Alma 26:8).

Moderne åbenbaring bekræfter betydningen af hellig musik. I en af de tidligste åbenbaringer givet gennem profeten Joseph Smith gav Herren denne opgave til Emma Smith:

»Du skal også få til opgave at foretage et udvalg af åndelige sange, som det skal gives dig, hvilket er mig velbehageligt at have i min kirke.

Thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velgivelser på deres hoveder« (L&P 25:11-12).

I en åbenbaring givet gennem en anden profet en generation senere gav Herren sit

Besøgende ved konferencen lytter, mens talerne bliver oversat til deres eget sprog.

folk denne befaling: »Pris Herren med sang og med musik« (L&P 136:28).

Befalingen om at prise Herren med sang er ikke begrænset til store møder. Når Herrens apostle samles i vore dage, er salmesang stadig en del af deres møder. Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Kvorums ugentlige møde i templet i Salt Lake City indledes altid med en salme. Ældste Russell M. Nelson akkompagnerer på orglet. Det Første Præsidentskab, som leder disse møder, har på skift privilegiet at vælge åbnings-salmen. De fleste af os nedskriver datoen, hvor hver salme synges. I henhold til mine notater er den salme, der er sunget oftest i det tiår, hvor jeg har deltaget, »Jeg trænger til din trost« (Salmer og sange, nr. 51). Forestil jer den åndelig virkning af, at en håndfuld af Herrens tjenere synger den salme, før de beder om hans vejledning til at udføre deres store ansvar.

Sløret er meget tyndt i templerne – især når vi sammen tilbered gennem musik. Ved tempeleindvielser har jeg set flere glædestårer fremkaldt af musik end af det talte ord. Jeg har læst beretninger om englekor, som sang med på disse lovsalmer, og jeg tror, at jeg har oplevet dette ved flere lejligheder. Ved indvielser med vidunderlige og dygtige kor på omtrent 30 stemmer er det tidspunkter, hvor jeg har hørt, hvad der virkede som ti gange 30 stemmer, der priser Gud med en kvalitet og enens følelse, der kan opleves, men ikke forklares. Nogle, der lytter med i dag, ved, hvad jeg mener.

Hellig musik har en enestående evne til at kommunikere vores kærlighed til Herren.

Den form for kommunikation er en vidunderlig hjælp i vores tilbedelse. Mange har vanskeligt ved at udtrykke tilbedende følelser i ord, men alle kan stemme i og kommunikere sådanne følelser gennem vore salmers inspirerede ord.

Når en forsamling tilbered gennem sang, bød alle tilstedede deltagere. Her vil jeg gengive en anden oplevelse. Jeg havde afsluttet en særlig opgave en søndag formiddag i Salt Lake City, og jeg ønskede at overvære et nadvermøde. Jeg standsede ved en belejlig kirke og satte mig uset på de bageste stole-rækker, netop som forsamlingen begyndte at synge disse hellige ord fra nadversalmen:

*Hvor skønt det er at dvæle ved
vør Frelser, Jesus, som kom ned
for her på jord at lide nød,
for os at tåle sorg og død.
(Salmer og sange, nr. 108).*

Mit hjerte svulmede, mens vi sang denne lovsalme og overvejede fornyselsen af vore pagter ved at deltage i nadveren. Vore stemmer opsendte de afsluttende linier:

*Guds Søn for os på korset led
og gav os liv og salighed;
så syng hosiamna til hans pris,
vør tro og lydlighed ham vis.*

Mens vi sang disse ord, kastede jeg et hurtigt blik rundt på forsamlingen og blev forbløffet ved at se, at omkring en tredjedel af dem ikke sang. Hvordan var dette muligt? Antydede de, som ikke engang mimede ordene,

Medlemmerne af De Tolvs Kvorum stående med en oprakt højre hånd ved den højtidelige forsamling.

at det for dem ikke var »skønt at dvæle ved« eller at »sunge hosianna til hans pris«? Hvad siger vi, hvad tænker vi, når vi ikke stemmer i salmesangen ved vore gudstjenester?

Jeg tror, at nogle af os i Nordamerika er begyndt at blive ligegyldige i vores tilbedelse og herunder i salmesang. Jeg har lagt mærke til, at de hellige andre steder gør dette mere ihærdigt. Vi i Zions centrale stave bør forny vores ivrige deltagelse i vores salmesang.

Der er nogle få regler, vi alle bør overholde, når vi tilbeder gennem musik. Når vi synger, bør vi tænke på budskabet i teksten. Vore salmer indeholder uforgjæmte lærdomsmæssige prædikener, som kun overgås af skrifterne, hvad angår sandhed og poetisk virkning.

Vi stoler på, at vore dirigenter og organister leder os i det fastsatte tempo. Går det for langsomt eller for hurtigt, kan det svække den tilbedende stemning.

Vi bør være omhyggelige med, hvilken musik vi anvender i situationer, hvor vi øn-

sker at bidrage til tilbedelsen. Mange musiknumre, der er gode i andre sunde omgivelser, er ikke passende til kirke møder.

Vore salmer er blevet udvalgt, fordi de har vist sig effektive til at indbyde Herrens Ånd. En datter, som spiller violin, beskrev dette faktum: »Jeg elsker at spille klassisk musik,« sagde hun, »men når jeg spiller vore salmer, kan jeg bare mærke Herrens ånd i mit øvelokale.«

Solister bør huske, at musik ved vore gudstjenester ikke er demonstration af deres kunnen, men til tilbedelse. Sang- eller instrumentalnumre bør udvælges til at fremme tilbedelse, ikke til at skabe muligheder for, at kunstneren kan optræde, uanset hvor dygtige de er.

Vores hellige musik forbereder os til at blive undervist i evangeliets sandheder. Det er derfor, vi er meget kræsnede med hensyn til, hvilke former for musik og hvilke instrumenter vi anvender ved vore gudstjenester. Det er derfor, vi tilskynder vore kor til at bruge salmebogen som deres vigtigste kilde.

Vi kan selektivt anvende anden musik, som er i harmoni med ånden i vore salmer som fx Charles Gounods vidunderlige »O Divine Redeemer,« der blev sunget ved præsident Ezra Taft Bensons begravelse. Men en salme fra salmebogen er ofte det mest inspirerende og passende musikalske valg for et kor, en sanger eller en musiker (se Michael F. Moody, formand for Kirkens musikkomité, *Ensign*, august 1994, s. 79).

Hellig musik kan hjælpe os, selv når der ikke er en formel opførelse. Når fx fristelser kommer, kan vi neutralisere deres effekt ved at nynne eller gentage teksten fra en yndlingsalme (se Boyd K. Packer, »Inspiring Music-Worthy Thought,« *Ensign*, januar 1974, s. 25-28).

Vore salmer kan have en mirakuløs virkning, selv når antallet af stemmer i koret er få, og selv når en lyd knap kan høres. Dette oplevede jeg for nogle måneder siden, da jeg deltog i en musikalsk oplevelse, der var enestående i mit virke i Kirken. Jeg var blevet inviteret til at tale ved en konference for SDH-døve arrangeret af Salt Lake-dalens døve-ward i Salt Lake Park Stav. Over 300 døve brødre og søstre var tilstede. Stavspræsidentskabet og jeg var næsten de eneste voksne i forsamlingen, som kunne høre, og som forsøgte at synge højt. Resten af den store forsamling sang med deres hænder. Knap en læbe bevægede sig, og næsten ingen lyd hørtes bortset fra orglet og fire svage stemmer på forhøjningen. I forsamlingen bevægede alle hænder sig i takt med lederen, mens de med tegnsprog sang »Guds Ånd som en ild!« (*Salmer og sange*, nr. 2). Mens vi sang sammen, dalede Herrens ånd ned over os, og vi blev beredt til bøn. Vores hellige musik er magtfuld forberedelse til bøn og undervisning i evangeliet.

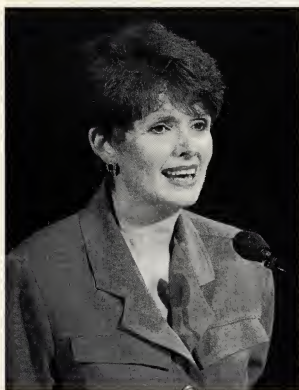
Vi bør anvende vore salmer mere for at bringe os i harmoni med Herrens Ånd, for at forene os og hjælpe os med at undervise i samt lære vore lærdomme. Vi bør gøre bedre brug af vore salmer i missionærernes undervisning, i undervisning i evangeliet, ved kvorumsmøder, ved familieaftener og ved hjemmelæreresbøger. Musik er en virksomhedsfuld måde at tilbede vor himmelske Fader og hans Søn, Jesu Kristus, på. Vi bør bruge salmer, når vi har brug for åndelig styrke og inspiration.

Vi, der har følt os »påvirket til at synge sangen om den forgødsede kærlighed« (Alma 5:26), har behov for at blive ved med at synge, så vi kan komme stadig nærmere ham, som har inspireret den hellige musik og befaler, at den skal bruges til at tilbede ham. Må vi flittigt gøre dette er min ydmyge bøn, som jeg opsender med et vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi evangelium og om den guddommelige kaldelse af dem, som vi har opretholdt i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

At hjælpe børn til at skelne mellem rigtigt og forkert

Michaelene P. Grassi

Børn må selv være i stand til at skelne det forkerte fra det rigtige samt have mod til at handle ud fra det, de ved.

bedre, end vi har gjort i det forgangne, at forberede dem mere omhyggeligt til at overvinde Satans magt i deres liv samt til at modtage Herrens evige fred og herlighed (Se Det Første Præsidentskabs brev fra den 1. august 1993).

Vi er opmærksomme på, hvad der sker med vore børn. De er dyrebare for vor himmelske Fader, og de er vores håb om at gøre verden bedre. Præsident Boyd K. Packer fortalte mig en gang: »Det er dem, der i dag er børn, der vil bringe evangeliet ud til hele verden. Disse børn må være mægtige, stærke og selvstændige i deres handlinger. For at det kan blive tilfældet, må de have en viden om evangeliet samt et vidnesbyrd om, at det er sandt.«

Lad mig fortælle jer om en lille pige, som er godt på vej. Otte-årige Lindsay havde forberedt sig grundigt til sin matematikprøve i

skolen. Hun fortalte: »Da prøven begyndte, lænede min veninde sig over til mig og spurgte, om jeg kunne hjælpe hende med svarene. Jeg tænkte på de familieaftener, vi har ved begyndelsen af hvert skoleår. Far minder os om, at vi altid skal gøre vores eget arbejde. Han siger, at det var bedre at være ærlig end at snyde for at opnå bedre karakterer. Jeg vidste, at hvis jeg hjalp min veninde med at snyde, ville jeg også snyde. Så jeg rystede på hovedet. Næste dag kaldte lærerinden min veninde og mig ud på gangen og sagde, at vores svar var ens. Det var let for mig at se min lærerinde i øjnene og fortælle hende, at jeg ikke havde snydt. Da jeg kiggede på min veninde, græd hun. Hun fortalte lærerinden, at hun havde kigget på mine svar. Jeg var oprigtig ked af det på min venindes vegne, men jeg var glad for, at jeg havde været ærlig.«

Børn må selv være i stand til at skelne det forkerte fra det rigtige samt have mod til at handle ud fra det, de ved, sådan som Lindsay gjorde. Under mit studium af de principper, der styrer dømmekraft, har jeg gjort nogle iagttagelser. En stammer fra Mose Bog i Den Kostelige Perle.

Vi læser i det første kapitel af Mose Bog, at Gud talte med Moses ansigt til ansigt og belærte ham om, at han var Guds Søn, samt viste ham jorden fra dens begyndelse til dens slutning. Derpå »kom Satan og fristede ham og sagde: Moses, du menneskesøn, tilbød mig« (Moses 1:12).

Og hvorledes svarede Moses på Satans konfrontation? »Og det skete, at Moses så på Satan og sagde: Hvem er du? Thi se, jeg er en Guds søn i hans Enbårns lighed, og hvor er din herlighed, at jeg skulle tilbyde dig!« (v. 13).

Eftersom Moses kendte Gud, erkendte han, at Satan var en bedrager. Hvis vore

Det er en stor ære at deltage i dette historiske møde, hvor jeg med mit hjerte, hånd og røst opretholder Herrens levende profet – og jeg gør det af hele mit hjerte. Jeg støtter også opretholdelsen i dag af søster Patricia Pingear som den nye præsidentinde for Primary. Min tid her har været fuld af usædvanlige oplevelser – og jeg vil savne dem. Men jeg kender søster Pingear, søster Wirthlin og søster Warner, og jeg ved, at vore børn er i gode hænder. Jeg ønsker dette nye præsidentskab alt godt.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har altid holdt af børn. Det Første Præsidentskab har i erkendelsen af vor tids tilstande i verden taget et usædvanligt skridt, der fornyer vores forpligtelse over for vore børn. Gennem et budskab til Kirken kaldet »Fokus på børn,« har Det Første Præsidentskab bedt os om at elske og beskytte vore børn som aldrig før, om at undervise dem

børn kender sandheden, vil de erkende det forkerte.

Da Moses erkendte det forkerte, greb han til handling. Han huggede sig ikke med Satan for at få erfaring. Nej, han sagde:

»Jeg kan skelne mellem dig og Gud ...

Vig bort, Satan; bedrag mig ikke« (v. 15-16).

Moses bad om hjælp og fortsatte med at gøre det, selvom Satan blev rasende og fortsatte samt forblev sine anstrengelser, idet han fristede Moses adskillige gange. Satan fortalte Moses: »Jeg er den Enbårne, tilbed mig« (v. 19).

Moses vidste, at dette ikke var sandt, men Satans rasen påvirkede ham meget. Imidlertid lod Moses sig ikke overvinde af sin frygt. Han bad atter, modtog styrke fra Gud og befalede på ny Satan at forsvinde. Under høje råb, med gråd og tænders gnid- sel forsvandt Satan (se v. 20-22).

Da Moses erkendte det forkerte, bad han stedsom om hjælp og overvandt sin frygt. Derved var han i stand til at troste Satans gentagne forsøg på at skræmme ham.

Vi ønsker at gøre vore børn i stand til at erkende det forkerte og gribe til handling, således som Moses gjorde. Det kræver meget mere end blot at fortælle dem, hvad de skal tænke og gøre. Det kræver, at man hjælper dem med at søge efter kærlighed samt søge efter sandheden og at hjælpe dem til at vælge uafhængigt af andre og at handle i overensstemmelse med sandheden.

Det kan vi gøre på to måder. For det første må vi belære dem om Jesus Kristus og evangeliets enkle sandheder. For at gøre det, må vi være sammen med dem, så vi kan fortælle dem om det, vi tror på, så de kan iagttage os, når vi anvender principperne i vores liv. Arbejde, leg, planlagte lektioner og de undervisningssituationer, der spontant opstår – ethvert tidspunkt er rigtigt! Familieaften, familiebønner og tid alene sammen med hvert enkelt barn vil bidrage til at så sandheden i vore børns hjerter.

Vore børn har brug for at få at vide, at hvis vi læser skrifterne og profeternes ord og lytter til Åndens hvisken, lærer vi fra kilden til al sandhed. Hvis vi modsætter os Herrens udpegede undervisere i sandhed, modsætter vi os sandheden. Men hvis vi oprigtigt ønsker at kende sandheden, så må vi lære af kilden til sandhed.

Forældre, benyt jer af den støtte, Kirken tilbyder jer, herunder at bringe jeres børn til Primary. Primaryledere og -lærere vil give jeres børn kærlighed og støtte og skabe uforglemmelige evangeliske lektioner og aktiviteter. De kan hjælpe jer med at fordybe jeres børn i sandheden.

Af mit ganske hjerte takker jeg hver enkelt af jer, som tjener i Primary. I velsigner børnene og hjælper jer selv. For nylig fremsatte president Hunter følgende udtalelse om ledere og undervisere i Primary:

»De, som har mulighed for at undervise børnene i Kirken, er i særdeleshed velsigne-

de, eftersom de hjælper børnene til at forstå deres guddommelige oprindelse og vor himmelske Faders plan med dem. Disse personer vil, samtidig med at de underviser børnene i disse dyrebare evangeliske sandheder, opnå en åndelig forståelse i deres eget liv.«

For det andet kan vi give vore børn mulighed for at øve sig i at forstå, hvad der er rigtigt, og i at vælge retfærdigt.

En mor siger, hver gang et af børnene forlader hjemmet: »Husk!« Og børnene svarer: »Jeg ved det, VDR!« De ved, at det betyder: »Vælg det rette.«

En familie, vi kender, laver ved deres familieaften rollespil over situationer, som børnene sandsynligvis vil opleve, og i disse omgivelser øver de mulige reaktioner på situationerne. På denne måde er børnene i stand til at udarbejde en plan, før konfrontationen opstår. Disse børn lærer at skelne det rigtige fra det forkerte samt selvstændigt at anvende deres handlefærdighed klogt.

Når vore børn kender sandheden, kan de med selvtillid møde modsætningen. Ingen kan fortælle dem, at Kirken ikke er sand, for det vil lyde forkert for dem. Når de begår fejltrin eller har spørgsmål angående lærdomme, således som vi alle har, vil følelserne og minderne om sandheden fra deres barndom hjælpe med at trække dem tilbage.

Da jeg var en lille pige, sad min far i fodenden af min seng om aftenen og belærte min søster og mig om, at vi havde levet sammen med vor himmelske Fader, før denne jord blev skabt, samt at vi havde valgt at adlyde Guds befalinger og at forkaste Satan. Min far lærte mig, at Satan glæder sig, når vi er ulydige mod Faderen. Jeg besluttede dengang, som ganske lille pige, at jeg ønskede, at min Fader i Himlen skulle glæde sig over mig, og at Satan ikke skulle glæde sig over mig. Den forpligtelse har i høj grad påvirket mit liv.

Må alle vore børn blive fordybet i evangeliske lærdomme og få mulighed for at øve sig i at bruge deres handlefærdighed på en klog måde. Jeg beder til, at alle børn vil få mulighed for at få at vide, som jeg ved, at Gud lever, at Jesus er vor Frelser, samt at vi ledes af en levende profet i dag. Må ordene til denne yndlings-primarysang lyde i deres hjerter, som den lyder i mit i dag:

»Min Frelser elsker mig,

han altid mig velsigner,

Min tak den sender jeg,

til ham som leder mig,

Han ved, jeg vil følge ham,

leve mit liv med ham.

Min Frelser kærlighed,

han gir' mig frit og gerne.»

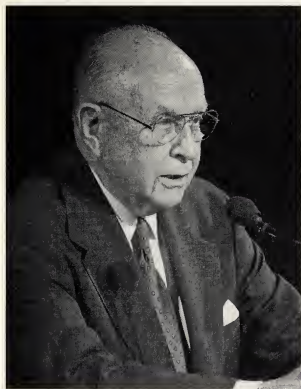
(«Min Frelser elsker mig,» Børnenes Sang-bog).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Højtidelige forsamlinger

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorrum

Når vi opretholder Kirkens præsident med vores oprakte hånd ... betyder det ... at vi indgår pagt med Gud om, at vi vil følge de anvisninger og råd, der kommer gennem hans profet.

Som i forudms tid, har de hellige fastet og bedt meget, for at de kan modtage en tilkendegivelse fra Herrens Ånd, hvilket vi har set resultatet af denne formiddag.

En højtidelig forsamling er, som navnet beskriver, en hellig, højtidelig og ærbødig lejlighed, hvor de hellige samles under Det Første Præsidentskabs ledelse. Højtidelige forsamlinger anvendes til tre formål: Individuel af templer, særlige instruktioner til præstedømmeledere og ved opretholdelsen af en ny præsident for Kirken. Dette konferencemøde i dag er en højtidelig forsamling med det formål at opretholde Kirkens nykaldede præsident samt Kirkens øvrige ledere.

Der er et mønster for højtidelige forsamlinger, der adskiller dem fra andre konferencemøder, hvor vi opretholder Kirkens ledere. Dette mønster, som blev fastsat af profeten Joseph Smith, er, at præstedømmets

kvorummer, begyndende med Det Første Præsidentskab, rejser sig og med oprakt højre hånd tilkendegiver deres villighed til at opretholde Kirkens præsident som profet, seer og åbenbar og støtte ham med deres tillid, tro og bønner. Præstedømmets kvorummer tilkendegiver derpå deres støtte. Derpå rejser hele forsamlingen af hellige sig og tilkendegiver deres vilje til at gøre det samme. Kirkens øvrige ledere opretholdes ligeledes i deres embeder og kaldelser.

Når vi opretholder Kirkens præsident med vores oprakte hånd, tilkendegiver vi ikke alene over for Gud, at præsidenten er den retmæssige besidder af alle præstedømmets nøgler. Det betyder også, at vi indgår pagt med Gud om, at vi vil følge de anvisninger og råd, der kommer gennem hans profet. Det er en højtidelig pagt.

Den dag, da Kirken blev organiseret, gav Herren denne befaling til Kirken:

»Thi I skal tage imod hans (Kirkens præsidents) ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund.

Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære.

Thi så siger Gud Herren: Jeg har inspireret ham til at føre Zions sag med stor kraft« (L&P 21:5-7).

Den første højtidelige forsamling blev afholdt i templet i Kirtland den 27. marts 1836.

Efter opretholdelsesproceduren, som jeg lige har beskrevet, beretter profeten Joseph Smith: »Jeg profeterede for alle, at i samme omfang som de ville støtte disse mænd i deres forskellige kaldelser ... ville Herren velsigne dem ... og at i Jesu Kristi navn skal himlens velsignelser blive dem til del« (*History of the Church* 2:418).

Ordinerede patriarker og medlemmer af højpræsternes og ældsternes kvorummer står op for at opretholde lederne ved den højtidelige forsamling.

Fra min sjæls inderste har jeg bedt om Helligåndens vejledning og indflydelse ved denne begivenhed, der er styret fra himlen. Det har været imponerende at iagttage, hvorledes et nyt kapitel i Kirkens historie begynder.

For blot nogle få måneder siden begræd vi en stor leders, præsident Ezra Taft Benson's bortgang, som har tjent trofast hele livet. Han anvendte sin tid og inspirerede ledelse til at opbygge Guds rige her på jorden og til at tjene sine landsmænd med dyb loyalitet og bekymring for nationens velfærd. Han har sluttet sig til sin evige ledsager, Flora, og andre slægtninge på den anden side som en fortsættelse af hans forudordnede kaldelse.

I dag er vi vidner til og deltagere i en yderst hellig begivenhed – en højtidelig forsamling, der er blevet sammenkaldt for at træffe beslutning i himmelske anliggender.

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme står op ved den højtidelige forsamling for at opretholde Kirkens ledere.

I dag har vi, ved at udøve princippet om fælles samtykke, udtrykt vores vilje. Hvilket helligt privilegium og ansvar. Så helligt, at i den store åbenbaring om præstedømmet siger Herren, at disse anliggender »kan ... fremlægges for en almindelig forsamling af de forskellige kvorummer, der danner Kirkens åndelige myndigheder« (L&P 107:32; fremhævelse tilføjet).

Profeten Joseph Smith erklærede, at »hvor præsidenten ikke er, dér er intet Første Præsidentskab« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 124). Efter Kirkens præsidents død, bliver det næsthøjeste styrende råd, De Tolv Apostles Kvorum, den præsiderende myndighed. Dette kvorums præsident bliver den *jungere* præsident for Kirken, indtil en ny præsident for Kirken officielt er ordineret og indsat i embedet.

Vores femte trosartikel erklærer: »Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålgelse af sådanne, som har myndighed dertil, for at prædike evangeliet og tjene i dets forordninger.«

Den åbenbarede proces, hvorved Howard W. Hunter blev Kirkens præsident, begyndte, da han blev kaldet, ordineret og indsat til at blive medlem af De Tolv Apostles Kvorum – et kald, der er inspireret af Herren. Denne kaldelse og ordination placerede den nykaldede apostel i et præstedømmekvorum bestående af elleve andre mænd, som besidder apostelembedet.

Hver enkelt apostel ordineres under ledelse af Kirkens præsident, som besidder alle Guds riges nøgler. Han giver hver ny apostel den præstedømmemyndighed, der er nød-

vendig for, at han kan virke i enhver kaldelse i Kirken.

Vi erklærer, at myndigheden til at handle i Guds navn virker i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i dag. Vi bevidner desuden, at denne magt eller myndighed ved ordination blev overdraget Kirkens første ledere under hænderne af dem, som besad den samme magt i tidligere uddelinger. Joseph Smith modtog nøglerne til apostelembedet af Peter, Jakob og Johannes, de samme som besad apostelembedets myndighed på Det Nye Testaments tid. Denne myndighed er gået i arv fra profeten Joseph Smith ned til præsident Howard W. Hunter.

På Joseph Smiths tid var der nogle, som hævdede at have apostolsk myndighed. En sådan person var en ældste, Joseph Smith havde sendt ud for at prædike evangeliet. Der gik ikke lang tid, før denne person forkyndte, at han var højpræst, og at han var blevet ordineret af en engel fra himlen. Denne person bedrog enkelte af Kirkens medlemmer. Han blev kaldt tilbage til Ohio af profeten, Joseph Smith, og spurgt ud angående sine påstande. Inden længe bekendte han, at han havde løjet og trygledt om tilgivelse. Orson Hyde, en af De Tolv Apostle, nedskrev det princip, som profeten derefter belærede alle de forsamlede i profeternes skole om:

»Ingen sand Guds engel vil nogensinde komme for at ordinere noget menneske, for de er en gang blevet sendt for at oprette præstedømmet ved at ordinere mig til det ... eftersom præstedømmet en gang er blevet etableret på jorden, med magt til at ordinere

andre, vil ingen himmelsk budbringer nogensinde komme for at blande sig i denne magt ved at ordinere andre ... I kan heraf vide, at hvis nogen kommer til jer og hævder at være blevet ordineret af en engel, er han enten en løgner eller er blevet bedraget af en af djævelens engle på grund af overtrædelse, for dette præstedømme skal aldrig mere tages bort fra denne Kirke« (*Millennial Star*, 20. november 1846, 8:139).

Flere år senere bekræftede en anden apostel, ældste George Q. Cannon, dette princip for Kirken. Jeg citerer bror Cannon:

»Efter at Gud en gang har overdraget mennesket her på jorden nøglerne til det hellige præstedømme til opretholdelsen af hans Kirke, vil han aldrig tage dem fra den mand eller de mænd, som besidder dem (som leder Kirken), og *bemyndige andre til at overdrage dem«* (*Journal of Discourses*, 13:47; fremhævelse tilføjet).

Instruktionerne fra profeten Joseph Smith og ældste George Q. Cannon bør være en advarsel og et vidnesbyrd til enhver, som hævder at have modtaget apostolsk myndighed på baggrund af, at han er blevet besøgt af engle. Det bør ligeledes være en advarsel til enhver, som er blevet foreledt til at følge disse falske hyrder.

Vi har opretholdt en venlig, mild Guds tjener, Howard W. Hunter, som Guds profet på denne jord. Han er en ydmyg, trofast, lærd og rar person – én, der har oplevet dyb sorg og lidt af alvorlige sygdomme, ja, tilmed blevet truet på livet, men med hans nedarvede skotske beslutsomhed har han aldrig givet efter eller givet op.

Han plejede omhyggeligt sin hustru, Claire, under hendes sygdom, sad ved hendes side nat efter nat og tog sig af alle hendes behov. Vi var vidner til præsident Hunters store sorg og ensomhed, mens han langsomt mistede sin evige livsledsager.

Præsident Hunter forstår barmhjertighed, taknemmelighed, høflighed og kærlighed over for den enkelte og over for menneskeheden, og han har den hellige holdning som Guds profet. I min vurdering er han virkelig Kristuslignende.

For mere end 40 år siden blev han ordineret som ny biskop i det sydlige Californien. Han blev lovet: »Du skal blive kendt som en ærlig, retfærdig og hæderlig biskop blandt [dine] wardsmedlemmer – og i fremtiden vil disse medlemmer komme til dig med tårer i øjnene ... og takke dig for dine velsignelser, din vejledning og for din styring af det værk, du er kaldet til at udføre« (Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1994, s. 101). Denne velsignelse gik i opfyldelse.

I februar 1950 blev biskop Howard W. Hunter kaldet af ældste Stephen L. Richards og ældste Harold B. Lee til at være stavspræsident for staven i Pasadena i Cali-

fornien. Præsident Hunter tjente ikke blot sine stavsmedlemmer med ære, han bistod den voksende Kirke som præstedømmeleder på mange andre områder som velfærd, uddannelse og missionering, ligesom han også spillede en betydningsfuld rolle ved opførelsen af templet i Los Angeles. Præsident Hunters lederskab og høje moralske standarder blev anerkendt som en væsentlig indflydelse i Kirkens organisation, som han elsker, og også i Los Angeles' lokale forhold.

Kaldet til apostelembetet blev givet til bror Hunter af præsident David O. McKay i oktober 1959. Ved den lejlighed sagde David O. McKay: »Herren har talt. Du er kaldet til at være et af hans særlige vidner, og i morgen vil du blive opretholdt som medlem af De Tolvs Råd.« (Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144).

En profet er en, som ved personlig åbenbaring fra Helligånden ved, at Jesus Kristus er Guds Søn, for »Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd« (Åb 19:10), sådan som profeten Joseph Smith lærte os (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 140). Enhver profet bærer således vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Talerne, skrifterne og belæringerne fremsat af ham, som vi i dag har opretholdt, viser, at han i sandhed er en profet, et særligt vidne om vor Herre og Frelser. Jeg citerer fra en af præsident Hunters mange offentlige vidnesbyrd om vor Herre og Frelser, som han har båret for Kirken og for verden. Præsident Hunter erklærede:

»Som en, der er kaldet og ordineret til at vidne om Jesu Kristi navn for verden, bærer jeg vidnesbyrd om ... at han lever. Han har et herliggjort, udødeligt legeme af kød og ben. Han er Faderens enbårne i kødet. Han er Frelseren, verdens liv og lys. Efter sin korsfæstelse og død viste han sig som et opstandt væsen for Maria, Peter, Paulus og mange andre. Han viste sig for nephiterne. Han viste sig for den unge profet, Joseph Smith, og mange andre i denne uddeling. Dette er hans Kirke. Han leder den i dag.« (Stjernen, juli 1988, s. 14).

Således vidnede præsident Hunter dengang. Og nu har jeg i dag æren og privilegiet at vidne om præsident Hunter. Af mit ganske hjerte og med enhver fiber i min krop, støtter, opretholder og udtrykker jeg min kærlighed til præsident Howard W. Hunter som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det samme gør jeg om de ædle mænd – præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson – som står ved hans side i Det Første Præsidentskab. Alle er de store Guds mænd, trofaste og frygtløse, der som inspirerede Guds tjenere vil lede Kirken fremad til nye højder og ny vækst over hele verden. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

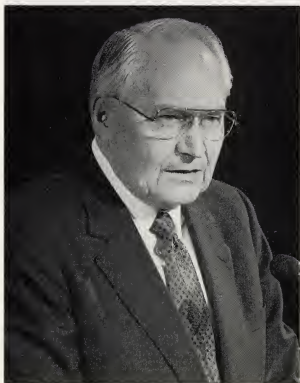

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolvs Kvorum taler med et medlem efter et konferencemøde.

»Lytter til profetens røst«

Aldste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Hvor er det dog beroligende at vide, at Herren fortsætter med at holde en kommunikationslinie åben til sine børn gennem profeten.

Søster Grassli, på mine børnebørns og hundredunder af andre vidunderlige børns vegne, som vi har i Kirken, som du så trofast og med inspiration har ledt, takker vi dig af hjertet. Tak.

Den 6. april 1830 er en betydningsfuld dato for de sidste dages hellige. Det er den dag, da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret. Oversættelsen og trykningen af Mormons Bog var fuldført, præstedømmet var blevet gengivet, og Herren havde befalet, at hans Kirke atter skulle organiseres her på jorden.

Nogle af Kirkens fremtidige medlemmer samledes i Peter Whittier seniors hjem i Fayette i New York for denne særlige begivenhed. Det var et ganske enkelt møde. Joseph Smith, der dengang var 24 år gammel, åbnede mødet og udpegede fem bekendte til sammen med ham at opfylde New Yorks løbberingede krav for oprettelsen af et reli-

giøst samfund. Efter at have knælet i højtidelig bøn foreslog Joseph Smith, at han og Oliver Cowdery blev kaldet som lærere og åndelige rådgivere for den nyorganiserede kirke.

Alle hævdede deres højre arm til en ret vinkel, og mønstret for opretholdelse af Kirkens ledere var etableret.

Ved dette møde blev den åbenbaring, der findes i afsnit 21 i Lære og Pagter, modtaget. I denne åbenbaring sagde Herren til profeten Joseph Smith:

»Se, der skal føres en optegnelse af jer, hvori du skal kaldes seer, oversætter, profet, en Jesu Kristi apostel, ældste i kirken gennem Gud Faderens vilje og vor Herres Jesu Kristi nåde.

Og du bliver inspireret af den Helligånd til at lægge kirkens grundvold og opbygge den i den allerhelligste tro« (L&P 21:1-2).

I dag har vi haft mulighed for at hæve vores højre arm til en ret vinkel for at opretholde Howard W. Hunter som vores præsident. Det er en historisk begivenhed, såvel som en mulighed for at tænke over den velsigelse, det er at have en Guds profet til at lede os. Jeg tror, at vi her ved afslutningen af dette mindeværdige møde bør standse op og erindre, hvad det betyder at opretholde præsidenten for vores Kirke som seer og profet.

For det første er der titlen seer. Moses, Samuel, Esajas, Ezekiel og mange andre var seere. De var seere, fordi de var blevet velsignet med et klarere syn på guddommelig herlighed og kraft end andre mennesker.

Den måske bedste beskrivelse, vi har af en seer, findes i Mormons Bog, da Ammon finder Lehi Nephis land. Der var stor glæde i landet, da Ammon ankom. Kong Limhi talte til sit folk og bad Ammon berette, hvad der var hændt deres brødre, siden de var blevet adskilt. Derpå sendte kong Limhi sit folk hjem, og han forlangte, at de plader,

som indeholdt hans folks optegnelse fra den tid, da de forlod Zarahemla, blev forelagt Ammon, så han kunne læse dem. Så snart Ammon havde læst optegnelsen, spurgte kongen ham, om han kunne oversætte sproget fra andre optegnelser, som kongen havde i sin besiddelse, og Ammon fortalte ham, at det kunne han ikke. Derpå sagde Ammon:

»Jeg kan sandelig fortælle dig, o konge, om en mand, der kan tyde optegnelserne, for han har det, hvorved han kan se og tyde alle gamle optegnelser, og det er en gave fra Gud ...

Og kongen sagde, at en seer er større end en profet.

Og Ammon sagde, at en seer var en åbenbarer og ligeledes en profet; og en større gave kan intet menneske få uden at skulle være i besiddelse af Guds magt, som intet menneske kan; dog kan der gives et menneske stor magt af Gud.

Men en seer kender til forbigangne ting og tilkommende ting, og ved dem skal alle ting åbenbares og skjulte ting komme frem i lyset, og ting, der ikke er kendt, skal kundgøres ved dem, og ting, som ellers ikke ville blive bekendtgjort, skal ligeledes gøres kendt ved dem« (Mosiah 8:13, 15-17).

Hvad vil det sige at være en profet? Ordet »profet« er græsk og betyder »en inspireret underviser« (*Encyclopedia of Mormonism*, bd. 3, s. 1164). På hebraisk betyder ordet for profet »en, som bekendtgør eller bringer bud fra Gud.« Ifølge ældste John Widtsoe:

»En profet er en underviser. Det er den egentlige betydning af ordet. Han underviser i sandheden, evangeliet åbenbarer fra Herren til mennesket, og forklarer det under inspiration til folkets forståelse. En profet er en udlægger af sandheden. Desuden viser han, at vejen til menneskelig lykke nås gennem lydighed mod Guds love. Han kalder de mennesker til omvendelse, som er vandret bort fra sandheden. Han bliver en krig for opfyldelsen af Herrens hensigter med hensyn til den menneskelige familie. Formålet med profetens liv er at understøtte Herrens frelsesplan. Alt dette gør han ved tæt samvær med Herren, indtil han er 'fuld af kraft ved Herrens Ånd' (*Evidences and reconciliations*, Salt Lake City: Bookcraft, 1943, s. 204-205).

Da min far gik på LDS High School, arbejdede og boede han i præsident Joseph F. Smiths hjem. I sin selvbiografi skrev han om præsident Smith:

»De fleste store mænd, jeg har kendt, har skuffet ved nærmere bekendtskab. Det var ikke tilfældet med profeten Joseph F. Smith. Hver eneste almindeligt gennemlæst øgede hans storhed med adskillige centimeter. For mig var han en profet, selv når han vaskede hænder eller bandt sine sko.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolvs Kvorum taler med en dreng efter et møde.

Min far fortalte mig om en begivenhed, hvor profeten lærte ham en praktisk lektie en sen aften, da han trådte ind i Beehive House. Jeg citerer atter fra min fars selvbiografi:

»Jeg listede forsigtigt gennem kontoret og derfra ind i studereværelset hen til døren ved foden af trappen, der førte op til mit soveværelse. Men døren ville ikke åbne. Jeg skubbede og skubbede, men det hjalp overhovedet ikke. Til sidst gav jeg op og gik tilbage til et tæppe, jeg havde set ligge i foyeren i den hensigt at sove dér, til det blev morgen.

I mørket stødte jeg imod en anden delvist åben dør, og dette sammenstød vækkede profeten. Han tændte lyset, og da han så, hvem det var, gik han ned ad trappen og spurgte mig, hvad problemet var.

»Døren, der fører op til mit værelse, er låst,« forklarede jeg. Han gik hen til døren og trak i den i stedet for at skubbe til den, og døren gik op. Var han blevet vred på grund af min tåbelige fejltagelse, ville jeg ikke være blevet overrasket, for jeg havde forstyrret hans søvn ved en tankeløs handling. Han smilede blot og spurgte mig, en fremmed stald dreng, hvad jeg var stødt ind i. Jeg pegede på den halvåbne dør i den anden ende af gangen.

»Lad mig vise dig noget.« Han tog sig tid til midt om natten at forklare: »Når du går i mørke, så faml dig ikke omkring med arme udrakte og langt fra hinanden, så døre kan overrumple dig og ramme dig. Hold hælere dine arme tæt sammen foran dig, så kan du med dine hænder og ikke dit hoved mærke, hvad du støder ind i.« Jeg takkede ham og gik op på mit værelse. Han ventede,

til jeg var kommet helt op ad trappen, hvorpå han gik i seng.«

Er en profet ikke en person, som lærer os at åbne døre, som vi troede vi ikke selv kunne åbne – døre til større lys og sandhed? Er en profet ikke som et par foldede hænder foran Kirken, som hjælper medlemmerne med at finde vej gennem verdens mørke korridorer? Er en profet ikke en person, som tålmodigt våger over os og venter, til vi når derhen, hvor vi skal være?

Der har aldrig været en tid, hvor det skrevne og talte ord når os fra så mange forskellige kilder. I medierne ser vi analytikerne analysere analytikerne, idet de på det nærmeste overvælder os med meninger og divergerende synspunkter.

Hvor er det dog beroligende at vide, at Herren fortsætter med at holde en kommunikationslinje åben til sine børn gennem profeten. Hvilken velsignelse det er at vide, at vi har en røst, vi kan stole på vil fremsætte Herrens vilje. Som profeten Amos belærte: »Nej, Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenerne, profeterne.« (Amos 3:7).

Herren forstod i sandhed behovet for, at hans lærdomme forblev klare, samt at der kun var en enkelt kilde til deres fortolkning. Vi opfordres selvfølgelig alle til at studere og samle os så meget kundskab som muligt i dette liv. Vi opmuntres til at diskutere og udveksle ideer med hinanden for at udvide vores forståelse. Herren har imidlertid kun en kilde til fremsættelse af sine grundlæggende lærdomme. Selv som generalautoriteter i Kirken er vore instruktioner: »For at bevare ensartetheden i fortolkningen af lærdomme og retningslinier, bedes du henvis-

alle spørgsmål vedrørende lærdomme eller retningslinier, som ikke er klart definerede i skrifterne eller i Instruktionshåndbog for Kirkens ledere, til Det Første Præsidentskabs kontor for overvejelse.«

På denne måde undgås konflikter, forvirring og modstridende opfattelser.

Præsident Brigham Young har forsikret os om, at vi kan have fuldstændig tillid til profeterne. Han sagde:

»Herren den Almægtige leder denne Kirke, og han vil aldrig tillade, at I bliver vildledt, hvis I gør jeres pligt. I kan gå hjem og sove så sødt som et barn i sin moders arme med hensyn til faren for, at jeres ledere skal føre jer på vildspor, for hvis de ville forsøge at gøre det, ville Herren i ét nu fjerne dem fra jordens overflade. Jeres ledere forsøger at efterleve deres religion i det omfang, de er i stand til det.« (Journal of Discourses, bd. 9, s. 289).

I dag har vi, ved at opretholde en ny profet, indgået en højtidelig pagt om at adlyde hans røst. Herren har udpeget Howard W. Hunter som vores profet, seer og åbenbarer.

En illustration af den ånd, præsident Hunter besidder, blev givet ved afslutningen af en regional konference i BYU's Marriott Center, da han var på vej ud af bygningen gennem den vestlige tunnel. Dette var i den periode, da præsident Hunter var ved at lære at stå op igen samt at benytte sit gangstativ, men han var stadig noget usikker på benene. Min søn, Lee, og tre af hans børn havde deltaget i konferencen og forlod også Marriott Centret gennem den vestlige tunnel. Min Lee og hans børn gik igennem tunnelen, kom hans søn Justin, som svingede fra den ene side til den anden, betænkeligt tæt på præsident Hunter. Lee sagde da formanede til Justin: »Kom nu ikke i vejen for præsident Hunter.«

Præsident Hunter stoppede op et øjeblik, kiggede sig omkring, smilede og sagde med et glimt i øjet til dem: »Intet kommer i vejen for mig.«

Hvor er det typisk for præsident Hunter. Hans liv er fyldt med beretninger om beslutningshæder, resultater, tro og sand kristen kærlighed. Han er en kilde til inspiration for os alle. Han er vores profet. Vi sidder ved hans fodder rede til at nyde af denne trofaste tjeners og leders visdom. Vi er klar til at adlyde hans røst, for vi ved, at han taler for Herren.

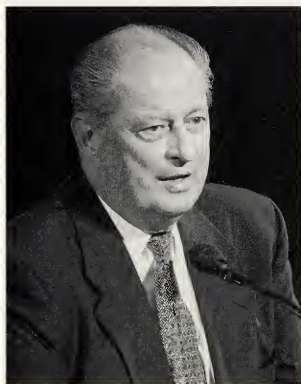
Må Gud velsigne os, så at vi må følge ham, som er blevet kaldet til at være vores profet, seer og åbenbarer. Jeg bevidner, at guddommeligt indgriben har bevaret og forberedt præsident Hunter til dette store og vigtige ansvar. Han er Herrens udvalgte tjener.

Om dette vidner jeg i hans navn, hvis Kirke dette er, selveste vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Amen. □

Vigtigheden af at modtage et personligt vidnesbyrd

Eldste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

Vores vidnesbyrd er en ledestjerne, der fører til en forpligtelse, som styrer vores opførelse og livsstil.

Mine elskede brødre og søstre. Denne formiddag fandt en historisk begivenhed sted. Det var en stor ære og et privilegium sammen med jer i formiddags at opretholde Howard W. Hunter som profet, seer og åbenbarer og president for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved en højtidelig forsamling.

Når vi rækker vores hånd i vejret for at opretholde profeten, er det vigtigt, at vi hver især har et personligt vidnesbyrd om, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, som leder sin kirke i dag gennem den profet, han har valgt.

Vores vidnesbyrd opnås ved Helligåndens gave og kraft. Det vidnesbyrd, vi modtager og bærer i os, sætter os i stand til at følge en uforanderlig kurs i tider med velstand samt til at kunne overvinde tvivl og frygt i tider med modgang. Vi må hver især vide, hvad et vidnesbyrd er, hvordan vi kan

få det, samt hvilke ansvar vi har, når vi har modtaget et vidnesbyrd.

Et vidnesbyrd er profetiens ånd (se Åb 19:10). Det er en personlig åbenbaring fra Gud, der åbenbarer sandheden af Jesu Kristi evangelium. Et vidnesbyrd kommer gennem Helligånden, der påvirker sjælen dybt og vedvarende.

De individuelle vidnesbyrd er Kirkens grundvold og styrke. Vores vidnesbyrd er en ledestjerne, der fører til en forpligtelse, som styrer vores opførelse og livsstil. Vores vidnesbyrd er kompasnålen i vores åndelige kompas. Det er den magnetiske kraft, der ikke kan ses, men som i sandhed kan mærkes. Det er en brænden indeni, der fortæller os, hvad der er ret. »Det er, når hjertet fortæller os noget, som vores forstand ikke ved« (Harold B. Lee, »Be Loyal to the Royal within

You,« *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973*, Provo: Brigham Young University Press, 1973, s. 101).

Vores vidnesbyrd er lydhedens frugt i form af fred, glæde og forståelse i vores hjerte af evangeliets principper. Et vidnesbyrd er et skjold af tro, »med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile« (L&P 27:17).

Vores vidnesbyrd er en målestok for vores tro. Tro er vidnesbyrd, vidnesbyrd er tro. At have et stærkt vidnesbyrd sætter os i stand til at hjælpe andre i deres søgen efter sandheden. Vores vidnesbyrd er en gave fra Gud. Det bør deles, men vi har ikke myndighed til at skænke andre et vidnesbyrd, fordi et personligt vidnesbyrd skænkes af Helligånden. Det kan hjælpe andre med selv at vinde kundskab – en blivende kundskab i hjertet, der ikke lader plads for tvivl.

Vores vidnesbyrd er kundskab om, hvem vi er – et af Guds børn; hvor vi kommer fra – fra vor himmelske Faders nærvær; samt hvor vi for evigt er på vej hen, hvis vi er trofaste – tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Vi må hver især opnå et sådant vidnesbyrd, hvis vi vil modstå jordelivets trængsler og modgang og fortsætte til den herlige evige fremtid, vi alle ønsker at opnå.

I dag fryder vi os over at kunne opretholde en ny profet for Kirken. Præsident Hunter har erklæret:

»Min største styrke i disse timer og i de sidste par dage har været mit vedvarende vidnesbyrd om, at dette er Guds værk og ikke menneskers, at Jesus Kristus er det bemyndigede og levende overhoved for denne Kirke, og at han leder dette værk i ord og gerning« (Kirkenyt, Stjernen, august 1994, s. 4).

Hvad lærer vi vedrørende vidnesbyrd gennem Guds profeters liv og lærdomme? Vi lærer, at et vidnesbyrd er meget personligt. Vi kan hver især opnå et vidnesbyrd om sandheden gennem Helligånden.

Fjorten mænd har præsideret over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i denne uddeling. Hver af dem har haft et urokkeligt vidnesbyrd om, at Gud lever, om at Jesus Kristus er Guds Søn, om sandheden af evangeliet, om Mormons Bog og om profeten Joseph Smiths kaldelse. Hvorledes modtog de deres vidnesbyrd? Kan vi opnå et vidnesbyrd på samme måde?

Vi er hver især bekendte med det syn, som profeten Joseph Smith modtog, samt hvorledes han fik sit vidnesbyrd om Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Joseph havde seriøse overvejelser om trossamfundene på hans tid. Han læste i skriften, at hvis han manglede visdom, kunne han spørge Gud; og han ville få visdom. Et skriftsted, der står i Jakobs Brev 1:5, kom til hans hjerte med stor kraft og følelse. Joseph overvejede dette vers igen og igen. Han gik ud i skoven for i ydmyg bøn at udtrykke sit hertes ønske, således som Jakob sagde – for at spørge Gud.

Som vi ydmygt bevidner for verden, viste selvste himlens og jordens evige Gud og hans enbårne Søn, som er hele menneskeheden Frelser og Forløser, sig for Joseph som svar på hans bøn. De viste sig for denne unge mand, der for verden var en helt almindelig dreng, og åbenbarede i løbet af nogle få øjeblikke mere viden om Guds natur, end der fandtes blandt alle verdens kirker og trossamfund. Drengen Joseph vidste nu, at Gud Faderen og Jesus Kristus var individuelle personer. Hver havde de et legeme af kød og ben. De kunne virkelig åbenbare sig for deres udvalgte profeter, præcis som de gjorde for profeterne fordums. Levende vidnesbyrd, personlig åbenbaring, er grundstenen for sand religion.

Joseph Smith beseglede sit vidnesbyrd med sit eget blod. Profetens martyrdød var en frivillig accept af døden for at besegle vidnesbyrdet om Mormons Bog og Lære og Pagter (se L&P 135:1) samt for at bære et helligt vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans evangelium i denne uddeling. Vi bærer ikke vores vidnesbyrd og givt vores liv, således som Joseph Smith, martyrprofeten, gav sit liv. Vi bærer snarere vores vidnesbyrd ved trofast tjeneste hver dag i vores tilværelse for at opløfte og styrke andre.

De profeter, der fulgte efter Joseph Smith i denne uddeling, modtog hver især deres eget vidnesbyrd ved at anvende de samme grundlæggende principper på deres egen måde. Hvis vi omhyggeligt betragter deres levnedsløb, opdager vi processen, hvorved et vidnesbyrd opnås. President Brigham Young modtog for eksempel et vidnesbyrd

om sandheden af Mormons Bog efter to års grundigt studium. Det tog kun president John Taylor tre uger at finde ud af, at Jesu Kristi gengivne evangelium omfattede den sande religion, der havde eksisteret forud og var beskrevet i Bibelen, og som nu på ny var genoprettet på jorden. President Wilford Woodruff søgte med ivær i seks år, før han fandt sandheden. Han fandt den omsider i de lærdomme og vidnesbyrd, som to mormonmissionærer præsenterede ham for. President Lorenzo Snow var Kirkens femte president. Da han traf profeten Joseph Smith i 1831, skrev han: »Et lys tændtes i min forståelse, som aldrig er blevet slukket« (Daniel H. Ludlow, red. *Encyclopedia of Mormonism*, 4 bd., New York: Macmillan, 1992, 3:1367).

Præsident David O. McKay var Kirkens niende præsident. Da han var dreng, ønskede han at opnå den samme viden, som Joseph Smith havde, om Gud Faderens og hans Søns Jesu Kristi virkelige eksistens. En dag, mens hans vogtede kværg i bakkerne nær sit hjem, søgte han gennem bøn at få et vidnesbyrd. Han sagde:

»Jeg steg af hesten og smed tømmerne over hestens hoved, og der under en tre meter høj rønnebusk, bad jeg om, at Gud ville erklære mig sandheden af sin åbenbaring til Joseph Smith« (New Era, januar 1972, s. 56).

Han bad inderligt og oprigtigt med så megen tro, som han kunne mønstre. Da han havde afsluttet sin bøn, ventede han på svar. Der syntes ikke at ske noget som helst. Skuffet red han videre, idet han dengang sagde til sig selv: »Jeg har ikke modtaget nogen åndelige tilkendegivelser. Hvis jeg skal være oprigtigt overfor mig selv, må jeg sige, at jeg er den samme person, som før jeg bad« (ibid.)

Et direkte svar på denne bøn var mange år undervæjs. Mens zeldste McKay tjente som missionær i Skotland, modtog han en kraftig åndelig tilkendegivelse. Han har siden fortalt: »Aldrig før havde jeg haft en sådan følelse. Det var en tilkendegivelse, for hvilken jeg som et tvivlende ungt menneske i hemmelighed havde bedt om på en bakkeskråning og på en eng. Det var en forsikring til mig om at oprigtige bønner besvares 'på et eller andet tidspunkt, et eller andet sted'« (Francis M. Gibbons, *David O. McKay*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, s. 7-8).

Hver eneste af profeterne har vidnet om den personlige åbenbaring, ved hvilken de er kommet til at kende sandheden af evangeliet samt om den åndelige styrke ved en sådan åbenbaring.

Folk spørger mig ofte: »Hvordan ved du det?« »Hvordan kan du vide, at Gud lever, og at Jesus er Kristus?« Mens der ikke synes at være en nøjagtig opskrift på, hvordan vi hver især modtager et vidnesbyrd, synes der

at være et mønster, der går igen. Selv om det er vigtigt at bede for at få et vidnesbyrd, kan man ikke blot i bøn bede om at få et vidnesbyrd og så forventne, at man straks får det.

Almindeligvis opstår et vidnesbyrd i løbet af nogen tid og gennem livets erfaringer. Vi kan sammenligne et vidnesbyrd med processen, hvorved et fotografi fremkaldes. Stærke åndelige indtryk er som lysglimt på en modtagelig fotografisk film. Ligesom de kemikalier, der er nødvendige for at fremkalde billedet, er visse åndelige betingelser og erfaringer nødvendige i vores liv, for at vores personlige vidnesbyrd kan udvikle sig til sikker sandhed og kundskab. Og ligesom et fotografi, vil et vidnesbyrd med tiden falme, hvis det ikke bevares omhyggeligt.

Nogle af missionærerne, der arbejder på Tempelpladsen.

Vidnesbyrd kommer ofte, når der er vilighed til at tjene der, hvor vi er kaldet til at tjene. De kommer, når en beslutning er truffet om at stræbe efter at være lydige. Vidnesbyrd kommer gennem indsats for at hjælpe, opløfte og styrke andre. De opnås gennem bøn og ved at studere skrifterne og anvende dem i vores liv. Hvad end vores omstændigheder er, synes der at være øjeblikke i hver eneste liv, hvor vi kan modtage kundskab om, at Gud lever, samt at Jesus er Kristus. Der findes ikke nogen større søgen i livet, som vi kan kaste os ud i, end en søgen efter at opnå et vidnesbyrd om sandheden.

Selv om hvert eneste liv er forskelligt, tror jeg, at vi med nogen indsats ud fra andres vidnesbyrd, som fx profeterne og vore egne personlige erfaringer, kan opribe processen og de trin, vi må tage for at få et vidnesbyrd:

Besidde et oprigtigt ønske om at kende sandheden og udtrykke dette ønske i ydmyg bøn over for vor himmelske Fader. »Om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro, lad da det ønske virke i jer« (Alma 32:27).

Ransag skrifterne. Bliv ved med at bede. Skrifterne er fyldt med vidnesbyrd fra dem, som er gået forud. Selv de kan, selv om de har været døde i lang tid, nå vores hjerte og bringe fred i sindet og vejledning i livet.

Søg og overvej de sandheder, du lærer om evangeliske principper. Tænk over dem. Afprøv dem med mere bøn. Sæt dem i relation til det, du kender og føler. Alle de sandheder, du vil lære, vil i sidste ende passe sammen i et brændende og urokkeligt vid-

nesbyrd. Vær ydmyg og modtagelig. Hav ører til at høre med, når vores himmelske Fader leder os til en eller anden, som kan belære os om Jesu Kristi evangelium. Det kan være en lærer, et familiemedlem, en nabo, en ven eller en bekendt. Det kan være en missionær, som kontakter os ved at banke på døren eller gennem en henvisning. Men vid, at når først vi beder, studerer og har tro kombineret med et ønske om lære om åndelige anliggender, vil Herren åbne en vej for os, for at vi kan få yderligere lys og kundskab.

Lev i overensstemmelse med dit vidnesbyrd. Vi må lydigt følge Frelserens belæringer og profeternes eksempler. Vores vidnesbyrd og eksempel vil bistå andre, som søger efter sandheden.

Del dit vidnesbyrd. »O, gid jeg var en engel,« udbroder Alma, »og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun« (Alma 29:1). Lad andre vide, at du ved det. Bær vidnesbyrd ved vidnesbyrdsmøderne, fortæl det til din familie og dine venner. Du vil opdage, at når du deler dit vidnesbyrd, bliver det stærkere, og at der er mange andre omkring dig, som også ønsker at modtage sandheden.

Vær villig til at bestå tidens prøve. Tro ikke, at det er let at vedligeholde et vidnesbyrd. Andre vil prøve dig. Undertiden vil de pege på dine svagheder og latterliggørelsens finger ad dig. Undertiden vil de åbent forfølge dig. Vær beredt. Vid i forvejen, at de bedste af Guds børn har haft den sande overbevisnings mod og været villige til at lide latter-

liggørelse, afsavn og selv død for et sandt vidnesbyrds skyld. Er vi hver især villige til at gøre det samme?

I vor tid har de, som besidder et vidnesbyrd om sandheden, et skjold af tro, som vil beskytte dem mod modstanderens gloende pile, affyret af kritikere og bagvaskere. Vi bør ikke lade andre bestemme vores trofasthed og påvirke vores vidnesbyrd og i sidste ende vores evige frelse.

Tvivel med hensyn til religiøse spørgsmål, der bunder i manglende kundskab, kan løses konstruktivt. Løsningerne er undervisning, studium og bøn, som fører til et styrket vidnesbyrd, der fordriver yderligere tvivel.

For mange år siden har ældste Howard W. Hunter talt til ungdommen om deres vidnesbyrd:

»Jeg har stor sympati for unge mænd og kvinder, i hvis sind der opstår ærlige tvivlsspørgsmål, og som engagerer sig i den store konflikt, det er at få løst disse tvivlsspørgsmål. Tvivlen kan bortvæjes, hvis de har et ærligt ønske om at kende sandheden, ved at gøre en moralsk, åndelig og mental indsats. De vil komme ud af konflikten med en fastere, stærkere og større tro på grund af kampen. De vil være gået fra en enkel, tillidsfuld tro gennem tvivl og konflikt til en solid håndgribelig tro, som modner sig til et vidnesbyrd« (Howard W. Hunter, Conference Report, oktober 1959, s. 121).

Vidnesbyrds frugter kan iagttages i de trofastes liv. De, som opløftes af vidnesbyrdets kraft, kan finde større lykke og troskab i deres ægteskab. Deres vidnesbyrd er en modgift mod skilsmisens pest. De nyder større frihed, idet de sjældent er slaver af alkohol, tobak, narkotika, misbrug eller andre former for egoistisk nydelse. De finder styrke til at klare livets problemer.

Vi vil hver især blive prøvet, fristet og få sat vores vidnesbyrd på prøve for at finde ud af, om vi vil forblive trofaste, når vores tro stilles på prøve.

Vi ved ligeledes, kære brødre og søstre, at hvis vi ikke forlætter trofast i det vidnesbyrd, der er blevet os givet ved Ånden, svinde lyset, indtil det går ud. Et vidnesbyrd må konstant næres og forsvares, ellers vil det svinde bort.

Til de øvrige vidnesbyrd, der er båret i dag, ønsker jeg på den kraftigste og den mest direkte måde at tilføje mit. Jeg ved, at Gud lever. Jeg bærer vidnesbyrd om, at hans Søn, Jesus Kristus, lever og om hans guddommelighed. Han leder denne Kirke og åbenbarer Faderens ord til vor generation. Jeg bærer vidnesbyrd om Helligåndens gave og kraft, om præstedømmets evige natur, om profeten Joseph Smiths kaldelse, om Mormons Bøg samt om visheden om, at Gud atter ved præsenten Howard W. Hunter har talt via en nulevende profet. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Lad os bygge fæstninger

Aldste Horacio A. Tenorio
De Halvfjærs

Vores fæstning bliver opført ved gennem vores eksempel at vise vores børn, at evangeliets principper og lærdomme er en livsstil.

I vores verden med optrappende kriser, hvor borgerkrige, korrupsion, hemmelige foreninger og umoral minder om den ugudelighed, der beskrives i Mormons Bog, har Satan intensiveret sin indsats for at ødelægge familien ved at korrumpere de unge og berøve barndommen dens uskyld.

Vore unge er især sårbare, når fjenden snedigt anvender ethvert middel til hans rådhed, bl.a. massemediernes og ændringer i grundlove, til at bedrage dem.

Han bombarderer vore hjem med fristelser i form af nedbrydende og skadelige produkter og moral gennem TV, video, aviser, bøger etc.

Vi som sidste dages hellige og alle gode mennesker overalt må samvittighedsfuldt filtrere det, som kommer ind i vores hjem. Forældre har den umistelige ret og ansvar for at opdrage deres børn. Ingen uvekkende person udefra bør få lov til at diktere

vore familie værdier eller det, vore børn skal undervises i.

Evangeliets er baseret på handlefriheds princip, og vor himmelske Fader har gjort os ansvarlige for at opdrage vores familie således, at de kan blive frelst og vende tilbage til hans nærhed. I L&P 68:25 fortæller Herren os: »Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånd's gave gennem håndspålgøelse ... skal synden hvile på forældrenes hoved.«

I Middelalderen blev der bygget store befæstninger omkring slotte eller byer for at beskytte dem mod angreb fra fjenden. I Mormons Bog byggede nephiterne fæstninger for at forsvare deres familier mod deres fjender. Vi må gøre vores hjem til fæstninger for at beskytte vores familie mod modstanderens stadige angreb.

Jeg foreslår ikke, at vi isolerer os selv fra verden ved at grave dybe voldgrave eller konstruere flere meter høje barrierer omkring vore hjem, men snarere at vi i vore familieråd, under Åndens indflydelse, fastlægger aktiviteter, underholdning, bøger, venskaber, regler og vaner, som vil udgøre vores fæstning.

Vores fæstning består i at undervise vore børn i evangeliet gennem skrifterne, at udvikle en vane med, at familien læser i dem sammen hver dag, og at basere en stor del af vore samtaler omkring dem. Det betyder, at vi knæler sammen dagligt for at bede og undervise vore børn i betydningen af direkte, personlig kommunikation med vor himmelske Fader.

Vores fæstning bliver opført ved gennem vores eksempel at vise vores børn, at evangeliets principper og lærdomme er en livsstil, som hjælper os med at finde fred og lykke på

denne jord, og at de giver den nødvendige styrke til at modstå de trængsler og prøvelser, vi får i livet. Vi må lære vore børn at undgå at kompromittere sig selv med upassende modeluner og negativ, verdslig opførelse ved ganske enkelt at sige nej, når de konfronteres med dem.

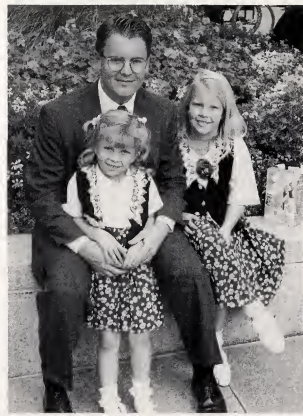
At opføre en fæstning kræver, at familien rådfører sig med hinanden i ugentlige familieaftener, hvor de træffer beslutninger og aftaler.

I forudm tid krævede en fæstning regelmæssig inspektion for at sikre, at der ikke opstod nogle svage punkter, som fjenden kunne benytte sig af, og vagter i vagttårnene sikrede, at ingen fjende kunne nærme sig uden at blive opdaget. Når en by var blevet befæstet, blev der med andre ord gjort en stadig indsats for at vedligeholde fæstningen, så den kunne fungere efter sit formål.

Ved at etablere vores eget sikkerhedssystem, kan vi forhindre fjenden i at finde og udnytte svaghederne i vores familie fæstning, hvorigennem han kunne få adgang til og skade vores mest kostbare skat – vores familie.

En af vagttårnene i vores fæstning kan være en regelmæssig vane, hvor faderen interviewer hver enkelt medlem i sin familie.

Personlige interview er et vigtigt hjælpe-middel til at bevare vores fæstning uskadt. Gennem dem lærer vi vore børn bedre at kende, vi hører om deres problemer og bekymringer samt etablerer en åben kommunikation og tillid, der vil gøre os i stand til at forudse enhver fare, hjælpe dem med at træffe beslutninger og støtte dem i vanskelige tider. Som forældre har vor himmelske Fader givet os forvaltningen med at tage os af og beskytte vores familie. Det er et ansvar, som vi ikke kan og ikke må delegerer.

IL&P 93:39-40 står der: »Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner. Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.«

Et kærligt interview vejledt af Ånden kan bringe vejledning i jeres børns liv, bevirke nødvendige tilpasninger eller forandringer, og det kan tilmed føre til mirakler.

Jeg vil gerne fortælle jer om en meget speciel familieoplevelse. Det drejer sig om et interview med mit barnebarn. For en del år siden, mens jeg i bøn forberedte mig åndeligt til at interviewe en af mine døtre, følte jeg mig inspireret til at interviewe mit barnebarn Kemish. Han var lidt over tre år gammel og boede hos os. Kemish var et energibundt og kunne ikke holde sig i ro i mere end et minut. Han løb altid, sprang omkring og legede. Derfor droppede jeg denne følelse og tænkte, at jeg ville vente, til han var lidt ældre og i stand til at være opmærksom.

Da jeg flere måneder senere bad, kom denne følelse igen, men denne gang var den stærkere, og jeg fulgte den. Jeg gik hen til Kemish og sagde til ham: »I morgen skal du og jeg have et interview.« Ved begyndelsen af interviewet den næste dag fortalte jeg ham blandt andet, at vi under et interview skulle se hinanden i øjnene og sidde stille hele tiden. Det var et mirakel. Kemish sad stille og blev siddende i næsten ti minutter. Men endnu mere forunderligt var det, at jeg lærte noget om hans tanker og følelser. Det, der bekymrede ham mest, var, hvornår han ville få en to-hjulet cykel. Da jeg forklarede ham, at han måtte vente, til han var lidt ældre, forstod han det uden problemer. Han fortalte mig en beretning, han havde lært om Nephi og hans brødre. Men det mest spændende for mig som hans bedstefar var, da han fortalte mig, at han vidste, hvem Jesus Kristus var, og bar sit vidnesbyrd om Frelseren for mig. Intet sted kan man nogensinde finde mere sandhed og renhed end i en tre-årig drengs vidnesbyrd.

Jeg kan forestille mig et interview med min himmelske Fader, før jeg kom til denne jord. Et interview, hvor han kaldte mig hen til sig og talte med mig, hvor han viste mig, hvad han havde forberedt til mig. Det må have været et kærligt interview med en kærlig Fader, som snart ville lade sin søn rejse bort en tid. Jeg venter ivrigt på mit næste interview.

Jeg ved, at vi har en kærlig Fader, som venter på os. Jeg ved, at han instruerer os gennem sin Enbårne, vor Frelser og Forløser. Jeg ved, at hans Kirke og hans evangelium er virkelige fæstninger, som giver os fred og sikkerhed for vores mest kostbare skat på denne jord – vores familie. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i vor Herre Jesu Kristi navn. Amen. □

Hold ud til enden i barmhjertighed

Ældste Hartman Rector jun.
De Halvfjerds

For at vandre uden skyld for Gud må vi elske og tjene hinanden.

når vi søger at følge ham og blive hans sønner og døtre (se Joh 1:12 og Ether 3:14).

Som de fleste ved, blev jeg omvendt til Kirken. Jeg blev døbt i Tokyo i Japan tilbage i 1952, mens jeg tjente i USA's flåde under Koreakrigen. Jeg er født og opvokset i Missouri, hvor en stor del af Kirkens tidlige historie foregik; men jeg havde aldrig hørt noget om Mormonkirken. Jeg søgte sandheden, og selv om jeg havde læst Bibelen og troede på, at Jesus Kristus havde levet på jorden og var opstået, havde jeg alligevel så mange ubesvarede spørgsmål – spørgsmål som: Hvorfor taler Gud ikke til mennesker i dag, som han gjorde tidligere, da Bibelen blev skrevet? Hvordan kan Jesus være sin egen far og samtidig også Helligånden? Hvorfor skulle Jesus døbes, når han var uden synd? Hvor var jeg, før jeg blev født, og hvor går jeg hen, når jeg dør? Hvordan kan jeg blive frelst alene ved at tro på Kristus, når jeg ikke har holdt de ti bud?

Når et medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum bliver 70 år, får han *emeritus-status*. Eller man kan kalde det »emerititis.« Det ligger i luften; man skal bare blive ved med at trække vejret, så får man det.

Næsten alt, hvad jeg har gjort i den sidste tid, synes at være noget, jeg gør for sidste gang, og det gælder også at tale ved generalkonferencer.

Jeg kan ikke sige, at det sårer mine følelser særligt, for jeg har alligevel aldrig følt mig særlig komfortabel bag denne mikrofon.

Jeg påskønner dog muligheden for at give udtryk for min kærlighed til mine brødre – de fleste har jeg set blive kaldet – samt til de mange stærke hellige over hele verden, som jeg har været så privilegeret at kende og tjene sammen med.

Ja, Jesu Kristi evangelium gør os virkelig til søskende og til Jesu Kristi store familie,

Jeg vidste, at der måtte være svar, som jeg ikke havde hørt. Svarende kom, da ældsterne Ted Raban og Ronald Flygare bankede på min dør i San Diego i Californien i juli 1951. Min hustru Connie bød dem indenfor og tog imod et eksemplar af *Mormons Bog* fra dem. Jeg var på Hawaii på det tidspunkt, hvor jeg deltog i 14 ugers træning som forberedelse til udstationering i Korea.

Da jeg kom hjem, gav Connie mig et eksemplar af *Mormons Bog*, og jeg begyndte at læse. Jeg vidste, at bogen var sand, før jeg var gennem 2 Nephi – Nephi havde omvendt endnu én – og jeg begyndte at gå i kirke i det gamle Valencia Park Ward i San Diego. På grund af min forberedelse til udstationering var jeg ikke i stand til at studere og komme i kirke, som jeg ønskede, og jeg længtes efter den dag, hvor jeg kunne. Den tid kom ombord på hangarskibet *Philippine Seas*, hvor jeg læste 14 af de bedste bøger, der nogensinde er skrevet. De omfattede Kirkens standardværker plus bøger af alle Kirkens præsidenter fra Joseph Smith jun. til David O. McKay samt af Parley P. and Orson Pratt og nogle få andre. Jeg var som en hungerramt mand, der så mad og drikke for første gang. Jeg nød det. Da vi kom til Japan, besluttede SDH-gruppen på skibet, at jeg skulle døbes. Så vi rejste til missionshjemmet i Tokyo, hvor jeg bad om at blive døbt. Jeg blev informeret om, at jeg ikke havde været undersøgt i den påkrævede etårs periode; derfor kunne jeg ikke blive døbt. Men jeg gav ikke op. Jeg bad om at blive interviewet. Interviewet tog halvtanden time, men til sidst fik jeg en anbefaling til dåb og bekræftelse. McDonald B. Johnson, SDH-gruppelederen på *Philippine Seas*, døbte mig, og Fred Gaylord Peterson bekræftede mig, og jeg blev medlem af Kirken den 26. februar 1952. Jeg blev ordineret til diakon den dag og efterfølgende til et andet embede i præstedømmet, hver gang skibet

Salt Lake templets spir.

vendte tilbage til Japan indtil den 26. juli 1952, da jeg blev ordineret til ældste. I august vendte jeg tilbage til San Diego, hvor min hustru var blevet døbt den 1. marts samme år. Vi var en familie forenet i Jesu Kristi evangelium og så med megen forventning frem til at blive beseglet sammen med vore tre børn i templet i Mesa, Arizona, hvilket skete i maj 1953.

Seksten år efter min dåb blev jeg kaldet af præsident David O. McKay til at være medlem af De Halvfjærds' Første Råd. Det var i april 1968. Jeg var den første nyomvendte, der blev kaldet som generalautoritet siden John Morgan – en periode på 86 år. Jeg har virket i denne stilling i 26 år.

Jeg har indset, at evangeliet er meget enkelt, men også meget dybsindigt. Når vi først har tilstrækkelig tro på Herren Jesus Kristus, så vi tror, at han har betalt for vore synder, så vil vi omvende os. Og ingen kan omvende sig rigtigt, før de tror på Kristus.

Ser I, der er forskel på at holde op med at synde og på omvendelse. I den første situation er vi stadig skyldige, i den anden er vi fri for synd og skyld. Mennesker holder hele tiden op med at synde, fordi de er bange for, at de vil få AIDS eller dø af lungekraft eller af andre årsager, men de slipper ikke af med synderne. Det kan kun ske, når et ikke-medlem følger Jesus Kristus ned i dåbens vande og derpå fortsætter og modtager Helligånden ved håndspåleggelse med præstedømmets myndighed. Det er sådan, at vi bliver

rene for Herren (se L&P 84:74). Endnu engang, i den første situation er vi stadig i vore synder, men i den anden situation er vi fri for vore synder. Faderens ord til Nephi var »omvend jer, omvend jer og bliv døbt i min elskede Søns navn.« Derpå beretter Nephi, at han horte en røst fra Faderen sige: »Ja, min elskedes ord er sande og troværdige. Den, som holder ud indtil enden, skal blive frelst« (2 Nephi 31:11 og 15).

Det ser ud til, at alt, hvad Faderen kræver efter dåben med vand og ånd, er, at vi holder ud indtil enden. Hvad betyder det? Jeg tror, at det grundlæggende betyder tre ting.

Et: Vi må fortsætte med at omvende os resten af vores liv, for vi begår stadig fejl, og vi skal vende rene hjem, ellers kan vi ikke bo hos Faderen og Sønnen (se L&P 84:74).

To: Vi må blive ved med at tilgive andre. Hvis vi ikke tilgiver andre, kan vi ikke selv få tilgivelse. Og tre: Ja, vi må være flinke. Hvis vi ikke er flinke, tror jeg ikke, vi klarer det. Vi må med andre ord udvise barmhjertighed, som i virkeligheden er kærlighed plus ofre. Vi må tjene vore medmennesker – mænd, kvinder og børn – og hvis vi gør alt andet, men ikke betjener de fattige, nødlidende, underkuede, undertrykte, syge og hjemløse både timeligt og åndeligt i henhold til deres behov, kan vi ikke bevare forlædelse for vore synder fra dag til dag. Uden at tjene andre, kan vi ikke »vandre uden skyld for Gud« (se Mosiah 4:26).

Det er en kendsgerning, at Gud ikke viser personsanselse. Han elsker alle sine børn, og jeg tror, han elsker dem lige meget. Selvfølgelig kan han ikke velsigne sine børn, hvis de ikke holder hans befalinger, for han har sagt: »Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i himlen før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede.

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydlighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet« (L&P 130:20-21; fremhævelse tilføjet).

Gud fortæller os, at han ikke kan fornægte sine ord. Han er selvfølgelig mere tilfreds med os, når vi holder hans befalinger, og han glæder sig ved at velsigne os, når vi gør det. Men hvis vi ikke holder hans befalinger, vil han irrettesætte os. Det betyder ikke, at han ikke elsker os – ikke mere end tilfældet er, når forældre irrettesætter deres børn. Det er faktisk, fordi han virkelig elsker os, at han irrettesætter os, for at vi kan lære lydlighed (se Hebr 12:6; L&P 95:1).

For at vandre uden skyld for Gud må vi derfor elske og tjene hinanden. Jeg tror, at Herrens udsagn gennem kong Benjamin om »at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17), lige så passende kan vendes om, så det lyder: »Medmindre I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I ikke Gud.« Mormon udtrykte denne idé, som blev nedskrevet af hans søn Moroni, da han sagde:

»Derfor, mine elskede brødre, dersom I ikke har kærlighed, er I intet; thi kærligheden bortfalder aldrig ...

og den, som på den yderste dag findes i besiddelse af den, med ham er alt vel.

Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner, at når han kommer, vil da må være ham lig; thi vi skal se ham, som han er. Gid vi må have dette håb og blive renset, ja, ligesom han er ren« (Moroni 7:46-48).

Jeg er overbevist om, at kun denne kærlighed, denne Kristi rene kærlighed, denne kærlighed plus ofre, som den indsats, der foregår i vore templer, er et godt eksempel på, er det eneste, der vil redde denne nation og hele verden for den sags skyld, når Herren kommer. Herren var villig til at skåne Sodoma og Gomorra, hvis Abraham kunne finde blot ti gode mænd, hvilket han ikke kunne.

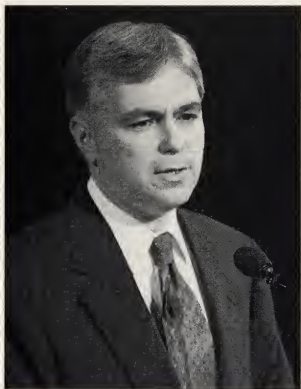
Jeg antager, at jeg ikke kan have et mere betydningsfuldt håb for jer og mig, end at vi må være fyldt med denne kærlighed, denne Kristi rene kærlighed, for at tjene vore medmennesker.

Dette håb udtrykker jeg til jer i det hellige Jesu Kristi navn. Amen. □

Uvurderlige principper for succes

Eldste Claudio R. M. Costa
De Halvfjeds

At have succes vil sige at være Guds tjener, at tjene sine medmennesker, at være virkelig engageret i Jesu Kristi evangelium samt at holde Guds befalinger.

Efter jeg blev døbt i Kirken, lærte jeg at forstå den virkelige betydning af succes: At have succes vil sige at være Guds tjener, at tjene sine medmennesker, at være virkelig engageret i Jesu Kristi evangelium samt at holde Guds befalinger.

Da jeg præsiderede over Manaus-missionen i Brasilien, så jeg nogle gode eksempler på ægte succes – historier, som kom fra personer, der var virkelig hengivne i evangeliet og levede op til deres pagter med Gud.

En mand, jeg mødte, boede meget enkelt i en lillebitte by midt i staten Amazonas. Efter sin og familiens dåb kunne han næsten ikke vente, til han havde været medlem af Kirken et år, så han kunne bringe sin hustru og børn til templet. Templet i São Paulo ligger meget langt fra Amazonfloden. Det tager normalt 4 dage med båd og 4 dage med bus at nå til templet – omkring en uges transport.

Kære brødre og søstre, jeg er min himmelske Fader taknemmelig for, at han sendte mig til denne jord til kærlige forældre, som fra min barndom har undervist mig i uvurderlige principper for retfærdighed, ærlighed, trofasthed og arbejdsomhed.

Jeg blev født i en fattig familie, og tidligt i livet måtte jeg arbejde. Det har været en stor velsignelse for mig. Da jeg var 12 år, måtte jeg gå i skole om aftenen, for jeg arbejdede ti timer i løbet af dagen. Mange gange på vej til skole faldt jeg i søvn i bussen eller i toget. Sommetider faldt jeg tilmed i søvn i timerne. Men når jeg sent om aftenen kom hjem, ventede mine forældre altid på mig. Det eneste, jeg dengang ønskede i livet, var at få succes, som for mig betød at have mange materielle ejendele, komfort og et behageligt liv. Med dette som mål fortsatte jeg med at arbejde og studere.

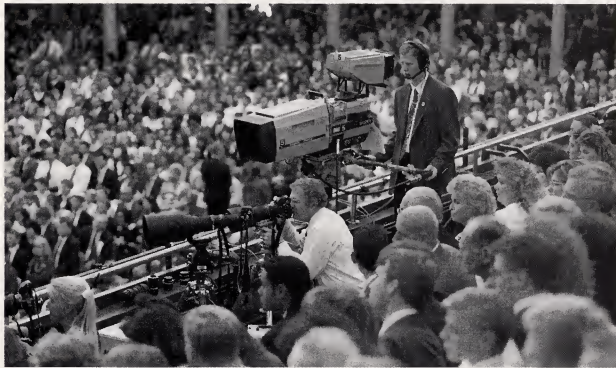
Denne mand var møbelsnedker. Hvordan kunne han spare nok sammen til at betale for sig selv, sin hustru og sine børn? Selvfølgelig om han arbejdede hårdt i mange måneder, tjente han ikke mange penge.

Da tiden kom til at rejse til templet, solgte han alle sine møbler og sit værktøj, selv sin elektriske sav og sit eneste transportmiddel, en motorcykel – alt, hvad han havde – og rejste til templet med sin hustru og sine børn. Det krævede otte dages rejse at komme til São Paulo. Efter fire vidunderlige dage i templet, hvor de udførte Herrens værk, måtte denne familie rejse i syv dage for at komme hjem. Men de vendte lykkeligt hjem med en følelse af, at deres vanskeligheder og problemer var intet sammenlignet med den store lykke og de velsignelser, de havde oplevet i Herrens hus.

På min mission mødte jeg missionærer – unge mænd og kvinder – som for mig var eksempler på virkelig succes. De var så trofaste og begejstrede for evangeliet, at de aldrig beklagede sig over Amazonklimaets glohede temperaturer og voldsomme fugtighed. De var i sandhed englebudbringere, som medbragte evangeliets budskab til befolkningen i det nordlige Brasilien.

Jeg husker et trofast medlem af Kirken, som altid var i godt humør og altid smilede. Men en dag så jeg ham græde. Han fortalte mig, at årsagen til, at han var ked af det, var, at han som 70-årig betragtede sig selv som en fiasko, fordi han aldrig havde været i stand til at give sin familie den materielle komfort, som han mente, de fortjente.

Jeg spurgte ham: »Hvor mange børn har du?« Han svarede »Fire.« Jeg fortsatte: »Hvor mange er medlemmer af Kirken?« Hans svar: »Fire.« Jeg spurgte videre: »Hvor mange er trofaste medlemmer af Kirken?« Hans svar: »Fire.« »Hvor mange er besejlet til dig?« »Fire.« »Hvor mange er

Repræsentanter for medierne på Tabernaklets balkon rapporterer indtryk fra konferencen til hele verden.

gift i templet?» Igen var hans svar »Fire.« Tilskyndet af Ånden fortalte jeg ham så, at den succes, han havde opnået i sit liv, var en af de største succes historier, jeg nogensinde havde hørt.

Jeg har lært meget fra skrifterne om succes. Det er vidunderligt at læse om Lehis og hans families rejse til det forjættede land. Om to af Lehis ældre sønner, Nephi og Sam, som gennem deres trofasthed over for Herren fulgte en kurs mod virkelig succes. For dem betød det at være succesrig, at de trofast fulgte Herrens befalinger. Gennem deres eksempel er millioner af mennesker blevet velsignet hidtil, og på grund af deres lydighed har mange mennesker fulgt sandhedens og retfærdighedens sti, mens de stræbte efter at være værdige til at have Herrens Ånd i deres tilværelse.

Jeg tænker ofte på den rige unge mand, som henvendte sig til Mesteren for at spørge ham, hvad han skulle gøre for at få evigt liv. Da han fik svaret, at evigt liv ville betyde, at han skulle opgive sine rigdomme og følge Herren, vendte han ryggen til og gik sorgfuld bort, for han var uvillig til at give afkald på sine mange ejendele.

Jeg er Herren taknemmelig for at have rørt mit hjerte og for at hjælpe mig med at vælge den gode del – den, der så længe jeg stræber efter at være værdig, ikke kan tages fra mig. At være trofast mod Gud som værdige medlemmer af hans kirke, at lære om ham samt om, hvordan vi virkelig følger og tilbeder ham, er mere uvurderligt end guld, sølv eller diamanter.

Kirkens generalautoriteter, som jeg er virkelig taknemmelig for, er sande helte for mig. Jeg havde kun været medlem af Kirken en uge, da jeg mødte min første generalautoritet, ældste Royden G. Derrick, et medlem af De Halvfjerdts' Kvorum. Jeg vil aldrig glemme den udfordring, han gav Kirkens medlemmer om at være eksemplariske i alle livets aspekter.

Jeg vil altid huske de råd, vores elskede præsident Spencer W. Kimball gav – ikke kun om åndelige anliggender, men også om, hvordan vi styrer vores timelige liv. Jeg har fulgt hans råd og er meget lykkelig og taknemmelig for den beskyttelse, der kommer ved at følge profeternes, apostlenes, mine kvorumbrødres og mine lokale lederes ord.

Kun når vi holder Herrens befalinger og gør hans vilje, kan vi føle os helt sikre. Jeg ved, at Gud lever. Jesus er Kristus – vor Frelser og Forløser. Joseph Smith var Guds profet. Jeg ved, at vi bliver vejledt af en profet i dag. Jeg vidner for jer om, at præsident Howard W. Hunter er Guds profet. Mit vidnesbyrd bliver fornyet, hver gang jeg hører og følger hans råd. Mit liv er blevet meget velsignet gennem evangeliet. For dette er jeg yderst taknemmelig. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Lav en ark«

Ældste W. Don Lodd
De Halvfjerdts

Vi må begynde at lytte til Herrens talsmænd. Vi må stille og roligt fortsætte med at bevæge os fremad og forberede os på det, der helt sikkert vil komme.

en strøm af ondskab, en flodbølge af synd oversvømmer verden. Kriminalitet og vold øges med en alarmerende hast. Frygten følger os åbenlyst i vores gader og invaderer vore hjem.

Man siger, at man kan beskrive en nations idealer ud fra dens reklamer, og mange af dem, jeg ser, taler ikke til vores fordel. En eller anden har sagt, at der engang var en tid, da film blev bedømt efter, hvor gode de var, og ikke efter, hvem der havde tilladelse til at se dem.

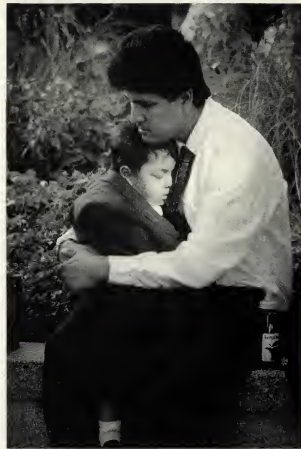
Følg Mormons Bog søger djævelen »at gøre alle mennesker lykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27). Vi ser beviserne på hans gerning overalt omkring os. Ældste Richard L. Evans sagde engang: »Hvis vi ikke

Der er så og så mange slags sprog i verden,« sagde apostlen Paulus til korinterne for to tusinde år siden (1 Kor 14:10). De syntes plaget af de samme modstridende budskaber, som vi hører i dag, og det kan være skræmmende at tænke på, når man tager i betragtning, hvor skrøbeligt og ustadigt vores samfund i virkeligheden er.

Der har altid eksisteret konflikter og uenighed, og vores tidsalder er ikke nogen undtagelse. Hver dag bombarderes vi gennem aviserne, gennem fjernsynet, i biografen og ugeblade med vold og umoral klædt i lenfældighedens fristende stemmer.

I sin bjergprædikenen formandede Mesteren os: »Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen; dagen i morgen skal bekymre sig for det, der hører den til. Hver dag har nok i sin plage« (Matt 6:34).

Hver dag i den tid, hvori vi lever, har i sandhed nok i sin plage. Der synes at være

ændrer kurs, vil vi ende der, hvor vi er på vej hen« (Richard L. Evans' *Quote Book*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, s. 244)

Det er ikke uden grund, at vore profeter igen og igen opfordrer os til, at vi styrker os selv og vore familier – til at vi holder familieaftener, til at vi læser og studerer skrifterne, til at vi dagligt beder personligt og som familie, og til at vi, for at citere vores profet Howard W. Hunter, »vil behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og mere tilgivelde« (Kirkenyt, *Stjernen*, august 1994, s. 4).

Verdens umoraliske indflydelse er især ødelæggende for børn. Men i lighed med os lever vore børn ikke i et vakuum. Det har de aldrig gjort, og det kommer de heller aldrig til. Under deres opvækst og udvikling kan vi gøre meget for at hjælpe dem, beskytte dem og vejlede dem. Men vi kan ikke isolere dem fra deres egen tids og generations påvirkning. Der vil være tidspunkter, da andre stemmer lyder i deres øren, da andre hænder hviler på deres skuldre, og hvor de er borte fra hjemmet.

Det ville derfor være godt, hvis vi gav dem et sikkert sæt standarder og en fast grundvold af sikre og sunde principper, mens vi stadig udøver den største indflydelse i deres liv.

Herren sagde til Noa: »Lav en ark...« (1 Mos 6:14) samt »med dig vil jeg oprette min pagt« (1 Mos 6:18).

»Noa gjorde, ganske som Herren havde befalet ham...« (1 Mos 7:5, 23).

»Og kun Noa og de, der var med ham i arken, blev tilbage« (1 Mos 7:23).

Vi må alle bygge en personlig ark, for at styrke os mod denne strøm af ondskab, for at beskytte os selv og vores familie mod syndens flodbølge omkring os. Og vi bør ikke vente, til det begynder at regne, men gøre os klar på forhånd. Dette har været det budskab, der har lydt til os fra alle denne uddelings profeter heriblandt også fra præsident Hunter, såvel som fra de forudsm profeter.

Desværre lytter vi ikke altid til vore profeters klare advarsler. Vi kører på frihjul, indtil ulykken rammer, hvorpå vi går i panik.

Når det begynder at regne, er det for sent at begynde at bygge arken. Vi må begynde at lytte til Herrens talsmænd. Vi må stille og roligt fortsætte med at bevæge os fremad og forberede os på det, der helt sikkert vil komme. Vi behøver ikke at blive bange eller at frygte, for hvis vi er åndeligt og timeligt forberedt, vil vi og vores familie overleve enhver oversvømmelse. Vores ark vil flyde på et troens hav, hvis vi med vore gerninger stadig og sikkert har forberedt os på fremtiden.

Nøglen er at acceptere opfordringen fra vores profet, som vi har opretholdt her til formiddag, til at »vise stadig større opmær-

somhed på vor Herre Jesu Kristi liv og eksempel, især på den kærlighed, det håb og den barmhjertighed, han viste« (Kirkenyt, august 1994, s. 4).

Det vigtigste vi kan gøre – unge såvel som gamle – er at udvikle et personligt forhold til Jesus Kristus. Hvis vi gør det, vil vi altid have det godt med os selv. Alle spørgsmål om selvtillid og selvværd vil svinde bort, og vi vil besidde en stille tillid, der vil hjælpe os gennem enhver trængsel. Og vi har Frelserens løfte til os: »Frygt ikke børnelille, thi I er mine, og jeg har overvundet verden« (L&P 50:41).

Ligegyldig hvilken bekymring, frygt eller frustration vi kommer ud for, behøver vi blot at erindre Herrens trøstende ord til profeten Joseph Smith i fængslet i Liberty: »Min søn, fred være med din sjæl« (L&P 121:7). Han vil altid være der for at sige til

hver enkelt af os: »Min søn, min datter, mit barn, fred være med din sjæl.«

Og til gengæld bør vi love, således som digteren George Herbert gjorde:

*»Syv hele dage, ej blot en ud af syv,
vil jeg prise dig...
Selv evigheden er for kort
til at forherlige dig.«*

(»Praise II«, *The Works of George Herbert*, red. F.D. Hutchinson, Oxford: Oxford University Press, 1941, s. 146)

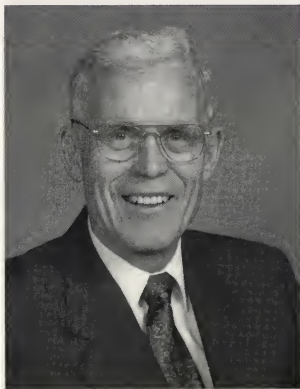
Mine brødre og søstre, jeg bærer jer mit videnbyrd, at Jesus er Kristus, at han virkelig overvandt verden gennem sin forsoning, samt at han altid vil være der til at trøste os, hvis vi vil følge hans eksempel og gøre Faderens vilje. Og dette gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Riget går frem i Afrika

Ældste James O. Mason
De Halvfjæds

Kirken i Afrika vokser og går roligt og stabilt fremad i henhold til en inspireret plan.

*er børn af Himlens Gud.
Gå frem med kraft, lad verden se
Guds folk igen på jord,
så de kan opnå evigt liv
ved Herren Jesu ord.
(Salmer og Sange, nr. 174).*

Et par dage før havde jeg præsideret ved en stavskonference i Benin City i Nigeria. Staven var blevet organiseret et år tidligere og var vokset med mere end 250 medlemmer i den periode – næsten udelukkende familier. Andelen af medlemsfamilier, der får hjemmelærerbefugtelse i denne store, udstrakte by, er næsten den samme som i veletablerede stave i de udviklede lande, selv om kun få familier i Benin City har bil eller telefon. Tilstedeværelsen ved nadvermødet i den nye stav er høj på trods af den stadige politiske uro og hyppige afbrydelser i den offentlige transport. Næsten 50 % af stavens medlemmer

var tilstede søndag morgen ved stavskonferencen; mange familier gik langt for at deltage. Et godt indøvet kor sang med glæde Zions salmer. Et lignende niveau for tilstedeværelse og tegn på hengivne og kompetente ledere ses overalt, hvor Kirken er etableret i Afrika syd for Sahara. Afrika ser virkelig gryet af en ny og bedre dag.

Den første stav i Afrika blev organiseret i Sydafrika i 1970. Der er nu fem stave i det land. Templet i Johannesburg blev indviet i 1985. Yderligere fem stave er senere blevet organiseret i Nigeria og Ghana, og den første kom kun ti år efter åbenbaringen i 1978 om præstedømmet. Over 50 af Kirkens distrikter vokser i Afrika under inspirerede lokale ledere. Kirken har godkendelse til at missionere i 26 af de 44 lande, som Det Afrikanske Område omfatter.

Kirken i Afrika vokser og går roligt og stabilt fremad i henhold til en inspireret plan. Tilsammen er der 80.000 medlemmer, 12 missioner, 10 stave, 50 distrikter og 425 værd og grene. I 1993 var antallet af dåb over 9.000. Et endnu større antal dåb ville være muligt, hvis det var det eneste mål for succes. Vi er imidlertid interesserede i, at hver eneste af vore afrikanske brødre og søstre åndeligt får »næring gennem Guds gode ord« (Moroni 6:4). Kirken går derfor frem på en velordnet og planlagt måde. Indsatsen er fokuseret på at skabe stærke centre. Målet er at opnå store grupper af ledere, som vil blive grundlaget for Kirkens vækst fremover.

Missioneringen koncentrerer geografisk omkring de eksisterende kirker. Bygninger huser to eller flere kirkeenheder. Missionærerne koncentrerer deres indsats på at omvende familier og mulige ledere. Der gøres meget ud af at uddanne lokale ledere. Dette er let, fordi medlemmerne i Afrika er ivrige efter at blive undervist og hurtige til at lære og følge evangeliets principper.

Vi hørte melodien og den gribende tekst til *Fremad Herrens stridsmænd*, da vi trådte ind i det hus, som Lagos 4. Gren i Nigeria bruger som kirke. Sangerne – 18 ældster, 2 søstre og et missionærægtespar – forberedte sig til zonekonference. Vi blev imponeret over deres store glade smil og ansigter, der strålede af begejstring. Ældsterne og søstrene var kaldet til at tjene fra Ghana, Sierra Leone og Nigeria. Ægteparret fra Canada var på deres anden mission.

Vi sang med overbevisning åbnings-salmen ved konferencen:

*Gå frem med tro, lad verden vide,
Jesús er vor bror,
bevådn han er Guds egen Søn,
forkynd hans gode ord.
Gå frem med håb, med kraft,
med mod til hele verden ud,
forkynd, at alle verdens børn*

Næsten halvdelen af de 960 fuldtidsmissionærer, der tjener i Afrika, er kaldet fra Afrika, og antallet er voksende. Pensionerede ægtepar fra USA og Canada spiller også en væsentlig rolle. Uselvisk forlader de deres hjem, børn og børnebørn – disse trofaste ægtepar er betjenende engle for et taknemmeligt og kærligt folk. At finde, bære vidnesbyrd, døbe og frem for alt udvise kærlighed er pligter, disse missionærer ivrig påtager sig. De forstår virkelig, hvad en pensionisttilværelse kan omfatte. Disse par bidrager også med højt skattede gaver som undervisning i at læse og skrive, bedre sundhed og humanitær hjælp til både medlemmer og ikke-medlemmer.

Rige og evige belønninger strømmer til disse ægtepar, mens de opfostrer og bærer »i deres arme og på deres skuldre« de sandhedssøgende, som de er kaldet til at velsigne (se 1 Nefhi 22:8). Ofre kan være nødvendige – det er ikke altid let at være discipel – men livet bliver aldrig det samme for et ægtepar, som har smagt sødmen og glæden ved missionstjenesten. Hvorfor skulle så mange ellers vende tilbage på en anden og tilmed tredje mission? Der er desperat brug for flere ægtepar i Afrika og andre steder. Mine brødre og søstre, som er pensioneret eller nærmer sig pensionsalderen, overvej i bøn de rige velsignelser, der kommer ved at tjene på en mission. Hvis I »kun ført én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!« (Vore missionærer stadig var i sin barndom: »Vore missionærer går ud til forskellige nationer ... sandhedens banner er rejst. Ingen uheldig hånd kan standse værket i dets fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forenes, hære kan samle sig, bagvaskere kan krænke os, men Guds sandhed vil ræddet, ædelt og uafhængigt fortsætte sin fremgang, indtil den har gennemtrængt ethvert kontinent, besøgt ethvert klima, fejlet igennem hvert land og lydt i hvert eneste øre, lige til Guds hensigter er fuldfort, og den store Jehova vil sige, at arbejdet er gjort« (*Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 7).

Ja – på trods af udfordringer – går værket i Afrika stabilt fremad under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv. Jeg er taknemmelig og ydmyg ved min kaldelse som halvfjerdser, og jeg glæder mig over denne mulighed for at tjene. Jeg elsker Afrikas folk. Jeg er taknemmelig for samværet med min søde hustru og for mine børns og deres familys trofaste bønner.

Brødre og søstre, jeg ved, at min Forløser lever og er verdens Frelser, at dette er den eneste sande og levende kirke på jorden, og at præsident Hunter er Guds profet. Om dette hører jeg højtideligt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Genoprettelsens mirakler

Eldste Jeffrey R. Holland
De Tolvs Kvorum

Denne kirke, der som institution er Kristi legeme, er »et herligt værk og et under« og ikke kun på grund af det, den gør for de trofaste, men også på grund af det, de trofaste gør for den.

Mine elskede brødre og søstre, dette er min første mulighed for at stå foran jer, siden begivenhederne den 23. juni ændrede mit liv og mit virke for evigt. Det er præcis 100 dage siden, og hver eneste af disse dage har jeg bedt om at være værdig og leve op til dette hellige ansvar. Måske kan I forstå den umådelige personlige utilstrækkelighed, jeg føler, og den dybe, ofte smertefulde, granskning af min sjæl, som jeg har oplevet.

Naturligvis er det mest spendende for mig og det mest glædelige af alle erkendelser, at jeg nu får mulighed for at sige – med Nefhis ord – jeg »taler om Kristus, ... glæder mig i Kristus, ... prædiker om Kristus og profeterer om Kristus« (2 Nefhi 25:26), overalt hvor jeg er, og med alle jeg måtte være sammen med indtil mit sidste åndedrag. Der kan bestemt ikke være noget højere formål eller større privilegium end at være et særligt

vidne »om Kristi navn i hele verden« (se L&P 107:23).

Men min største bekymring kommer også af dette hverv. En linie i skrifter minner os med en rammende underdrivelse om, at »de, som forkynder evangeliet, skal leve af evangeliet« (1 Kor 9:14).

Foruden mine ord og belæringer og offentlige vidnesbyrd, må mit liv også være en del af det vidnesbyrd om Jesus. Selve mit væsen bør afspejle guddommeligheden af dette værk. Jeg kan ikke bære det, hvis noget, jeg nogenstunde måtte sige eller gøre, på nogen måde skulle mindske jeres tro på Kristus, jeres kærlighed til denne Kirke eller den agtelse, I nærer for det hellige apostel-embede.

Jeg lover jer – som jeg har lovet Herren og disse mine brødre – at jeg vil stræbe efter at leve op til denne tillid og tjene med hele min formåen.

Jeg ved, det ikke kan lykkes uden vejledning fra Mesteren, hvis værk dette er. Til tider opleves skønheden i hans liv og omfanget af hans gave i mit hjerte med en sådan kraft, at »jeg knap kan fatte det,« som en yndlingssalme udtrykker det. Renheden i hans liv, hans nåde og barmhjertighed mod os alle har igen og igen ført mig til at »høje mig i ydmyg tilbedelse og der udbrude: 'Min Gud, hvor er du stor!'« (se Hymns, nr. 86; engelske tekst til »O store Gud,« *Salmer og sange*, nr. 39).

Jeg ønsker at takke min elskede hustru Pat og vore himmelsendte børn for deres bønner og deres kærlighed, ikke kun i de seneste par uger, men altid. Min hustru har den reneste tro og den største åndelighed, jeg kender. Hun har aldrig i hele sit liv søgt egen belønning eller haft et selvskot motiv. Som Mark Twains Adam sagde om sin Eva, siger jeg nu om hende: »Hvorend hun var, der var paradiset.«

Og til hvert af vore børn siger jeg: »Tak fordi I er den person, som jeg ved jeres fødsel bad om, at I ville blive.« Det er virkelig et stort privilegium, når en fars bedste venner og mest ædle forbilleder er hans egne børn. Til min hustru, mine børn, mine trofaste forældre og de sneveis af andre langs livets vej, som underviser, tjener og ofrer sig for at gøre os til det, vi er – udtrykker jeg min evige taknemmelighed.

Til lad mig at bære personligt vidnesbyrd om to former for mirakler, som jeg har set i forbindelse med min ankomst til denne nye embede.

En af mine guddommelig tilkendegivelser er om præsident Howard W. Hunters profetiske kaldelse. Vi havde denne formiddag privilegiet at opretholde ham i en højtidelig forsamling. På grund af den uventede kaldelse, jeg fik i de første uger af hans profetiske virke, har jeg en enestående position, hvorfra jeg kan betragte hans mirakuløse fornyelse, et stærkt tegn på Guds hånd på denne udvalgte leder.

I hurtig rækkefølge den torsdag morgen interviewede præsident Hunter mig indgående, kaldte mig til mit embede, præsenterede mig officielt for Det Første Præsidentskab og De Tolv forsamlet ved deres møde i templet, gav mig min apostolske kaldelse og opridsede mine pligter, ordinerede mig til apostel, indsatte mig som medlem af De Tolvs Kvorum og tilføjede en storslået og smuk personlig velsignelse af betragtelig længde, hvorpå han fortsatte med at lede drøftelsen af hellige anliggender ved dette det første tempelmøde for mig, som varede endnu to eller tre timer!

Præsident Hunter gjorde alt dette personligt. Og hele tiden var han stærk, koncentreret og energisk. Det virkede tilmed for mig, som om han blev stærkere og mere

energisk, som dagen skred frem. Jeg regner det som et af de største privilegier i mit liv blot at have betragtet Herrens salvede fungere således. Jeg medtog i den lovprisning præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, som den dag og altid tjener så trofast ved præsident Hunters side i Det Første Præsidentskab, og præsident Boyd K. Packer, som leder De Tolv Apostles Kvorum.

Ja, jeg vidner, at Gud har gennemført sin vilje på Howard William Hunter. Han har rørt ved hans læber og lagt den profetiske kappe som ordineret leder på hans skuldre. Præsident Hunter er et mirakel – et, som er blevet skabt, formet, forædlet og styrket til det virke, han nu udfører. Han er en usædvanlig blanding af fløjel og stål. Ligesom hver eneste profet før ham – inklusiv Joseph Smith jun. – og hver eneste profet, der vil efterfølge ham, blev præsident Hunter kaldet og forudordineret i det store råd i Himlen, før denne jord var til. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om den kendsgerning og det princip for ledelse af Kirken, som det lærer os. Og alder! Alder har intet med dette at gøre. Uanset om det er en enestående 14-årig i 1820 eller en uovervindelig 86-årig i 1994, er det klart, at antallet af fødselsdage er uden betydning, for »tiden er alene målt for menneskene« (Alma 40:8). Præsident Hunter, vi glæder os alle over lyset fra de mange lys på din lagkage, og vi ser frem til at tænde endnu et om seks uger.

Jeg har også set et andet mirakel. Det mirakel er jer, den store trofaste, men ofte ubesungne medlemsskare i Kirken, som udfører sin rolle i genoprettelsens vedvarende saga. På en meget virkelig måde kunne denne forunderlige, smukke og historiske dag ikke, og ville ikke være fuldstændig uden jer.

Jeg har eksempelvis bestemt hentet stor styrke fra jer i dag – I, som kommer fra hundrede forskellige lande og tusind forskellige erhverv. I, som har vendt jer fra denne verdens glimmer og pragt og »tomme indbildninger« (se 1 Nephi 12:18) for at søge et helligere liv i pragten i Guds by. I, som elsker jeres familie og jeres naboer, ja, tilmed dem, som forbander jer, som hader jer, som krænker jer og »forfølger jer« (Matt 5:44). I, som usvigeligt betaler tiende, selv når I er usikre på andre områder af jeres økonomi. I, som sender jeres sønner og døtre på mission og klæder barnet bedre, end I selv går klædt – eller nogensinde vil gå klædt – i de 18-24 måneder med ofre, der ligger forude. I, som bønfaller om velsignelser for andre, især dem, der er i fysisk eller åndelig nød, og tilbyder at give dem jeres eget helbred eller lykke, hvis det er noget, Herren kan tillade. I, som går alene gennem livet, eller gennemgår det uden fordele eller gennemlever det uden stor succes. I, som fortsætter med stilfærdigt mod og gør jeres bedste. Jeg priser hver eneste af jer og er dybt beæret over at være i jeres nærværelse.

Jeg takker især jer for at opretholde jeres ledere, uanset hvad deres personlige begrænsninger måtte være. Denne formiddag opretholdt I frivilligt og ved fælles samtykke – eller måske mere bogstaveligt »holder oppe« – de præsiderende ledere for riget. Det er dem, som bærer nøglerne og ansvaret for værket, og ikke en af os der har søgt denne position eller føler sig fuldt værdigt til opgaven. Og selv da Jeffrey Hollands navn blev forelagt som det sidste og den mindste af de nyordinerede, havedes jeres arm elskværdigt til en ret vinkel. Og I siger til brok Holland i hans tårer og nætter, hvor han gik op og ned ad gulvet: »Læn du dig op mod os. Læn dig op mod os i Omaha, Ontario og Osaka, hvor vi aldrig har set dig og knap ved, hvem du er. Men du er en af 'Brødrene,' så du er ingen fremmed eller udlænding for os, men en medborger i Guds husstand. Der vil blive bedt for dig i vores familie, og der vil være en plads for dig i vores hjerte. Vores styrke skal være din styrke. Vores tro vil opbygge din tro. Dit værk vil være vores værk.«

Denne kirke, der som institution er Kristi legeme, er »et herligt værk og et under« og ikke kun på grund af det, den gør for de trofaste, men også på grund af det, de trofaste gør for den. Jeres tilværelse er det helt centrale i dette under. I er bevis på underet i det hele.

Kun 24 timer efter min kaldelse som apostel i juni rejste jeg på en opgave for Kirken til det sydlige Californien, hvor jeg på et tidspunkt stod ved sengene, hvor Debbie, Tanya og Liza Avila lå. Disse tre gode søstre på henholdsvis 33, 32 og 23 år har hver især fået muskelsvind som 7-årige. Siden den-

gang har de alle haft stævnemøder med lungebetændelse, snit i luftrør, nedbrydning af nerverne og benskiner. Senere fulgte kørestole, respiratorer og til sidst fuldstændig ubevægelighed.

Tanya har været sengeliggende længst. I 17 år har hun ligget på sin ryg og aldrig forladt sin seng i den tid. Ikke en gang i de 17 år har hun set solen stå op eller gå ned eller mærket regnen i ansigtet. Ikke en gang i de 17 år har hun plukket en blomst eller fulgt en tosset idé eller set en fugl flyve. I et mindre antal år har Debbie og Liza nu også levet med de samme fysiske begrænsninger. Men på en eller anden måde har disse tre søstre ikke kun holdt ud, men de har alle også triumferet over alt dette – gjort sig fortjent til personlige belønninger i Unge Piger, gennemført high school og seminar, fuldført korrespondancekurser på universitetsniveau og læst standardværkerne igen og igen.

Men der har også været en anden stadig ambition, som disse usædvanlige kvinder har været fast besluttet på at opnå. De betragtede sig ganske rigtigt som døtre i pagten, som efterkommere af Abraham og Sara, Isak og Rebekka samt Jakob og Rakel. De lovede, at de på en eller anden måde en dag ville tage til Herrens hus og gøre krav på disse evige løfter. Og nu er selv det sket. »Det var den mest spændende og berigende dag i mit liv,« sagde Debbie. »Jeg folgte mig helt hjemme. Alle var så elskværdige og hjælpsomme med de utallige og tilsyneladende uoverstigelige problemer, der skulle løses. Aldrig i mit liv har jeg følt mig mere elsket og accepteret.«

Tanya fortalte om sin oplevelse: »Templet er det eneste sted, jeg nogensinde har været, hvor jeg virkelig har følt mig som et helt menneske. Jeg har altid følt, at jeg var Guds datter, men kun i templet forstod jeg, hvad det virkelig betød. At jeg gennemgik hele oplevelsen liggende vandret med en respirator fratog absolut intet af denne hellige oplevelse.«

Ældste Douglas Callister, som sammen med præsidentskabet og tempeljernerne i templet i Los Angeles hjalp disse søstre med at gøre deres drøm til virkelighed, fortalte mig: »Her var de, klædt i hvidt med deres lange sorte hår, som næsten nåede gulvet fra deres vandrette stilling. Tårer fyldte deres øjne, og de kunne ikke bevæge hænderne eller andre legemsdele bortset fra hovedet. De sugede til sig, absorberede og skattede på hvert eneste ord, hvert eneste øjeblik, hver eneste del af tempelbegavelsen.« Debbie fortalte senere om oplevelsen: »Jeg ved nu, hvordan det vil være at være opstanden og omgivet af himmelens engle og i Guds nærhed.«

Et år efter at Debbie Avila havde modtaget sin egen begavelse, kom hun tilbage til

templet – atter med enorme særlige arrangementer og hjælp for at udføre ordinarserne for sin kære bedstemor, som bogstaveligt talt havde givet sit liv for at passe disse tre børnebørn. I 22 år uden afbrydelse, pause eller undtagelse tog søster Esperanza Lamelas sig af de tre piger dag og nat. Næsten hver nat i 22 år stod hun op hver time for at flytte hvert barn, så de kunne sove komfortabelt og ikke udvikle liggesår. I 1989, som 74-årig, kunne hendes eget helbred ikke holde længere, og hun døde. Hun gav ny mening til profeten Josephs opfordring om at »benytte hele vort liv ... og gøre alt, hvad der står i vor magt ... for den opvoksende slægt og alle rene af hjertet« (L&P 123:13, 17, 11).

Det vedvarende »mirakel« med genoprettelsen. Pagter. Templer. Stille, ubesungnet kristen levevis. Arbejdet i riget udføres med garvede hænder, trætte hænder, som i nogle tilfælde ikke kan hæves til en ret vinkel, men som bestemt er opretholdende hænder i enhver hellig betydning af ordet.

Lad mig afslutte.

Midten af det 17. århundrede var en forfærdelig tid i England. De puritanske oprørere havde henrettet en konge, og det politiske liv – herunder også parlamentet – var i total kaos. En tyfusepidemi gjorde hele øen til et stort hospital. Senere ville den store plage efterfulgt af den store brand gøre øen til et lighus.

I Leicestershire, i nærheden af hvor søster Holland og jeg boede og arbejdede i the vidunderlige år, er der en meget lille kirke med en mindetavle på muren, som lyder: »I året 1653, da alt helligt blev ... enten revet ned eller vanhelliget, byggede Sir Robert

Shirley denne kirke, som vi alene priser for: At gøre det bedste i de værste tider samt håbe på dem i de frygteligste tider.«

At gøre det bedste i de værste tider, samt håbe på dem i de frygteligste tider. Disse linier vil jeg bruge til at ære profeterne og de trofaste medlemmer af Jesu Kristi Kirke med gennem årene – legioner af stille heltemod i hvert eneste årti i uddelingen, ledt af Herrens salvede, hvis arme også kan blive trætte, og hvis ben sommetider er svage.

Med udgangspunkt i arven fra dem, som har ydet så meget – profeter og apostle og mennesker som jer – lover jeg at »stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20). Jeg lover, at jeg »griber det, fordi jeg selv er grebet af Kristus Jesus« (Fil 3:12).

Jeg vidner om ham, verdens Forløser og vores alles Mester. Han er den levende Guds Enbårne Søn – den levende Gud har ophøjet denne søns navn over alle andre og har givet ham myndighed, magt, kraft og herskermagt ved sin højre hånd i himlen. Vi anser denne Messias for at være hellig, uskyldig og uden fejl – bærer af det uforgængelige præstedømme (se Hebr 7:24, 26). Han er et anker for vores sjæle og vores forjættede højpræst. Han er vores Gud, der bringer løfte om meget godt fremover. I tid og i al evighed – og bestemt i min stræben på at leve op til dette nye ansvar, jeg har fået – vil jeg for evigt være taknemmelig for hans løfte: »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke« (Hebr 13:5). Jeg takker ham for denne velsignelse til os alle i hans navn, Herren Jesus Kristus. Amen. □

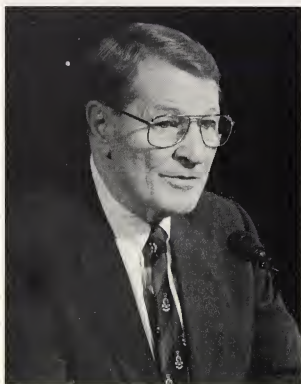

Ældsterne Carlos H. Amado, til venstre, og Angel Abrea fra De Halvfjerds taler sammen mellem konference møderne.

Et fuldkommen klart håb

Eldste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

I den genoprettede teologis geometri har håbet en større omkreds end tro. Hvis troen vokser, vil håbets omkreds strække sig tilsvarende længere.

gnaven kynisme gennemsyrrer politik rigtig mange steder på planeten. Folkedrab, hungersnød, epidemier og flodbølger af flygtninge har drastisk formindsket menneskeheds håb, og en stor del skyldes menneskeskabte og undgæelige katastrofer. Årsagen kan henføres til en eller anden form for ugudelighed. Det er ikke underligt, for fortvivlelse skyldes, som skriften siger, ugudelighed! (Moroni 10:22).

Mange er selvfølgelig uenige om, hvad der udgør synd, men de kan i hvert fald ikke byde den stigende menneskelige fortvivlelse velkommen! På samme måde beklager nogle med moderne tankegang heller ikke bortgangen af den traditionelle tro, men de beklager bestemt det medfølgende tab af håb og kærlighed, som findes i stadig mindre omfang.

Betyder håb virkelig noget, eller er det bare en gammeldags dyd?

Uden håb, hvad er da fremtiden for tilgivelse, der får det indbyrdes forhold i den menneskelige familie til at glide? Uden håb, hvorfor så spare på værdifulde ressourcer nu for at bevare noget til de kommende generationer? Uden håb, hvad vil så hindre den tilbageværende idealisme i at fordærvs til kynisme og derved ødelægge regeringer og familier – institutioner, der allerede er i alvorlig fare?

En koalition af konsekvenser er ved at vise sig. Som profeteret er manges kærlighed ved at blive kold (Matt 24:23). Selv de, der følelsesmæssigt har styr på sig selv, kan fornemme kuldegysningen i luften. Et mistet håb får selviskheden til at storme fremad, når mange vender sig endnu mere intenst mod at få dækket egne behov. Den svækkede fornemmelse af synd begrænser skam – den varme, skarpe spore, der er nødvendig for omvendelse. Skam erstattes ofte af arrogance hos dem, der ingen fast moral har, blandt andet berømtedder, hvis ydre frimodighed skjuler deres indre tomhed. Henry Thoreau bemærkede korrekt, at »den ubevidste fortvivlelse tilmed findes skjult under det, som kaldes menneskeheds spil og underholdning« (Henry David Thoreau, *Walden*, [1966], kapitel 1, s. 8). Ikke mærkeligt, at så megen hull latter således udgår fra den »ensomme mængde.«

Når samfund latterliggør traditionelle værdier, ser vi en strøm af uendelig lidelse. Vi pines fx ved det, der sker de ufødte, som ikke kan stemme, og børn i risikosituationer. Vi græder over børn, der får børn, og børn, der skyder børn. Ofte er de verdenslige løsninger på disse udfordringer ikke baseret på åndelige principper. For at låne et billede – denne verdenslige hjælp svarer til en oprevet passager, der rejser med det forkerte tog og forsøger at kompensere ved at løbe ned af midtergangen i den modsatte retning!

Nogle af missionærerne, der arbejder på Tempelpladsen.

Ligesom jeg i formiddag hævdede min hånd, hæver jeg nu med glæde min røst for at opretholde president Howard W. Hunter. Han er en sagtnodig mand og noget ganske særligt. Og da vi har hørt vidnesbyrd fra to nye apostle, som vi opretholdt i formiddag, hæver jeg min godkendende stemme denne eftermiddag. Jeg glæder mig over to fremragende nye halvferdere og over de nye fremragende kvindelige ledere.

I nogle år, brødre og søstre, har der været en stigende og mærkbar fornemmelse af eksistentiel fortvivlelse i verden. Denne jordske håbløshed både afspejler og påvirker en stor del af menneskeheden. Krige, hvad enten det er mellem stammer eller nationer, udgør »en stadig oplevelse for mennesket i det tyvende århundrede« (Paul Fussler, *The Great War and Modern Memory*, [New York: Oxford University Press, 1975], s. 74). En

Kun accept af Guds åbenbaringer kan føre til både retningslinier og kursændringer og med tiden føre til »et fuldkommen klart håb« (2 Nephi 31:20). Virkeligt håb er ikke som et »evigt kildevæld,« medmindre det forbindes med noget evigt!

»Og hvad skal I håbe?« skrev Moroni. »Se, jeg siger jer, at I skal håbe gennem Kristi forsoning« (Moroni 7:40-41). Denne triumferende gerning, der medførte hele menneskehedens endelige opstandelse, giver så mange mindre håb betydning!

Profeterne har altid haft og belært om det endelige håb i Kristus. Jakob skrev: »Vi havde kundskab om Kristus, og ... vi havde håb om hans herlighed mange hundrede år før hans komme; og det havde ... også alle de hellige profeter, som var før os« (Jakobs Bog, 4:4).

Vi kan gentagne gange blive forskret om dette store håb af Talsmanden, som lærer os sandheden: om »tingene, som de virkelig er, og ... som de virkelig vil blive« (Jakobs Bog 4:13; se også Moroni 8:26). Et sådant håb udgør »et anker for sjælen« (Hebr 6:19). Et sådant håb bevares gennem tro på Kristus (se Alma 25:16; Ether 12:9). Som kontrast: Et syn på livet uden opstandelsen giver kun et midlertidigt håb (se 1 Kor 15:19).

At have et evigtvarende håb betyder ikke, at vi altid vil slippe for midlertidige problemer, men vi vil blive reddet fra den evige død! I mellemtiden gør et evigtvarende håb det muligt at sige de syv ord, som tre tapre mænd udtalte for mange århundreder siden. De vidste, at Gud ville redde dem fra ildovnen, hvis han valgte at gøre det. »Og selv om han ikke gør det,« sagde de, ville de stadig tjene ham! (Dan 3:18).

Ikke overraskende har treheden tro, håb og kærlighed, som fører os til Kristus, en stærk og konvergerende sammenhæng: Tro er på Herren Jesus Kristus, håb er i hans forsoning, og kærlighed er »Kristi rene kærlighed!« (se Ether 12:28; Moroni 7:47). Hver af disse egenskaber kvalificerer os til det celestiale rige (se Moroni 10:20-21; Ether 12:34). Hver af dem kræver først og fremmest, at vi er ydmyge og sagtmødige (se Moroni 7:39, 43).

Tro og håb påvirker konstant hinanden, og man kan ikke altid adskille dem eller sige, hvad der kommer først. Selv om håb heller ikke er fuldkommen kundskab, så er de forventninger, håbet vækker, helt sikkert virkelige (Ether 12:4; se også Rom 8:24; Hebr 11:1; Alma 32:21). I den geometriske teologis geometri har håbet en større omkreds end tro. Hvis tro vokser, vil håbets omkreds strække sig tilsvarende længere.

Ligesom tvivl, fortvivlelse og ufølsomhed går sammen, således gør tro, håb og kærlighed også. De sidste må omhyggeligt og konstant have næring, mens fortvivlelse ligesom mælkebøtter næsten ingen hjælp skal

have for at vokse og brede sig. Fortvivlelse er så naturligt for det naturlige menneske!

Sjæle kan vækkes og samles af håbets »reveille« som ved ingen anden musik. Selv når kammerater sover eller deserterer, kan et godt håb virke som en genkognoscerende spejder, der går forude for Guds kolonner – »et smilende håb da vi skue.« (Se 1 Peter 1:3; *Salmer og sange*, nr. 13). Håbet fik disciplene til at gå hurtigt og forventningsfulde til den tomme grav (Mark 16:1-8; Luk 24:8-12). Håb hjalp en profet med at se den reddende regn i en fjern sky, som ikke virkede større end et menneskes hånd (1 Kong 18:41-46).

Det er bemærkelsesværdigt, at de, som ser frem til den næste og bedre verden, normalt »virker med iver« for at forbedre denne, for de er altid »rige på gode gerninger« (L&P 58:27; Alma 7:24). Virkeligt håb er derfor meget mere end ønsketænkning. Det styrker og svækker ikke den åndelige ryggrad. Virkeligt håb er roligt, ikke forfløjet, ivrigt uden at være naivt, og behagelig roligt uden at være selvglad. Håb er en realistisk forventning, der tager form som besluttsomhed – en besluttsomhed om ikke blot at overleve, men om at holde ud indtil enden (se L&P 121:8).

Mens et svagt håb efterlader os forsvarsløse over for vores sindsstemninger og livets tilskikkelser, skaber »et fuldkommen klart håb« oplyste individer. Deres lysstyrke kan ses, og man kan også se ved hjælp af dette

håb! Et sådant håb tillader os at gå fremad, selv når mørke skyer truer (se 2 Nephi 31:16, 20; se også Hebr 6:19; Ether 12:4; Kol 1:23). Sommetider er der i det mørkeste mørke intet ydre lys – kun et indre lys til at vejlede og berolige.

Selv om vi er forankret i et stort og endeligt håb, er nogle af vores taktiske håb en helt anden sag. Vi kan håbe på en lønforhøjelse, et særligt stævnemøde, en valgsejr eller et større hus, hvilket altsammen måske sker, måske ikke.

Tro på Faderens plan giver os udholdenhed midt i sådanne midlertidige håbs forlis. Håbet får os til at »virke med iver« for en god sag, selv når det ser ud til, at det er en håbløs affære (se L&P 58:27).

Håbet hjælper os til at vandre i tro, ikke ved synet alene. Det kan faktisk være sikret. Når det naturlige syn ikke får åndelig hjælp, viger det ofte tilbage, når chancerne ser dårlige ud (se 2 Kor 5:7). Det lammes af usandsynligheder. Mishandlet af sine sindsstemninger og skræmt af sin frygt overreager det naturlige menneske på dagens skuffelser, men håbet springer dem over.

Der er især brug for håb i den nærkamp, der er nødvendig for at aflegge det naturlige menneske (se Mosiah 3:19). Hvis man opgiver Gud og sig selv, er det samtidig en overgivelse til det naturlige menneske.

Det daglige håb er livsvigtigt, da vores livs »Winter Quarters« heller ikke ligger umiddelbart i nærheden af vores forjættede

land. En vanskelig vandring ligger stadig forude, men håbet ansporer de trætte disciple til at fortsætte.

De, der har et sandt håb, ser ofte deres personlige forhold rystet – som i et kalejdoskop – igen og igen. Men med »troens øje« ser de stadig det guddommelige mønster og formål (Alma 5:15).

Ved at presse fremad kan vi stå, hvor gårdsdagens horisont lå, og derved hente håb fra vore egne erfaringer. Således beskrev Paulus, hvordan »trængslen skaber udholdenhed, udholdenhed fasthed, og fastheden håb« (Rom 5:3-4). Derfor synger vi: »Vi prøved' så hyppigt hans ord« (Salmer og sange, nr. 13).

Håb fryder sig over Kristi ord »skrevet, for at vi skal lære af det,« så »alle disse vidnesbyrd« gennem »den trøst, som Skrifterne giver os, kan fastholde håbet« (Rom

15:4; Jakobs Bog 4:6; se også 2 Nephi 31:20). Vi synger også om, hvordan »mer' hellighed« indebærer at have »mer håb i min nød« (Salmer og sange, nr. 63; »mer håb i hans ord« i den engelske salme).

Der er presserende behov for oprigtigt håb, for at vi kan være mere kærlige, mens manges kærlighed bliver kold; mere barmhjertige, selv når vi misforstås eller fremstilles forkert; mere hellige, netop mens verden modnes i ugudelighed; mere høflige og rådmødige i en mere grov og afstumpet verden; og mere fuld af håb i hjertet, selv når andre menneskers hjerte svigter dem. Uanset, hvad vores specielle fure er, skal vi »pløje med håb« uden at se tilbage eller lade morgendagen være bestemt af gårdsdagen (1 Kor 9:10).

Håb kan være smitsomt, så vi skal »altid være rede til forsvar over for enhver, der

kræver os til regnskab for det håb, vi har« (1 Pet 3:15). Hvis, sagde bror Brigham, vi ikke videre giver kundskab til andre og gør god, da vil vi »blive snæversynet« med hensyn til vore synspunkter og følelser (Brigham Young, *Journal of Discourses*, 2:267). Fortvivlelse er snæversynet, der har nået rejsens ende.

Oprigtigt håb giver åndeligt mod, også til forældre, der fortjener det, og som er badet i ærlig sved, fordi de »virker med iver.« Lige som det skæve tårn i Pisa er en stadig irrettesættelse af arkitektonisk pessimisme, således er forældres håb – ved at nægte at falde, blot på grund af alvoren af den nuværende familiesituation – en tilbagevisning af fortvivlelse. Forældre, der giver af sig selv, opgiver aldrig håbet!

Selv om håbet ellers er livsglad, står det roligt med os ved begravelse. Vore tårer er lige så virkelige, men ikke på grund af fortvivlelse. Det er snarere tårer, der skyldes påskønnelse fremkaldt af den gribende adskillelse. De vil snart ændre sig til tårer af storslået forventning.

Alligevel er tomheden så reel og så hvileløs, at den fremkalder en tilbageskuende opgørelse over det, der nu så smertefuldt mangler, men dette sker imidlertid, samtidig med at vi forunder den strålende genforening!

Et ydmygt håb hjælper os med at forbedre os ved at være tilstrækkeligt fri for selvoptagethed og spørge: »Det er vel ikke mig, Herre?« (Matt 26:22). Et ydmygt håb forbedrer os også til at »aflægge alle vore synder,« fordi vi har lært Jesus at kende, som alene kan påtage sig dem (Alma 22:18).

Evangeliets håb hindrer os i blive gjort tavs ved enten at være en naiv optimist eller en fortvivlet pessimist. Advarende røster skal høres, ikke kun hæves.

Når vi nu er velsignet med håb, lad os da som disciple række ud til alle, som, uanset grunden, har ladet sig »rokke fra håbet i det evangelium« (Kol 1:23). Lad os række ud for at løfte hænder, der hænger håbløst ned ad.

Håbet kalder på os alle til at komme hjem til det hjem, hvor en glød afspejler verdens Lys, »hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse« (Joseph Smith – Historie 1:17). Jesus venter »med åbne arme for at modtage« dem, som til sidst vinder sejr ved tro og håb (Mormon 6:17). Hans velkomst vil bestå af ikke blot en lille, kærligt klap på skulderen, men i stedet af at blive »favnet i Jesu arme!« (Mormon 5:11).

Disse primarybørn vil snart synges om, at de »ønsker,« at Jesu arme var lagt omkring dem« (Børnenes sangbog). De og vi kan håbe og tilmed kende sådanne hellige ting (se Alma 28:12).

Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

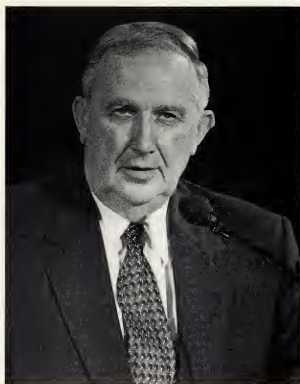
Assembly Hall på Tempelpladsen huser nogle af dem, der ikke var plads til i Tabernaklet.

Træf de rigtige valg

Ældste Richard G. Scott

De Tolv Apostles Kvorum

Forbliv moralsk ren. Herren vil gøre det muligt for dig, når du af al din styrke gør din del.

Der findes mange unge mænd blandt os i aften, som bærer Guds præstedømme.¹ En del af jer ser frem til at blive missionærer, når I bliver ældre. Andre gør sig klar til snart at tage afsted; andre har været på mission og søger en evig ægtefælle. Men jeg er desværre klar over, at nogle af jer ikke vil nå disse værdige mål på grund af de valg, som I træffer nu.

Jeg er glad for, at dette er et lukket præstedømmemøde, for jeg har følt mig tilskyndet til at tale om noget, som er meget følsomt, men som alligevel er vigtigt. Selv om det gælder for alle tilstedeværende, så ønsker jeg især at tale til de unge mænd. Jeg vil tale til dig, som om du og jeg var alene i et fortroligt interview, og at ingen andre kan høre os. Mit formål er at hjælpe dig med at lære at træffe de rigtige valg. Det vil hjælpe dig med at udvikle selvtrillid. Du vil få frimodighed til at gøre det rigtige og overvinde

det stærke, negative gruppepres og dårlig indflydelse.

Som ung dreng følte jeg, at noget af det, som jeg hørte i skolen om legemets intime dele, var forkert. Alligevel var jeg ikke sikker på, hvor forkert det var, eller hvorfor det var forkert. Du har måske lignende følelser. Eftersom du i aften ikke kan stille mig spørgsmål, vil jeg anvende nogle af de spørgsmål af fortrolig karakter, som oftest stilles mig af unge, som jeg møder over hele verden. Jeg vil besvare dem ud fra, hvad jeg har lært af skrifterne og profeterne. Derved får du en klar standard at vælge ud fra. Jeg beder om, at Helligånden under vores samtale vil lade dig føle, at det, som jeg siger, er sandt. Jeg ved, at mens du lytter og tænker på, hvordan vores interview har betydning for dig, vil der komme tanker til dig, om hvad du i dit eget liv kan gøre ved det.

Spørgsmål: Kan du hjælpe mig med at modstå gruppepres? Hvorfor gør nogen no-

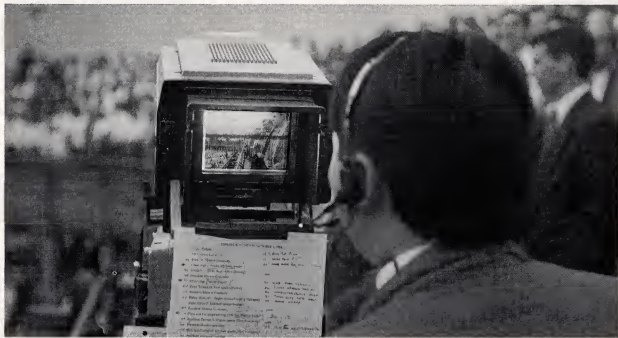
get, som er forkert, og praler bagefter med, hvor sjovt det var? Når jeg ikke vil være med, får de mig til at føle mig dum, fordi jeg ikke vil.

Svar: Man kan ikke behage Gud uden at fornærme Satan, så derfor vil du blive presset af dem, som han frister til at handle forkert. Mennesker, som handler forkert, ønsker, at du skal gøre det samme, fordi det får dem til at føle sig bedre tilpas, når andre også gør det. De ønsker måske også at udnytte dig. Det er naturligt at ønske at blive accepteret af gruppen og at være en del af gruppen – nogle mennesker slutter sig endog til bander, fordi de ønsker at høre til, men de mister deres frihed, og nogle mister livet. Noget af det sværeste for dig at indse er, hvor stærk du allerede er, og hvor meget de andre respekterer dig i stilhed. Vi nærer stor tillid til dig. Du behøver ikke at gå på kompromis med dine normer for at blive accepteret af gode venner. Jo mere lydlig du er, jo mere du står frem for sande principper, jo mere kan Herren hjælpe dig med at overvinde fristelser.² Du kan også hjælpe andre, når de mærker din styrke. Lad dem kende dine standarder, ved at du konsekvent efterlever dem. Svar på spørgsmål om dine principper, når nogen spørger, men undgå at prædike. Jeg ved af erfaring, at det virker.

Ingen begår alvorlige fejltagelser med vilje. De kommer, når du går på kompromis med dine standarder for at blive accepteret af andre. Vær den stærke. Vær lederen. Vælg dig gode venner og modstå sammen kammeraternes pres.

Spørgsmål: Hvordan forhindrer jeg dårlige tanker i at komme, og hvad gør jeg, når de kommer?

Svar: Visse onde tanker kommer af sig selv. Andre kommer, fordi vi indbyder dem gennem det, vi ser og lytter til.³ At tale om eller se på umoralske billeder af en kvindes krop kan fremkalde stærke følelser. Det fri-

En tv-kameramand ved konferencens præstedømmemøde.

ster dig, når du ser underlige videoer eller film. Det findes omkring dig, men du må ikke tage del i det. Arbejd på at holde dine tanker rene ved at tænke på det, som er godt.⁴ Hjernen kan kun tænke på en ting ad gangen. Anvend denne kendtgerning til at fortrænge dårlige tanker.⁵ Giv ikke tanken næring ved at læse eller se på det, som er forkert. Hvis du ikke styrer dine tanker, så forsværrer Satan med friste dig, indtil du udfører dem.⁶

Spørgsmål: Hvorfor er kyskhedsloven så vigtig? Hvorfor er sex før ægteskabet forkert?

Svar: Familien er grundlæggende for lyk- kens store plan og central i Frelserens lær- domme. En ny familie begynder, når en mand og kvinde afgiver hellige ægteskabs- løfter og bliver knyttet lovligt sammen som mand og hustru og far og mor. Den perfekte begyndelse sker gennem besøgning i templet. I ægteskabet forpligter man sig til at gøre sit bedste til helt og holdent at være absolut loyale overfor hinanden og til at indbyde børn til at opdrages, næres og undervises. Faderen påtager sig sin rolle som forsørger og beskytter, mens moderen påtager sig rol- len som hjemmets hjerte med sin ømme, kærlige og understøttende indflydelse. Sam- men stræber de efter at indprente dem selv og deres børn principper som bøn, lydhed,

kærlighed, at give af sig selv samt søgen ef- ter viden.

Herren tillader mand og hustru i den vedvarende ægteskabspagt at give udtryk for den hellige skaberkraft i al sin skønhed og inden for de grænser, som han har sat.⁷ Et formål med denne intime og hellige oplev- se er at tilvejebringe fysiske legemer for de ånder, som vor himmelske Fader ønsker skal opleve livet på jorden. En anden årsag til disse magtfulde og smukke følelser af kærlig- hed er, at de skal binde mand og hustru sammen i loyalitet, troskab, gensidig hen- syntagen og fælles mål.

Disse intime forhold er imidlertid forbudt af Herren udenfor ægteskabets varige for- bindelse, eftersom det vil underminere hans hensigt.⁸ Sådanne relationer er i overens- stemmelse med hans plan, når de udøves inden for den hellige ægteskabspagt. Når de opleves på anden vis, strider de mod hans vilje. De forårsager alvorlig følelsesmæssig og åndelig skade. Selv om de involverede måske ikke indser det nu, så vil de snart gøre det. Seksuel umoral skaber en hindring for Helligåndens påvirkning med alle dens op- løftende, oplysende og kraftgivende evner. Det skaber en stærk fysisk og følelsesmæssig stimulans. Lidt efter lidt skabes et uudsluk- keligt begær, som driver overtræderen hen mod stadig flere alvorlige synder. Det skaber

selviskhed og kan producere aggressive handlinger som brutalitet, abort, seksuelt misbrug og voldsforbrydelser. En sådan sti- mulering kan lede til homoseksualitet, og det er af det onde og helt og aldeles forkert.⁹

Seksuelt overtrædelse vil tilsimude det præstedømme, som du nu bærer, tømme dig for åndelig styrke, underminere din tro på Jesus Kristus, og frustrere din evne til at tjene ham. Vedvarende og villig adlydelse vil øge din selvtilvid og evne. Det vil skabe en karakter, som vil gøre det muligt for dig at møde vanskelige udfordringer og overvinde dem. Det vil gøre det muligt for dig at mod- tage inspiration og styrke fra Herren.¹⁰

Spørgsmål: Vi får hele tiden at vide, at vi ikke må involvere os seksuelt, men de fortæl- lers os aldrig, hvor grænsen går? Hvor går den?

Svar: Enhver seksuel intimitet udenfor ægteskabet – jeg mener enhver bevidst kon- takt med en andet menneskes hellige og in- time dele med eller uden tøj på – er en synd og er forbudt af Herren. Det er også overtræ- delse bevidst at stimulere disse følelser i sit eget legeme.¹¹ Satan frister os til at tro, at der findes en tilladt grad af fysisk kontakt mellem to mennesker, der indvilliger i at søge den magtfulde stimulering af følelser, som de fælles kan fremkalde, samt at det, hvis de holder det inden for visse grænser, ikke vil medføre nogen skade. Som et vidne for Jesus Kristus vidner jeg, at det er fuld- kommen usandt. Satan søger især at friste den, som har levet et rent liv, til at eksperimen- tere gennem blade, videoer eller film, som er fulde af magtfulde billeder af en kvin- des legeme. Han ønsker at skærpe appetit- ten, så man begynder at eksperimentere, hvilket hurtigt vil føre til intimitet og besud- ling. Det vil danne magtfulde vaner, som er vanskelige at bryde. Resultatet vil blive mentale og følelsesmæssige ar.

Når du er moden nok til for alvor at plan- lægge at blive gift, så sørg for at holde dine udtryk for kærlighed på et plan, hvor det også kan føles behageligt i dine foreldres nærvær.¹² For at overholde disse hellige bud, så indgå en pagt med Herren om, at du vil adlyde dem. Beslut dig til, hvad du vil gøre, og hvad du ikke vil gøre. Når fristelser- ne kommer, så lav ikke om på dine standar- der. Opgiv dem ikke, når forholdene synes at retfærdiggøre en undtagelse. Det er Satans måde at skade dig på ved at få det til at se ud, som om der findes tidspunkter, hvor Guds love ikke gælder. Der findes ingen undtagelser.

Spørgsmål: Hvor langt er for langt at gå med sin veninde, før man bliver gift?

Svar: For ægteskabet kan der ikke være nogen seksuel kontakt med en veninde, for- lovede eller nogen som helst. Punktum.¹³ Selv om det er en befaling, så husk, at denne standard er til for din lykke. Det er årsagen til, at Kirken råder jer til at gå ud i grupper

og ikke komme sammen med nogen, mens man er ung. Når du senere forbereder dig til at blive gift, så husk, at sand kærlighed op-højer, beskytter, respekterer og gensidigt be-riger. Den motiverer dig til at yde ofre for den pige, som du elsker. Satan ønsker, at fremme en falsk kærlighed, som i virkelig-heden er begær. Den drives af en sult efter at tilfredsstille en personlig appetit. Beskyt den, du elsker, ved at kontrollere dine følel-ser inden for de grænser, som Herren har sat. Du ved, hvordan du kan være ren. Vi stoler på, at du kan klare det.

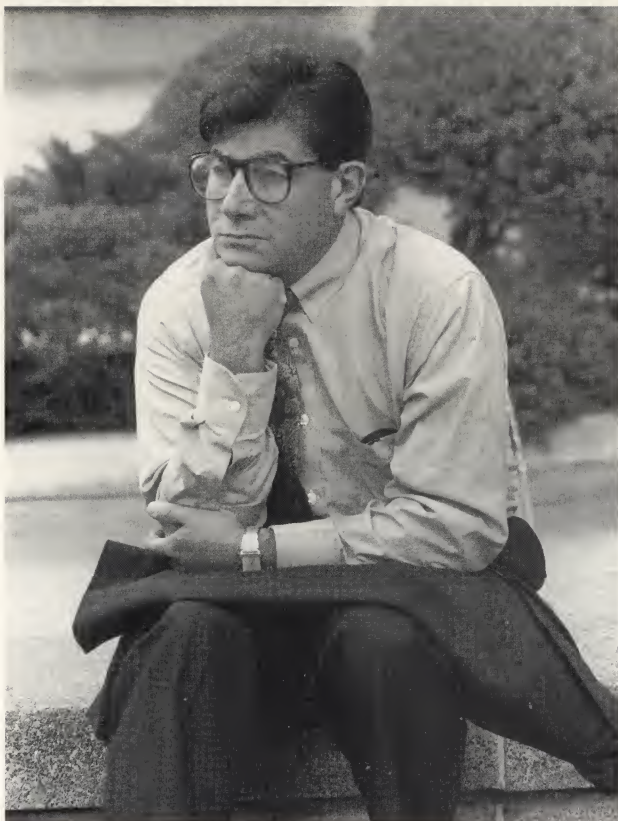
Spørgsmål: Hvordan omvender man sig, hvis man har begået en seksuel synd? Hvilke synder bør man fortælle sin biskop?

Svar: Alle de seksuelle overtrædelser, som vi har talt om, kræver oprigtig omvendelse med biskoppen som deltager. Har du gjort noget sådant, så omvend dig nu. Det er forkert at overtræde disse af Herrens befa-linger. Det er værre ikke at gøre noget ved det. Synd er som kræft. Den kan aldrig hel-brede sig selv. Den vil blive værre, hvis den ikke bliver helbredt gennem omvendelse. Dine forældre kan styrke dig. Du kan så ved biskoppens vejledning blive ren gennem omvendelse. Det virker måske, som om han har travlt eller ikke står til rådighed. Fortæl ham, at du har problemer, og at du har be-hov for hjælp. Han vil lytte.

En ung, som havde alvorlige problemer fortalte: »Jeg vidste, at jeg havde gjort for-kerte ting. Det var jeg blevet undervist om, at de var, lige så langt tilbage, som jeg kan huske. Jeg ved, at omvendelse er en stor gave. Uden den ville jeg være fortabt. Men jeg er ikke rede til at omvende mig fra mine synder, alligevel ved jeg, at når jeg er rede, kan jeg omvende mig.« Hvor tragisk. Tan-ken om bevidst at begå en alvorlig synd og så senere omvende sig er hasarderet og for-kert. Ør det aldrig.¹⁴ Mange begynder på den bevidste overtrædelse og vender aldrig tilbage. Bevidst synd udløser større straf og er sværere at overvinde. Hvis du har syndet, så omvend dig nu – mens du kan.

Jeg beder til, at mens du og jeg har talt sammen, at du har følt dig tilskyndet til at opføre dig bedre.¹⁵ Du bærer Guds præste-domme. Det er et heiligt ansvar¹⁶ og et ene-stående privilegium.¹⁷ Du vil blive bestyrket i din beslutning om at leve retskafent, når du studerer skrifterne og især Mormons Bog. Lyt til dine forældre, ledere og profeten, som vi har opretholdt i dag. Tro på Herren. Han vil hjælpe dig.¹⁸ Husk, at han sagde: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«¹⁹

Sørg for at holde dig moralsk ren. Herren vil gøre det muligt, når du af al kraft gør din del.²⁰ Jesus Kristus lever, og han elsker dig. Han vil hjælpe dig, når du gør din del. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se *Discourses of Wilford Woodruff*, udvalgt af G. Homer Durham, (Salt Lake City: Bookcraft, 1946), s. 64; se også *Millennial Star*, 51, (1889):657.
2. Se 1 Kor 10:13
3. Se H. Burke Peterson, *Sjernen*, januar 1994, s. 40-41.
4. Se *Teachings of Ezra Taft Benson*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), s. 278, 445-446.
5. Se Boyd K. Packer, *Ensign*, januar 1974, s. 27.
6. Se Thomas S. Monson, *Sjernen*, januar 1991, s. 43-45; se også Robert L. Simpson, *Ensign*, januar 1973, s. 112.
7. Se Spencer W. Kimball, *Sjernen*, august 1974, s. 337.
8. Se Boyd K. Packer, *Ensign*, juli 1972, s. 111-113.
9. Se Spencer W. Kimball, *Sjernen*, april 1981, s. 184-189.
10. Se L&P 43:9, 15-16.
11. Se Spencer W. Kimball, *Sjernen*, februar 1975, s. 33-34; april 1978, s. 6-7; april 1981, s. 97.
12. Se *Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 283-284.
13. Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, udgivet af Edward L. Kimball, (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), s. 65, 176-177.
14. *Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 70-72.
15. Se L&P 64:33-34.
16. Se L&P 84:35-39. Se også Spencer W. Kimball, *Tilgivelsens mirakel*, s. 114-115.
17. Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, s. 494.
18. Se Moroni 10:32.
19. L&P 82:10.
20. Se 3 Nephi 18:20.

For at du må få større frimodighed

Biskop Richard C. Edgley

Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Hvert eneste klogt valg, hver eneste ansvarlig anvendelse af præstedømmet og hver eneste tjenestegerning styrker vores frimodighed i Herren.

Jeg glæder mig, ligesom mange af jer, over at se fremragende sportsudøveres usædvanlige præstationer, når de konkurrerer. Det er altid spændende at se resultatet af tusinder af timers træning, koncentration og selvopofrelse, som resulterer i en usædvanlig præstation, et mål i sidste sekund, et afgørende mål eller en scoring på trods af presset ved straffekast. Det forbavser mig altid at se en basketballspiller gå hen til straffekastlinien og konstant, gang efter gang under et utroligt pres, roligt lægge bolden ned i kurven – hver gang. Sidste år scorede Jeff Hornacek, efter at han midt i sæsonen skiftede klub til Utah Jazz, på 33 straffekast i træk – det var en Jazz-rekord for en sæson. Han skød med stor selvtillid.

Jeg interesserer mig for straffekast, fordi jeg mener, at jeg også har sat en rekord i straffekast i high school. Den står ingen steder, men jeg tror ikke, den er slået den dag i

dag. Det skete i en kamp mellem min skole, Preston High, og Malad High i Idaho. Kampen blev spillet i gymnastiksalen på den gamle Malad High School i 1954.

Tidligt i kampen blev begået en fejl mod mig, mens jeg skød, og jeg blev tilkendt to straffekast. Jeg trådte roligt hen til straffekastlinien, placerede min tå en halv centimeter bag strengen og udførte min bedste imitation af mit daværende basketball-idol, Bob Cousy, ved at kaste bolden to gange i gulvet, snurre bolden rundt mellem mine hænder, tage en dyb indånding og kaste. Det var en ret god imitation – lige indtil jeg slap bolden. Begge straffekast mislykkedes.

Nogle få øjeblikke senere stod jeg igen ved straffekastlinien og gennemgik den samme velkendte rutine. Til min fortvivlelse ramte jeg igen ved siden af – to gange. Som det nu gik, var vi kun 6-7 minutter inde i kampen, og jeg kastede ved siden af på mit sjette og syvende straffekast. Da jeg skulle forsøge niende og tiende gang, bemærkede jeg, at kurven, som ved kampens begyndelse havde de reglementerede mål, på magisk vis var begyndt at krympe. Hver gang, jeg trådte hen til strengen, blev den mindre og mindre.

Min selvtillid blev ikke styrket, da jeg så de bekymrede udtryk i mine holdkammeraters ansigter og den store glæde og blinket i øjnene hos modstanderne, hver gang jeg trådte hen til strengen. Da jeg havde ramt ved siden af 15 gange, var mine arme og ben helt lammet, og jeg kunne se kurven blive så lille, at selv en tennisbold ikke kunne falde igennem den. Da jeg gik hen til strengen og kastede ved siden af for atterde gang i træk, syntes kurven på størrelse med et golfhul, og jeg vidste, at selv ikke Bob Cousy ville have en chance. Jeg kastede uden selvsikkerhed.

Gudskelov sluttede kampen, og min rekord standsede ved 18 kiks i træk – en re-

kord, der er vanskelig at slå, og som jeg tvivler på, at nogen af jer sportsfans nogensinde har set. Da jeg gik fra banen, var min selvtillid knust, og foran mig lå den frygtindgydende opgave at blive klar til at stå ved straffekastlinien igen i de næste kampe. Min udfordring handlede ikke så meget om at kaste straffekast, det var et spørgsmål om selvtillid.

Jeg er fuldstændig klar over, at da Jeff Hornacek satte sin rekord, gik han hver gang hen til strengen fuld af selvtillid, og at kurven på sin magiske måde blev større og større. Selvtillid – er den store forskel.

I L&P 121:45 står der, Herren fortalte Joseph Smith, da han var mest fortvivlet i Liberty Fængsel: »Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på

din sjæl som himlens dug.« Hvilket vidunderligt løfte for os, bæere af præstedømmet – frimodighed for Guds åsyn!

Hver enkelt af os, der er til stede i denne store forsamling af præstedømmebærere, er blevet kaldet og ordineret af Gud. Vi er hans budbringere og har indgået en hellig pagt med ham om at ære og forstørre præstedømmet, og det bliver vores vigtigste og helligste opgave på jorden. Jeg gentager – vores vigtigste opgave på jorden er at ære og forstørre præstedømmet. Det er vigtigere end at score på afgørende straffekast. Det er vigtigere end at score i amerikansk fodbold eller score i fodbold. Det er vigtigere end at blive accepteret af sine kammerater. Det er vigtigere end at indgå nogle vigtige forretningsaftaler.

Hver gang vi bruger præstedømmet, enten i en tildelt opgave eller frivilligt i andres tjeneste, er det, som om vi træder frem til straffekastlinjen. Hver gang præstedømmet prøves ved fristelser eller prøvelser, er det, som om vi træder frem til straffekastlinjen. Om vi har scoret eller skudt forbi forud for denne prøve har stor betydning for, hvordan vi vil klare det næste straffekast. Vores åndelige selvtillid bestemmes stort set af vores tidligere åndelige succes og desværre også af vores tidligere åndelige kiks. Vores tidligere valg har stor betydning for, om vores åndelige kurv vil se stor eller lille ud næste gang, vi står ved strengen.

Vi kan ikke sige, at vi bevidst vil begå nogle fejl i vores ungdom, eller at vi for sjov vil lege lidt på grænsen til synd. Der er ingen grænse til synd. Hver eneste handling, god eller dårlig, har konsekvenser. Hver eneste god handling styrker vores evne til at gøre godt og stå mere fast over for synd og fejltrin. Hver eneste overtrædelse, usanset hvor lille den er, gør os mere sårbare for Satans påvirkning, næste gang han frister os. Satan trækker i os en centimeter af gangen og bestræber sig med hensyn til konsekvenserne af såkaldte små synder, indtil han fanger os i alvorlige overtrædelser. Nephi beskrev denne teknik som en, der beroliger, luller os i søvn og smigrer os, indtil Satan »har fanget [os] i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe« (2 Nephi 28:22; se også v. 21). Der er ingen grænse til synd. Vi kaster konstant vores straffekast, og kurven bliver enten større, eller hvad Satan ønsker, mindre. Vores selvtillid bliver enten større i Herren eller større i Satan.

Da Nephi og hans brødre blev bedt om at gå tilbage til Jerusalem efter messingpladerne, så Nephi, på grund af sine tidligere oplevelser og sin forberedelse, kurven som meget stor. Han vidste, at han kunne gøre det. Han sagde: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befale, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7).

Laman og Lemuel derimod, som allerede var kendt for at beklage sig og svigte deres ansvar, så kurven som meget lille og gjorde derfor oprør. Laman og Lemuel havde ikke den selvtillid eller tro, der kommer af en retfærdig forberedelse. De troede ikke, at de kunne ramme.

Da David gik ud for at slås med Goliath, blev han advaret af Saul, som mindede ham om, at han kun var et barn og ikke i stand til at klare denne kæmpe – Goliath. David svarede: »Herre, jeg har været færeyrde hos min far. Kom der en løve eller en bjørn og tog et dyr fra hjorden, gik jeg ud efter den, fik ram på den og rev dyret ud af gabet på den« (1 Sam 17:34-35). David havde god erfaring med straffekast, og han så kurven som meget stor.

Da Joseph Smith gik ind i den lille skov, da han begyndte oversættelsen af Mormons Bog, og da han organiserede Kirken med kun seks medlemmer, var hans tillid til Herren stor.

Frelseren talte om at undervise i linie på linie og bud på bud. Det er også sådan, vi forbereder os til at ære vores kaldelser – gerning på gerning og handling på handling. Enhver god gerning gør kurven større og forbereder os til at ære vore kaldelser endnu mere. Når I bæere af Det Aronske Præstedømme værdigt og ærbødigt velisgner og omdeler nadveren, bliver synet af kurven lidt større såvel som jeres tillid til Herren og til jeres evne til at handle i retfærdighed. For jer, der har modstået såkaldte mindre fri-

stelser, bliver jeres evne til at overvinde Satan i øjeblikke med alvorlige prøvelser lettere. I, som har udviklet et forhold til jeres himmelske Fader og Frelseren gennem studium af skriften og bøn vil opleve, at jeres kurv er stor, og jeres frimodighed i Herren er stærk.

Jeg er meget opmærksom på, at vi hver især ser vores kurv i forskellige størrelser. Nogle føler måske, at de lige har skudt forbi 18 gange i træk, og at kurven, de nu skyder mod, er meget lille. Jeg har kendt mænd, unge og ældre, hvis tidligere beslutninger eller handlinger har fået dem til at miste deres selvtillid og tillid til Herren. Det er, som om deres arme og ben er lammet, og opgaven med at bryde cirklen med synd eller flasker synes næsten umulig. Men en virkelig forståelse for Frelserens mission lader os forstå, at gennem virkelig omvendelse kan vores kurv atter få den reglementerede størrelse.

Hvert eneste klogt valg, hver eneste ansvarlig anvendelse af præstedømmet og hver eneste tjenestegerning styrker vores frimodighed i Herren.

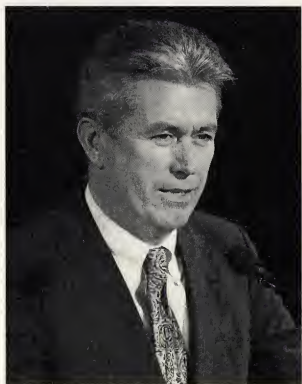
Brødre i præstedømmet, lad os ramme med vores straffekast, lad os gøre vores pligt – hver eneste gang, vi træder frem til strengen – så vores frimodighed for Guds åsyn må blive større, så præstedømmets lære må falde på vores sjæl som dug fra himlen – for vi er Guds præstedømme.

Om dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

Det eneste sande og virkelige grundlag

Ældste Dieter F. Uchtdorf
De Halvfjerds

Vi må øve os og vænne os til at høre den stille, sagte røst og aldrig blive distraheret eller holde op med at lytte, fordi der er for meget støj på den hellige frekvens.

ældre om Jesu Kristi gengivne evangelium, og de tøvede ikke med at modtage opfordringen. Hvor jeg elsker dem for det! I 1952 måtte min familie forlade den del af mit hjemland. Vi forventede aldrig at se det igen. Vi rejste til Frankfurt, hvor jeg blev ordineret til diakon, og hvor jeg blev undervist af skrappe, men kærlige ledere i at værdsætte værdien af arbejde og at tjene andre. På samme tid var i hjertet af Vest-

tyskland en anden fantastisk kvinde rystet over den vanskelige fremtid. Hun var for nylig blevet enke, mens hun stadig var i trediverne. Hun havde to små piger og følte sig efterladt helt alene i et land uden håb. Netop da ringede to missionærer på døren og kom med et budskab med lys, sandhed og håb.

Jeg er for evigt taknemmelig for disse ihærdige amerikanske missionærer og først og fremmest for søster Carmen Reich – som blev min svigermor – for hendes tro, styrke og villighed til at lytte til den stille, sagte stemme. Mit liv er blevet meget anderledes på grund af disse store personers mirakuløse forståelse.

I de år forlod mange hellige Europa for at rejse til Zion. Men så belærte Brødrene os om, at Zion kunne være overalt på kloden, hvis vi var villige til at oprette Zion. De hellige havde tro og blev boende, og Zion voksede i skønhed og hellighed. Stave blev organiseret og styrket. Alligevel havde Tyskland stadig to fuldstændig forskellige politiske systemer adskilt af grænser af betonmure.

Min evige partner, min hustru Harriet, opmuntrede mig til aldrig at miste håbet om, at en dag ville der atter være et Tyskland. Hvor er jeg taknemmelig for hende, hendes kærlighed og partnerskab og for vores familie.

Mine kære brødre, det er vidunderligt og at være sammen med jer i aften i denne store forsamling af præstedømmebærere gør en ydmyg. Jeg er især taknemmelig for den højtidelige oplevelse, vi havde i formiddags, hvor jeg igen lærte, hvordan Herren leder og vejleder sin kirke i disse sidste dage.

For nogle dage siden førte mit erhverv som pilot på en Boeing 747 mig hjem på en flyvning fra Dallas, Texas, til Frankfurt i Tyskland. Det var en måneløs nat over Nordatlanten og utallige stjerner dækkede himlen. Mens jeg betragtede dette fantastiske syn fra cockpittet, gik mine tanker til de mange mirakler, jeg har oplevet i mit liv.

For 45 år siden, kort efter rædslerne i Anden Verdenskrig, blev jeg som 8-årig døbt i Zwickau i Sachsen i Østtyskland. Dette skete, fordi en gråhåret, modig og venlig dame fortalte min bedstemor og for-

I 1976 gav præsident Monson mit land en velsignelse med løfter, der langt oversteg logik og det politisk realistiske. Det var et profetisk løfte, som krævede mirakler i vor tid. Og miraklerne fandt sted.

I 1989 faldt Berlinmuren, og i denne age for fire år siden blev Tyskland genforenet. Grænserne blev udvidet, og Zion var i stand til at iføre sig sin festdragt – der er nu to templer i Tyskland, fem templer i Europa og flere på vej. Guds rige breder sig hastigt ind i Østeuropa, ja, videre og langt forbi geografiske og politiske grænser af i går. Missionærer virker nu steder, som de fleste af os må slå op i leksikoner eller har svært ved at finde på et kort.

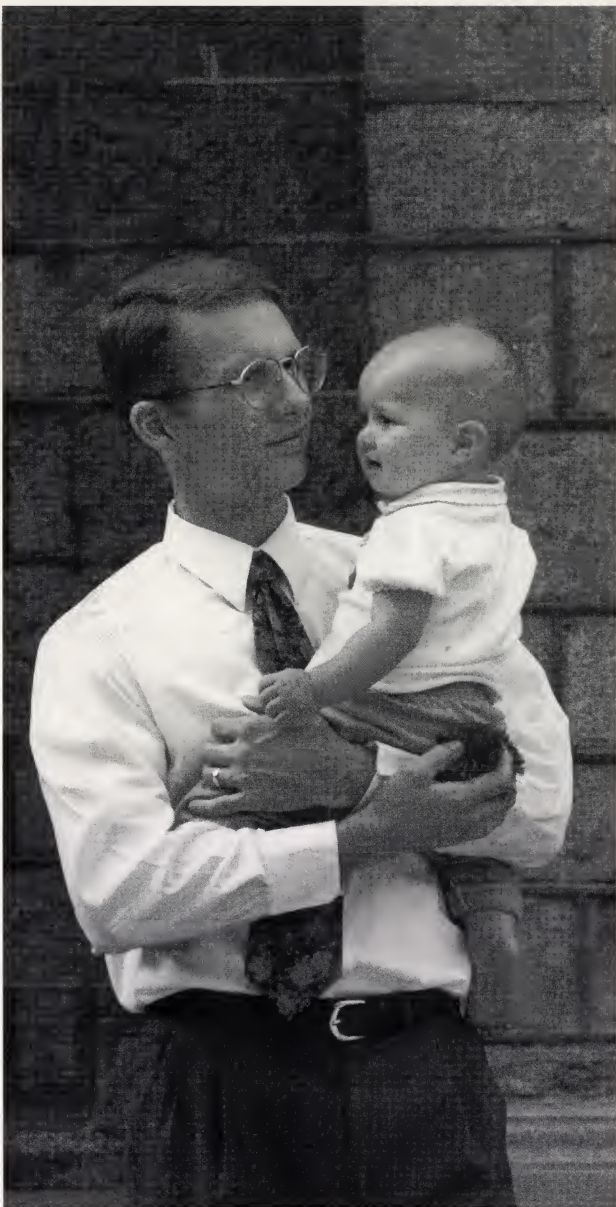
Jeg er taknemmelig for de hellige i Europa, for de stærke vidnesbyrd, som er synlige gennem deres levevis. Deres tro har givet mig trøst og tryghed. Deres eksempel har hjulpet mig med at finde og bevare den rette kurs i dage med udfordringer og tvivl.

Den mørke nat over Nordatlanten, da vi sikkert førte vores store jet til destinationen, måtte vi være yderst forsigtige og præcise ved oprettelsen af udgangspunktet for vores navigation ved at indtaste de geografiske koordinater i navigationssystemet. De måtte være korrekte, for de var grundlaget for alle efterfølgende beslutninger. I 1979 lettede et fly fra New Zealand med de forkerte koordinater, og det fløj ind i Mount Erebus på Sydpolen.

Jesu Kristi evangelium er det *eneste sande og virkelige grundlag* for vores tilværelse. Hvis vi bringer det ind i vores organisme – ind i vores *»høle hjerte, sjæl, sind og styrke«* (L&P 4:2) – vil vi vide, hvordan vi vælger det rette, og hvem vi skal lytte til. På langdistanceflyvninger er radiofrekvenserne på kortbølgeområdet ofte overfyldt, og atmosfæriske forstyrrelser forvrænger samtalen. Det samme gælder vores tilværelse. Alle ønsker at få *deres* besked igennem. Vi må øve os og vænne os til at høre den stille, sagte røst og aldrig blive distraheret eller holde op med at lytte, fordi der er for meget støj på den hellige frekvens. Det kan bedst gøres ved at gøre de moralske og etiske standarder, vi modtager fra skrifterne og de levende profeter, til en del af os selv og handle derefter.

Fra profeten Joseph Smith til præsident Howard W. Hunter modtager vi ajourført hellig vejledning i henhold til vore behov og evne til at modtage. Generalkonferencetaler af vore profeter, seere og åbenbarere er givet til os af Herren i hans egen tid, på hans egen måde og i en helt særlig hensigt.

Jesu Kristus, Guds Søn, muliggjorde miraklet tilgivelse og forløsning. Dette er i sandhed Jesu Kristi Kirke; den forkynder et evangelium med glæde, håb, mod, sandhed, kærlighed og mirakler. Dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Min broders vogter

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Den humanitære indsats af medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er nået ud til hvert hjørne af kloden.

Mine kære brødre, jeg er sikker på, at I på samme måde som jeg har set nyhederne på tv og hørt dem i radioen, læst artikler i uge- og månedsmagasiner og har set de chokerende overskrifter i dagspressen.

De beskriver alle kampene i Bosnien, stammekonflikter i Afrika og de omfattende oversvømmelser i staterne Georgia og Florida. Den ene ødelæggelse efter den anden, huse ødelægges, landbrug lægges øde, virksomheder må lukke og fremfor alt den frygtelige menneskelige lidelse og død, som fortsætter næsten uden afbrydelse.

Efter vi har givet udtryk for vores sorg, rystet på hovedet som tegn på stor fortvivelse og vredet vores hænder i frustration lyder spørgsmålet: »Hvornår vil de gøre noget ved disse frygtelige lidelser?»

For mange år siden blev et lignende spørgsmål stillet og bevaret i den hellige

skrift, ja, i Bibelen. »Siden talte Kain til sin bror Abel, og da de en dag var ude i det fri, overfaldt Kain sin bror Abel og slog ham ihjel. Da spurgte Herren Kain: 'Hvor er din bror Abel?' Kain svarede: 'Det ved jeg ikke. Skal jeg vogte min bror?'«¹

Jeg vil gerne i aften give jer et svar på dette spørgsmål, som repræsenterer et kollektivt svar fra Kirkens medlemmer overalt og fra Kirken selv. Men først en kort forklaring.

I marts 1967 deltog jeg som noget af det første i mit virke som medlem af De Tolvs Råd i en konference i Monument Park West Stav i Salt Lake City. Jeg blev ledsaget ved denne konference af et medlem af Kirkens velfærdskomité, Paul C. Child. Præsident Child studerede skrifterne. Han havde væ-

ret min stavspræsident i mine år i Det Aronske Præstedømme. Nu var vi konferencebesøgende sammen.

Da det var præsident Childs tur til at deltage, tog han Lære og Pagter og forlod talerstolen for at stå blandt de præstedømmebrødre, som han rettede sit budskab til. Han slog op på kapitel 18 og begyndte at læse:

»Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne ... Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte en sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige!«²

Præsident Child løftede derpå øjnene fra skrifterne og spurgte brødrene: »Hvad er en menneskesjæls værdi.« Han undgik at bede en biskop, en stavspræsident eller et medlem af højrådet om et svar. Han udvalgte i stedet ældsternes kvorumspræsident – en bror, som havde siddet og døset hen, og som ikke havde fanget betydningen af spørgsmålet.

Den overraskede mand svarede: »Bror Child, vil du være venlig at gentage spørgsmålet?»

Spørgsmålet blev gentaget »Hvad er en menneskesjæl værd?«

Jeg kendte præsident Childs stil. Jeg bad indtrængende for denne kvorumspræsident. Han tav næsten en evighed og sagde derpå: »Bror Child, en menneskesjæls værdi er dets evne til at blive som Gud.«

Alle overvejede dette svar. Bror Child vendte tilbage til forhøjningen, lænede sig over til mig og sagde: »Et dybsindigt svar, et dybsindigt svar!« Han fortsatte med sit budskab, men jeg fortsatte med at tænke over dette inspirerede svar.

En anden pioner i Kirkens velfærd, Walter Stover, som døde for nogle måneder siden i samme høje alder som præsident Ezra Taft Benson, var et menneske, som forstod en menneskesjæls værdi. Bror Stover blev hyllet ved sin begravelse: »Han havde evnen til at se Kristus i ethvert ansigt, han mødte, og han handlede i overensstemmelse hermed. Hans barmhjertige hjælp og hans talent til at opløfte ethvert menneske, som han mødte, var legendariske. Hans ledestjerne var Mesterens ord, som siger: 'Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig'«.³

Bladet *Times and Seasons* skrev i sit martsnummer 1842 følgende: »Som svar på, hvor meget en mand skal give årligt af sin ejendom, har vi ingen specielle instrukser. Han skal bespise den sultne, klæde den nøgne, sørge for enken, tørre det forældreløse barns tårer, trøste den lidende, uanset om det er i denne kirke, eller i nogen anden kirke eller slet ikke i nogen kirke, men overalt hvor han møder dem.«⁴

Siden de to specielle fastedage i 1985, som blev fastsat af Det Første Præsidentskab er den humanitære indsats af medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nået ud til hvert hjørne af kloden. Millioner af jordens nødlidende er blevet velsignet, ved at Kirkens medlemmer har givet af deres midler for at skaffe livsnødvendig føde og klæder, sørge for vaccination og børnebespisningsprogrammer, undervise i elementær læseundervisning, grave ferskvandsbrønde, været med til at starte landsbybanker, skabe nye job, videreføre hospitaler og børnehjem, undervise i basal uafhængighed og på mange andre måder hjælpe vor himmelske Faders børn med at forbedre deres liv både åndeligt og timeligt.

Omfanget af den humanitære hjælp er dramatisk:

- Totale humanitære kontantbidrag ... 145 millioner kroner
- Totale værdi af hjælpen ... 442 millioner kroner
- Lande hjulpet ... 109
- Maduddeling ... 3.615 ton
- Medicinsk udstyr ... 243 ton

Alt, hvad jeg her har nævnt ligger udover det almindelige velfærdsprogram i Kirken, der grundlæggende finansieres gennem regelmæssige fasteofferbidrag.

Eksemplerne på humanitær hjælp og betretninger fra mennesker på stedet ved katastrofer er både inspirerende og hjertevarmende.

Efter koloniperioden i Rwanda i Afrika har en række stammekonflikter decimeret befolkningen. I løbet af dette forår brød åb-

Præsident Howard W. Hunter smiler til konferencedeltagerne.

ne fjendtligheder ud igen, hvilket resulterede i mere end en halv million menneskers død. Flygtninge stoves sammen i beskidte og usunde lejre i nabolandene Zaire, Uganda, Tanzania og Burundi.

Denne kirke har med andre internationale hjælpeorganisationer bidraget med 7 millioner kroner i varer og økonomisk støtte til hjælp for flygtningene i et samarbejde. Det meste af denne lovede hjælp er allerede overdraget eller sendt gennem fire hjælpeorganisationer, nemlig den katolske hjælpejetteste, International Røde Kors, CARE samt FNs højkommissær for flygtninge. Vi planlægger en fortsat indsats for at hjælpe med til at standse de stigende lidelser blandt vor himmelske Faders børn.

I Jugoslavien er der sket opspaltning i etniske fraktioner efter sammenbruddet af det tidligere styre. Den efterfølgende borgerkrig har krævet tusindvis af menneskeliv og forårsaget genvindheder, hjertesorg og lidelser for mange millioner.

Kirken har siden 1991 arbejdet sammen med syv forskellige humanitære organisationer og bidraget med mad, klæder, tæpper og hygiejneartikler osv. samt medicin til en værdi af 4,2 millioner kroner. Dette ligger udover de personlige bidrag som vore medlemmer i andre europæiske nationer har ydet.

I maj 1993 skrev Danijela Curcic fra Zagreb i Kroatien dette brev til Kirkens hovedsæde for at udtrykke sin taknemmelighed over den mad, som de hellige havde delt med hende.

»Kære barmhjertige mennesker.

Jeg vil gerne takke jer for alt det gode, som I har gjort for folket i mit land. Denne

frygtelige borgerkrig er en forbrudelse, som ikke tager hensyn til noget eller nogen. Et utal af flygtninge og tusindvis af døde børn er overalt omkring os. Jeg respekterer jer af hele mit hjerte, mine kære venner, fordi I har vist, at I bekymrer jer for os. Det er lettere og gør ikke så ondt, når man ved, at der findes velgørende mennesker, som er villige til at hjælpe én.«

Tættre herpå finder vi ofrene for den ødelæggende oversvømmelse i de sydlige Georgia i 1994, som er blevet berørt af de almindelige velfærdspcedurer. 35.000 familier blev evakueret, fem tusind mennesker fandt et midlertidigt tilflugtsted i to af vore kirkebygninger, og ni store vognlæs med mad og forsyninger blev stillet til rådighed af Kirken, hovedsagelig til ikke-medlemmer.

Vores egen Kirkes fortrøpshed, som søger for velfærdsforsyninger i katastrofesituationer, var på stedet med alt, hvad der blev anmodet om, kun fem timer efter områdepresidenten havde anmodet herom.

I oversvømmelsens første weekend hjalp 500 frivillige medlemmer til med oprydningen af 1569 skadede og ødelagte huse. Den næste weekend ankom mere end 5500 frivillige og hjalp til – alle fra enheder af Kirken fra et stort område uden for det ramte område.

Frivillige præstedømmeberere fra Jacksonville Florida vestlige stav arbejdede hele weekenden med at rense et hus, som næsten var blevet helt og totalt oversvømmet. Ejeren, et pensioneret ikke-medlem ved navn Davis, blev overvældet over den hjælp, som blev ydet. Da arbejdet var færdigt, spurgte brødrene hr. Davis, om de måtte velsigne hans hus. De samlede sig, og biskoppen ud-

Fem medlemmer fra De Tolv Kvorum ved konferencen. Fra venstre: Ældsterne James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks og M. Russell Ballard.

talte en velsignelse over hjemmet og familien. Tårerne løb ned ad hr. Davis' kinder, og Ånden var meget stærk. Hver af de frivillige omfavnede ham og fortalte ham, hvor glade de havde været for at hjælpe ham. Han sagde, at de havde gjort mere, end de nogen sinde kunne forestille sig, og at han ikke vidste, hvordan han skulle takke nok.

Reaktionen fra Kirkens medlemmer og især præstedømmets optræden i sådanne situationer rører ved hjertet og er et under at beskue. Sådán har det altid været.

I en tidligere periode efter anden verdenskrigs blodbad ledte ældste Ezra Taft Benson Kirkens hjælp med at skaffe mad, medicin og tøj – i alt 12 millioner kroner i 1940-priser, hvilket krævede 133 lukkede jembanevogne til transporten til de frysende og sultende medlemmer i Europa. Denne livsnødvendige hjælp reddede liv, opløftede de nedslåede og bragte nyt håb og ansporede til taknemmelige bønner og udtryk for en dyb taknemmelighed hos alle. »Kærligheden hører aldrig op.«⁵

Under en kampagne for at samle varmt tøj til de lidende hellige tog ældste Harold B. Lee og Marion G. Romney præsident Georg Albert Smith med til Welfare Square i Salt Lake City. De blev imponeret over den gamle reaktion fra Kirkens medlemmer på denne kampagne for at skaffe tøj og forbedelser til at sende det til Europa. De så præsident Smith betragte arbejderne, mens de pakkede den store mængde tøj og sko, der var blevet doneret. De så tårerne løbe ned ad hans kinder. Efter nogle få øjeblikke tog præsident Smith sin nye overfrakke af og sagde: »Send også denne.«

Brødrene sagde til ham: »Nej, præsident, nej, send den ikke. Det er koldt, og du har behov for din frakke.«

Men præsident Smith vil ikke tage den tilbage.

Apostlen Paulus formaning blev i sandhed opfyldt denne dag: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«⁶

For to uger siden besøgte ældste Dallin H. Oaks, ældste Robert K. Dellenbach og jeg en regional konference i Holland. Da vi mødte de hellige, mindedes jeg kartoffelmærket, som fandt sted i denne nation i november 1947.

I løbet af den første uge i november 1947 kørte 10 store lastbiler tværs over Holland. De havde kurs mod øst og kørte med en værdifuld last – 75 ton kartofler, som var en gave fra de hellige i Holland til de hellige i Tyskland.

Mange måneder tidligere i foråret 1947 blev medlemmerne i den hollandske mission bedt om at indlede deres eget velfærdspjækt, nu hvor de havde modtaget så megen nødvendig hjælp fra medlemmerne i Amerika. Forslaget blev budt velkommen med entusiasme. Præstedømmebærerne gik i gang, og i løbet af kort tid havde hvert enkelt kvorum fundet et passende stykke jord til projektet. Man blev anbefalet at dyrke kartofler. I de forskellige grene i Kirken blev der sunget, talt og bedt, inden man lagde kartoflerne. Snart kom nyhederne om gode udsigter for høsten og forsigtige skøn blev givet over, hvor stor høsten ville blive.

Mens kartoflerne voksede, besøgte Walter Stover, der var præsident for den østty-

ske mission, den nederlandske mission i Holland. Under hans besøg fortalte han med tårer i øjnene om sulten hos Kirkens medlemmer i Tyskland.

Deres tilstand var værre end de helliges i Holland. Forsyninger var ikke nået frem til de hellige i Tyskland lige så hurtigt som til de hellige i Holland.

Da Cornelius Zappety, der var missionspræsident i Holland, hørte om tilstandene blandt de tyske hellige, kunne han ikke andet end føle medlidenhed med dem, da han vidste, hvordan de havde lidt. Handling fulgte tanke: »Lad os give vore kartofler til Kirkens medlemmer i Tyskland.« Jeg er sikker på, at han var urolig, eftersom den tyske hær og hollandske hær havde kæmpet mod hinanden under krigen. Hollænderne havde sultet. Ville de reagere positivt? En hollandsk enke, som havde modtaget en sæk kartofler, hørte, at hovedparten af kartoflerne skulle gives til medlemmerne i Tyskland, og hun stod frem og sagde: »Mine kartofler skal også gå til dem,« hvorpå denne sultne enke leverede sin sæk kartofler tilbage.

Hvad siger Herren om en sådan gerning? »Sandelig siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, som lægger penge i tempelblokken ... hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde.«⁷

Præsident J. Reuben Clark jun. sagde i 1936: »Den egentlige langsigtede hensigt med velfærdskirken er opbygning af karakteren hos Kirkens medlemmer, både givers og modtageres, at redde alt det ædle og gode i dem og bringe de slumrende åndelige rigdomme til at blomstre og bære frugt, hvilket, når alt kommer til alt, er denne Kirkes mission, formål og eksistensberettigelse.«⁸

»Er jeg min broders vogter?« Dette tidløse spørgsmål er blevet besvaret! Fra Davids salme kommer dette vidunderlige løfte:

»Lykkelig er den, der har omsorg for den svage, på ulykkens dag redder Herren ham.

Herren beskytter ham og giver ham liv, han præsiser lykkelig i landet. Giv ham ikke i hans fjenders folk!

Herren støtter ham.«⁹

Brødre, må Herren styrke hver eneste af os, som bærer præstedømmet, så vi hver især må lære vores pligt som vores broders vogter og være i Herrens tjeneste, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

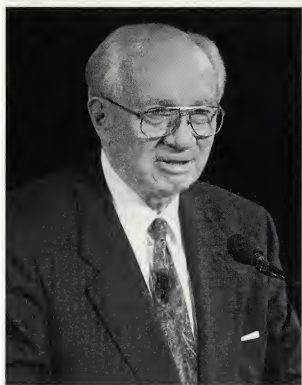
NOTER

1. Mos 4:8-9.
2. L&P 18:10, 15.
3. Matt 25:40.
4. *Times and Seasons*, 15. marts 1842, bind 3, s. 732.
5. 1 Kor 13:8.
6. 1 Tim 4:12.
7. Mark 12:43-44.
8. *Omsorg på Herrens måde*, s.i.
9. Sl 41:1-3.

Tab ikke bolden

Præsident Gordon B. Hinckley
Forstærkdgiver i Det Første Præsidentskab

**Som bærere af præstedømmet må vi udvise større loyalitet end andre mennesker.
Vi må være loyale over for Gud, i hvis navn vi er bemyndiget til at tale og handle.**

Mine brødre, jeg har lyttet til denne konference i dag, og jeg har tænkt på denne vidunderlige organisation – denne Jesu Kristi Kirke, der bevæger sig fremad i disse sidste dage under ledelse af en sand profet, som vi opretholder og elsker.

Biskop Edgley har fortalt jeg om basketball. Jeg vil gerne fortælle jer noget om baseball. Jeg blev mindet om den, da jeg en aften for ikke så længe siden så TV. Det var et program om baseball, der engang var den store fritidsforhøjelse i USA.

Jeg er klar over, at baseball ikke nyder den helt store interesse i de fleste lande i verden, men jeg taler om baseball for at belyse et princip, som har betydning for mennesker overalt.

Den begivenhed, som jeg vil tale om, fandt sted i World Series i 1912. Det var en serie med otte kampe, eftersom en af kampe blev stoppet midtvejs i spillet på grund af

mørke. Banerne havde ikke elektrisk belysning på den tid. De spillede nu den sidste kamp, og det stod uafgjort 1-1. Red Sox var inde, og New York Giants stod ude på banen. En fra Boston Red Sox slog en høj bold. To af New York-spillerne løb efter den. Fred Snodgrass på midtbanen signalerede til sin holdkammerat, at han greb den. Han stod lige under bolden, som faldt lige ned i hans handske. Men den gled lige gennem hånden og ned på jorden. En hujen rejste sig fra tribunen. De hujende tilhængere troede ikke deres egne øjne. Snodgrass havde tabt bolden. Han havde grebet hundredvis af høje bolde før, men nu, i dette afgørende øjeblik, tabte han bolden. New York Giants tabte. Boston Red Sox vandt mesterskabet.

Snodgrass kom tilbage næste sæson og spillede fremragende i yderligere ni år. Han blev 86 år gammel og døde i 1974. Men efter den smutter måtte han i 62 år regne med at høre følgende bemærkning, når han blev præsenteret for nogen: »Åh ja, det var dig, som tabte bolden.«

Nogle af jer ældre mænd husker måske Rose Bowl-fodboldkampen i 1929, hvor en spiller ved navn Roy Riegels samlede en tabt bold op og løb næsten hele banens længde hen mod sit eget mål. Han blev tacklet og nedlagt af en fra sit eget hold, hvilket forhindrede ham i at lave selvmål. Han havde mistet retningssansen i et øjeblikks stress. Fejlen kostede hans hold sejren. Han var en god spiller. Han blev 84 år, men blev altid derefter husket som manden, der løb den forkerte vej.

Dette fænomen er ikke noget specielt for sport. Det forekommer hver dag i livet.

En elev synes, han klarer sig godt nok, men dumper pga. stresset ved den afsluttende eksamen.

Det er chaufføren, som hele sit liv har kørt uden uheld, men som i et uopmærk-

somt øjeblik bliver involveret i en tragisk ulykke.

Der er den trofaste ansatte, som har det bedste skudsmål, men som så giver efter for fristelsen til at stjæle lidt fra sin arbejdsgiver. Der sættes et mærke på ham, som aldrig synes helt af forsvinde.

Der er det menneske, som har levet et anstændigt liv – og så kommer en enkelt ødelæggende moralsk synd, som forfølger ham eller hende resten af livet.

Det er et udbrud af vrede, som pludselig ødelægger et langvarigt venskab. Det er den lille synd, som på en eller anden måde vokser og til sidst fører til en adskillelse fra Kirken.

I alle disse tilfælde er der en, som har tabt bolden. Han eller hun havde selvtillid, ja måske til og med arroganse nok til at tro, at han eller hun egentlig ikke behøvede at anstrenge sig, men at det kunne gøres med en halvhjertet indsats. Men bolden gled gennem hænderne, ramte jorden, og kampen var tabt. Eller man tror, at man er smart ved udnytte en andens fejl og løber den forkerte vej og giver modstanderen sejren.

Alt dette viser, at vi hele tiden må være på vagt. Det viser, hvor vigtigt utærligt selvdisciplin er. Det viser, hvor nødvendigt det er konstant at opbygge vores styrke mod fristelser. Det advarer os mod at misbruge vores tid og især vores fritid.

Vi har haft fantastiske trænere på Brigham Young University. Det har vi nu, og det har vi haft tidligere. En af dem for længe siden var Eugene L. Roberts. Han voksede op i Provo og drev afsted uden mål sammen med den forkerte slags venner. Så skete der noget bemærkelsesværdigt. Jeg læser hans egne ord for jer. Han skrev:

»For adskillige år siden var Provo skæmmet af grimme salooner og andre tvivlsomme former for underholdning. En aften stod jeg på gaden og ventede på, at mine venner skulle komme, da jeg lagde mærke til, at tabernaklet i Provo stod oplyst, og at en stor skare mennesker var på vej dertil. Jeg havde ikke noget at lave, så jeg slentrede derover og gik med ind. Jeg troede, at jeg måske ville møde nogle af mine venner eller i det mindste nogle af de piger, som jeg var interesseret i.

Da jeg kom ind, mødte jeg tre-fire af mine kammerater, og vi satte os under balkonen, hvor der sad en gruppe unge piger, som så lovende ud. Vi var ikke interesseret i det, som kom fra talerstolen. Vi vidste, at alle på forhøjningen var nogle gamle hoveder. De vidste ikke noget om livet, og de kunne da slet ikke fortælle os noget, for vi vidste det hele. Derfor satte vi os ned for at have det lidt sjovt. Midt under vores forstyrrelse tordnede følgende udtalelser fra talerstolen:

»Man kan ikke afgøre en mands karakter, efter hvordan han udfører sit daglige arbej-

Konferencebesøgende forlader et konferencemøde på Tabernaklets nordside.

de. Læg mærke til ham, når arbejdet er gjort. Se, hvor han går hen. Læg mærke til det selskab, som han opsøger, og hvad han gør, når han kan gøre, som han vil. Da kan du afgøre hans sande karakter.'

Jeg så op mod talerstolen,« fortsatte Roberts, »for jeg blev ramt af denne magtfulde udtalelse. Jeg så en slank, mørkhåret mand med et skarpt blik, en ivrig mand, som jeg kendte og frygtede; men som jeg ikke var særlig glad for ...«

Da taleren fortsatte, »kom han med en sammenligning. Han sagde: 'Lad os for eksempel se på ørnen. Denne fugl glider lige så hårdt og effektivt, som noget andet dyr eller nogen anden fugl gør for at gøre sit daglige arbejde. Den søger for sig selv og sine unger i sit ansigts sved, kan man sige. Men når arbejdstiden er forbi, og den har lidt fritid til at gøre lige, som den selv vil, så læg mærke til, hvordan den bruger sin fritid. Den flyver højt oppe under himlen, spreder sine vinger og bader sig i den høje luft, for den elsker den rene atmosfære og de store højder.

Lad os på den anden side se på grisen. Dette dyr grynter og roder i jorden og forsøger sine små lige så godt som ørnen. Men

når arbejdstiden er forbi, og den har lidt fritid, så læg mærke til, hvor den går hen, og hvad den gør. Grisen finder frem til det mest mudrede sted på marken og ruller og søler sig til i mudrer, for det er det, som den elsker at gøre. Mennesker kan i deres fritid enten være ørne eller grise.'

Da jeg havde hørt denne tale,« siger Gene Roberts, »var jeg lamslået. Jeg vendte mig beskæmmet mod mine kammerater, for jeg skammede mig over at blive taget i at lytte. Hvor overrasket blev jeg ikke, da jeg så, at alle mine kammerater havde rettet opmærksomheden mod taleren med fjerne blikke.

Vi gik ganske stille ud af tabernaklet den aften og skiltes usædvanlig tidligt. Jeg tænkte på talen hele vejen hjem. Jeg placerede mig med det samme sammen med grisene. Jeg tænkte på den tale i mange år. Den aften blev der i mig sået en lille spire til en ambition om at løfte mig selv ud af grisenes gruppe og løfte mig op til ørnenes gruppe ...

Jeg havde den samme aften fået en trang til at bidrage til at rense det sociale miljø, så mennesker med tendenser som grisene vil finde det vanskeligt at søle sig til i nedbry-

dende fritidsaktiviteter. Fordi jeg hele tiden tænkte på denne tale, blev jeg bevæget til at vie hele mit liv og mit arbejdsliv til at udvikle sunde fritidsaktiviteter for unge mennesker, så det ville blive naturligt og let for dem at være som ørnen i deres fritid.

Den mand, som holdt denne tale, der påvirkede mit liv mere end nogen anden tale, jeg nogen sinde har hørt, var præsident George H. Brimhall. Må Gud velsigne ham!« (*The Tall Pine Tree*, s. 111-113).

Denne enkle historie, som blev fortalt af en god lærer, vendte op og ned op på livet hos en ung mand uden mål og med og gjorde ham til en dygtig og talentfuld leder. Jeg fortæller den igen i aften, fordi jeg tror, at de fleste af os hele tiden står over for et valg om, hvorvidt vi vil rulle os i sølet eller flyve til store højder.

Det, som vi gør i vores fritid, kan gøre en stor forskel. Det er synd for den stakkels mand eller dreng, som har et lavt mål eller slet intet, og som besidder en svag ambition, og som efter dagens arbejde spiser sin aftensmad og så hengiver sig til fjernsynsskærmen resten af aftenen for at se pornografiske videoer eller tarvelige tv-programmer. Kan I

tænke på noget billede, som passer bedre til president Brimhalls beskrivelse af grisen, som søler sig til i mudderhullet på marken og derefter nuller sig i dyndet?

Der findes en bedre vej, mine brødre. Ønsker I at tabe jeres livs bold? Ønsker I, at Satan skal sejre? Der findes ingen sikrere vej hertil end ved at blive opslugt af den bølge af pornografi, som skyller hen over os. Hvis vi giver efter for den, vil den ødelægge vores legeme, sind og sjæl.

På den anden side er hele hensigten med evangeliet at føre os videre og opad til større resultater, ja til syvende og sidst til guddommelighed. Denne store mulighed blev udtrykt af profeten Joseph Smith i King Folletalen (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 412-437), og den blev understreget af præsident Lorenzo Snow. Det er en enestestående tanke, som ikke kan sammenlignes med noget andet: *Som Gud nu er, kan mennesket blive!* (se *The Teachings of Lorenzo Snow*, samlet af Clyde J. Williams, Salt Lake City: Bookcraft, 1984, s. 1).

Vore fjender har kritiseret os for at tro på dette. Vores svar er, at denne store tanke på ingen måde gør Gud den evige Fader mindre. Han er den Almægtige. Han har skabt universet og leder det. Han er den største af alle, og vil altid være det. Men akkurat som en hvilken som helst jordisk far ønsker sine sønner og døtre al fremgang i livet, netop sådan tror jeg, at vor himmelske Fader ønsker, at hans børn skal komme ham nærmere i natur og stå ved hans side, strålende af guddommelig styrke og visdom.

Dagen i dag er en del af evigheden. Som Amulek sagde i Mormons Bog: »Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32).

Evig årvågenhed er prisen for evig udvikling. Vi kan af og til snuble. Jeg takker Herren for omvendelsens og tilgivelsens store princip. Når vi taber bolden, når vi begår en fejl, kan vi trøste os med Herrens ord om, at han vil tilgive os vore synder og ikke mere komme dem i hu. Men på en eller anden måde er vi tilbøjelige til at minde os selv om dem.

Det er så vigtigt, for denne kirkes præstedømme, at vi lever et retskaffent liv.

Som Paulus formanede:

»I øvrigt, vær stærke i Herren og i hans mægtige styrke.

Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djevleens snigløb.

Thi for os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke ...

Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som brynje ...

Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle Den Ondes brændende pile« (Ef 6:10-12, 14, 16).

Vi lever alle i verden. Selvfølgelig gør vi det. Vi kan ikke leve en afsondret tilværelse. Men vi kan leve i verden uden at tage del i verdens umoralitet.

Fristelserne bliver stadig større. Modstanderen er dygtig og udspikuleret. Han taler med lokkende stemme om fascinerende og attraktive ting. Vi har ikke råd til at slække på vores årvågenhed. Vi har ikke råd til at tabe bolden. Vi behøver ikke at løbe den forkerte vej. Den rette vej er enkel. Det er at følge Kristens program, bringe evangeliets principper ind i vores liv og aldrig miste perspektivet af, hvad der forventes af os som Guds sønner og døtre, med en stor arv og evige og enestestående muligheder.

Ordene i spejderen er enkle og enormt udfordrende: »Jeg lover på tro og ære at gøre mit bedste.« Hvis vi alle ville anstrenge os på denne måde, ville verden blive meget bedre, og vi ville blive mere lykkelige. Det er så ofte de meget små og ligegyldige handlinger i vores liv, som til syvende og sidst gør så stor en forskel. Jeg er sikker på, at bror Uchtdorf vil give mig ret i, at et stort fly, som flyver en grad ud af kurs, vil, hvis kursen ikke korrigeres, ganske enkelt flyve i ring, indtil brændstoffet er opbrugt, og maskinen falder ned. Kirkens historie er fuld af eksempler på mennesker, som er begyndt på afrafaldets vej med små og tilsyneladende ubetydelige afgørelser. Oliver Cowdery var en af dem. Martin Harris var en af dem. David Whitmer var en af dem.

Thomas B. Marsh, som var den første præsident for De Tolvs Kvorum, stillede sig på sin hustrus side i et skænderi over lidt fløde. Han ville ikke lade sagen falde og bar den frem for Kirkens højeste råd. Han mistede sin plads, og fik den aldrig fuldt ud tilbage. Han tabte bolden på et afgørende tidspunkt, og lige siden blev han husket for det, han gjorde.

Herren tilgiver, men af og til tilgiver livet ikke.

I den verden vi vandrer i, må vi være forsigtige. Fristelserne er enorme. Vi kender alle til dem. De små beslutninger kan være afgørende og få evige konsekvenser.

Vi må styrke hinanden, hjælpe hinanden, spille kampen sammen, hvis vi skal vinde sejren. Glem ikke Fred Snodgrass. Det skulle aldrig værdig sket. Han gav World Series-sejren bort. Glem ikke Roy Riegels. Han løb den forkerte vej og troede, at mængden heppede på ham, mens de i virkeligheden skreg på grund af hans fejl. Hold jer borte fra sølet på livets vej. Se op mod himmelen og få styrke derfra. Som bærere af præstedømmet må vi udvise en større loyalitet end andre mennesker. Vi må være loyale over for Gud, i hvis navn vi er bemyndiget til at tale og handle.

Tak for jeres godhed og udholdenhed, mine brødre. Dette værk bliver som en by

på bjerget, hvis lys ikke kan skjules, fordi så mange af jer er oprigtige og trofaste. Må Herren velsigne jer. Må han skænke jer fred i livet, den fred, som kommer gennem ærlighed, retskaffenhed og bøn.

Må han velsigne jer med kærlighed til jeres familier, jeres hustru og jeres børn.

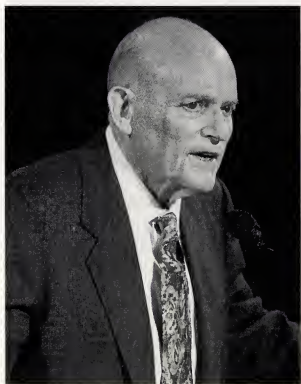
Må han velsigne os alle med styrke til at leve konsekvent og uden at snuble, mens vi vandrer på udødelighedens og det evige livs vej, er min ydmyge bøn i Jesu Kirsti navn. Amen. □

Vær en retskaffen ægtemand og far

Præsident Howard W. Hunter

En mand, som bærer præstedømmet, ser på familien som værende indstiftet af Gud. Din ledelse af familien er dit vigtigste og helligste ansvar.

Mine kære brødre i præstedømmet, jeg ser det som et privilegium at mødes med jer denne aften til generalkonferencens præstedømmemøde. Præstedømmet er det største broderskab på jorden. Jeg oplever en stor styrke ved at se jeres trofasthed og fornemme jeres kærlighed og opretholdelse af mig. Vi er især taknemmelige for, at så mange af vore brødre i Det Aronske Præstedømme er her med deres fædre eller vejledere.

Det, jeg skal tale om i aften, er især rettet til ægtemænd og fædre. Alle jer i Det Aronske Præstedømme vil snart blive gamle nok til at gifte jer og blive fædre. Derfor gælder det, som jeg siger i aften, alle, som er tilstede. Jeg vil gerne tale om det forhold, som en mand, der bærer præstedømmet, bør have til sin hustru og sine børn. Med sin viden om frelsesplanen som grundlag ser en mand, som bærer præstedømmet, på ægteskabet

som et helligt privilegium og som en forpligtelse. Det er ikke godt, hverken for manden eller kvinden, at være alene. Manden er ikke fuldstændig uden kvinden. Ingen af dem kan opfylde formålet med sin skabelse uden den anden (se 1 Kor 11:11; Moses 3:18). Ægteskabet mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud (se L&P 49:15-17). Det er kun gennem den nye og evige ægteskabspagt, at de kan virkeliggøre fylden af de evige velsignelser (se L&P 131:1-4, 132:15-19). Det er under normale omstændigheder et præstedømmesansvar for en mand ikke at udsætte ægteskabet urimeligt længe. Brødre, Herren har talt tydeligt om dette. Det er jeres hellige og højtidelige ansvar at følge hans råd og hans profeters råd.

Profeterne i fordums tid har også talt om dem, som måske ikke får anledning til at blive gift i dette liv. Præsident Lorenzo Snow sagde:

»Der findes ingen sidste dages hellig, som dør efter at have levet et trofast liv, der vil miste noget som helst på grund af, at vedkommende ikke har gjort bestemte ting, når anledningen ikke er blevet givet ham eller hende. Med andre ord, hvis en ung mand eller kvinde ikke får nogen mulighed for at gifte sig, og de lever et trofast liv, helt til de dør, vil de få alle velsignelserne, ophøjelsen og herligheden, som enhver mand eller kvinde vil få, der har fået anledningen og har benyttet sig af den. Det er afgjort sådan« (*The Teachings of Lorenzo Snow*, samlet af Clyde J. Williams, Salt Lake City: Bookcraft, 1994, s. 138). Jeg tror, at præsident Snows udsagn er sandt.

En mand, som bærer præstedømmet, udviser fuldstændig moralsk troskab over for sin hustru, og giver hende ingen grund til at tvivle på hans trofasthed. En mand skal elske sin hustru af hele sit hjerte og holde sig til hende og ingen anden (se L&P 42:22-

26). Præsident Spencer W. Kimball har forklaret: »Udtrykket *ingen anden* udelukker enhver anden og ethvert andet. Ægtefællen får derved forrang i mandens eller hustruens tilværelse, og hverken selskabsliv, arbejde eller politiske interesser eller nogen anden interesse eller person må nogensinde få forret over den ægteskabelige partner« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 224).

Herren forbyder, og hans kirke fordømmer ethvert intimt forhold uden for ægteskabet. Utroskab fra mandens side knuser hustruens hjerte og gør, at han mister hendes og børnenes tillid (se Jakobs Bog 2:35).

Vær trofast over for dine ægteskabspagter i tanker, ord og gerning. Pornografi, flirt og usunde fantasier udhuler ens karakter og ødelægger grundlaget for et lykkeligt ægteskab. Sammenhold og tillid i et ægteskab bliver derved ødelagt. En mand, som ikke kontrollerer sine tanker og således begår hor i sit hjerte, skal, hvis han ikke omvender sig, ikke have Ånden hos sig, men vil fornægte troen og skal frygte (se L&P 42:23; 63:16).

En mand, som bærer præstedømmet, ærer moderskabet. Mødre har fået det hellige privilegium at »føde menneskesjæle; thi heri fortsættes min Faders værk, at han kan blive forherliget« (L&P 132: 63).

Det Første Præsidentskab har sagt:

»Moderskabet er tæt på guddommelighed. Det er den højeste og helligste tjeneste, som mennesket kan påtage sig« (i James R. Clarke, red., *Messages of the First Presidency*, 6 bind, Salt Lake City: Bookcraft, 1965-1975, 6:178). Præstedømmet kan ikke udføre sit mål, og Guds hensigter kan ikke blive opfyldt uden vore medhjælpere. Mødre udfører et arbejde, som præstedømmet ikke kan gøre. Præstedømmet bør på grund af denne livets gave nære en ubegrænset kærlighed til deres børns mor.

»Er din hustru enstændig og guddommelige tildelte rolle som mor i Israel og hendes specielle evne til at føde og opdrage børn. Vi har fået en guddommelig befaling om at mangfoldiggøre os og opfylde jorden og opdrage vore børn og børnebørn i lys og sandhed (se Moses 2:28; L&P 93:40). Som en kærlig partner deler du omsorgen for børnene sammen med din hustru. Hjælp hende med at styre og holde jeres hjem. Hjælp hende med at undervise, oplære og opdrage jeres børn.

Du bør regelmæssigt fortælle din hustru og dine børn om din kærlighed til hende og din respekt for hende. Noget af det største, en far kan gøre for sine børn, er faktisk at elske deres mor.

En mand, som bærer præstedømmet, ser på familien som værende indstiftet af Gud. Din ledelse af familien er dit vigtigste og helligste ansvar. Familien er den vigtigste enhed i tid og evighed, og går som sådan fremfor enhver anden interesse i livet.

Vi understreger på ny det, som præsident David O. McKay sagde: »Ingen anden succes (i livet) kan kompensere for fiasko i hjemmet« (David O. McKay citerer J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, Conference Report, april 1935, s. 116), og som præsident Harold B. Lee har sagt: »Det vigtigste i Herrens værk, som du og jeg nogensinde kan komme til at udføre, sker inden for vores eget hjemms vægge« (Harold B. Lee: *Stand Ye In Holy Places*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, s. 255). Effektiv ledelse i familien, brødre, kræver både kvantitets- og kvalitetstid. Undervisningen og ledelsen af familien må ikke overlades helt til din hustru, til samfundet, til skolen eller endog til Kirken.

En mand, som bærer præstedømmet, accepterer sin hustru som en lederskapspartner i hjemmet og i familien med fuld kundskab om og med fuld deltagelse i alle afgørelser i den forbindelse. Der må nødvendigvis være en præsiderende embedsmand i Kirken og i hjemmet (se L&P 107:21). Gud har bestemt, at ansvaret for at præsidere i hjemmet påhviler præstedømmebæreren (se Moses 4:22). Det er Herrens hensigt, at hustruen skal være en medhjælper for ham – det vil sige ligeværdig og nødvendig i et fuldt

partnerskab. Når man præsiderer i retfærdighed, er det nødvendigt, at mand og hustru deler ansvaret. Sammen handler de med kundskab og i enighed i alle familieanliggender. Hvis en mand handler uafhængigt eller uden hensyn til sin hustrus følelser og råd i ledelsen af familien, udøver han et uretfærdigt herredømme.

Hold jer bort fra enhver dominerende eller uværdig opførsel i det ømme, intime forhold mellem mand og hustru. Da ægteskabet er indstiftet af Gud, er det intime forhold mellem mand og hustru godt og agtværdigt i Guds øjne. Han har befaleet, at de skal blive et kød, mangfoldiggøre sig og opfylde jorden (se Moses 2:28; 3:24). Du skal elske din hustru, som Kristus elskede Kirken og gav sig hen for den (se Ef 5:25-31).

Ømhed og respekt – aldrig selvskhed – må være de ledende principper i det intime forhold mellem mand og hustru. Begge parter må være hensynfulde og opmærksomme på den andens behov og ønsker. Enhver dominerende, usømmelig eller ukontrolleret opførsel i det intime forhold mellem mand og hustru fordommes af Herren.

Enhver mand, som mishandler sin hustru eller optræder uværdigt over for hende, enten fysisk eller åndeligt, gør sig skyldig i en

alvorlig synd og har behov for oprigtig og alvorlig omvendelse. Uoverensstemmelser bør løses i kærlighed og godhed og med en ånd af gensidig forsoning. En mand bør altid tale kærligt og mildt til sin hustru og behandle hende med den største respekt. Ægteskabet er som en sart blomst, brødre, og må konstant næres gennem hengivne udtryk for kærlighed og hengivenhed.

Du, som bærer præstedømmet, må ikke være grov i dit forhold til dine børn. Sørg altid for at anvende principperne for ledelse i præstedømmet, som findes i åbenbaringerne (se L&P 93:40, 121:34-36, 41-45).

Præsident George Albert Smith gav dette kloge råd: »Vi bør ikke miste fatningen og mishandle hinanden ... Ingen har nogensinde mishandlet nogen, når han har haft Herrens Ånd hos sig. Det er altid, når vi har en anden ånd hos os« (i Conference Report, oktober 1950, s. 8).

Ingen mand, som er blevet ordineret til Guds præstedømme, kan ustraffet mishandle sin hustru eller sit barn. Seksuelt misbrug af børn har længe været årsag til udelukkelse af Kirken.

Vi opmuntrer jer, brødre, til at huske, at præstedømmet alene er retfærdig myndighed. Gør jer fortjent til jeres børns respekt

Tempelpladsens nordlige del med Kirkens kontorbygning til venstre i baggrunden.

og tillid gennem et kærligt forhold til dem. En retscaffen får beskytter sine børn med sin tid og sit nærvær i deres sociale, uddannelsesmæssige og åndelige aktiviteter og ansvarsopgaver. Æmme udtryk for kærlighed og hengivenhed til børnene er ligeså meget faderens ansvar, som det er moderens. For tæl dine børn, at du elsker dem.

Du, som bærer præstedømmet, er, hvis du ikke er uarbejdsdygtig, ansvarlig for din hustrus og dine børns timelige underhold. Ingen mand kan lægge dette ansvar over på nogen anden, ikke engang på sin hustru. Herren har befaleet, at kvinder og børn har krav på underhold af manden og faderen (se L&P 83, 1 Tim 5:8). Præsident Ezra Taft Benson har sagt, at når en mand opfordrer til eller insisterer på, at hans hustru skal arbejde uden for hjemmet for deres bekvemmeligheds skyld, »[er det] ikke kun familien, der lider under dette. Åndelig udvikling og fremgang lider også under det« (Stjernen, januar 1988, s. 49).

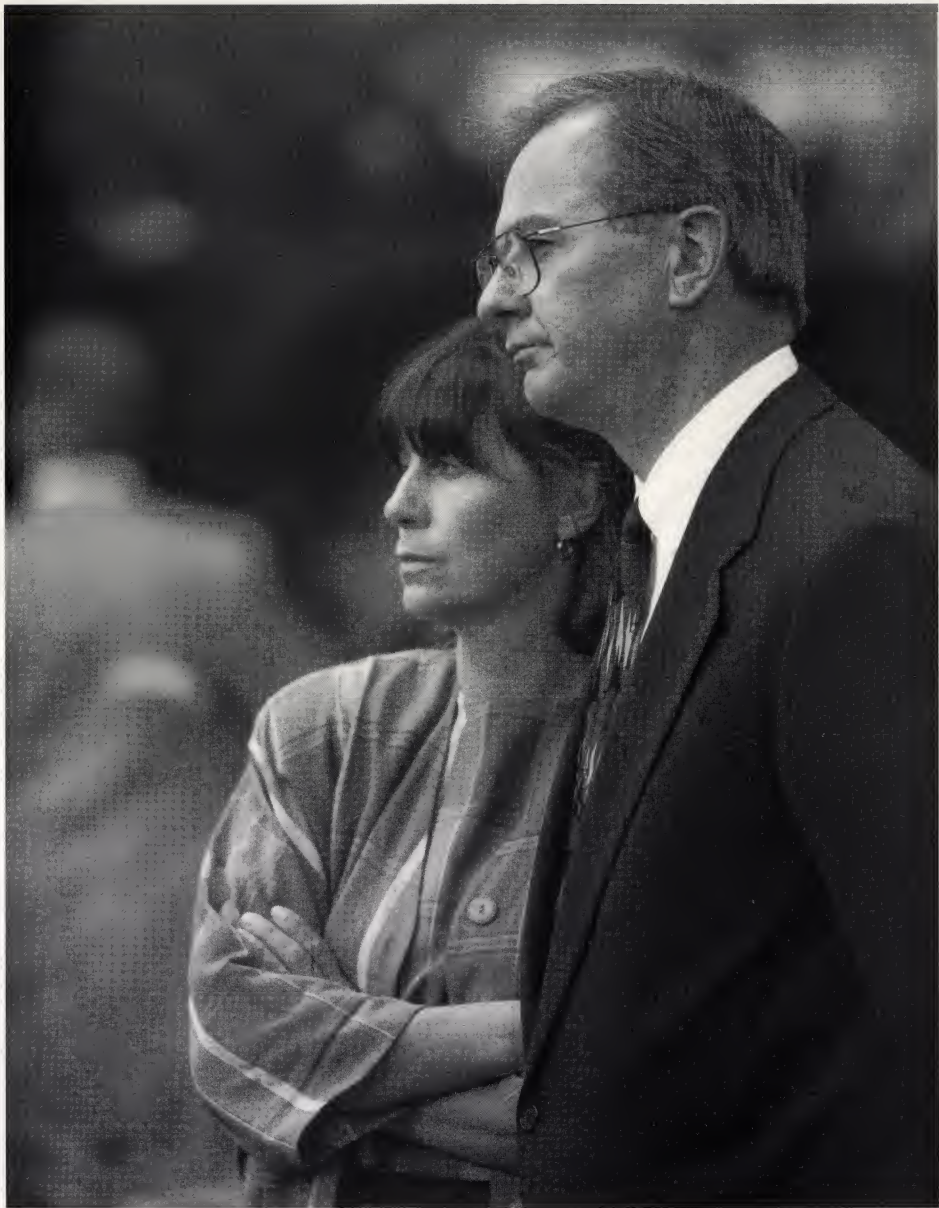
Vi beder dig indtrængende om at gøre alt, hvad der står i din magt for at give din hustru mulighed for at blive hjemme og tage

sig af børnene, mens du forsørger familien så godt, som du kan. Vi understreger endvidere, at mænd, som forlader deres familie og undlader at påtage sig ansvaret for at sørge for dem, som de er far til, kan komme til at mærke, at deres værdighed til at få en tempelanbefaling og deres stilling i Kirken er i fare. I tilfælde af skilsmisse eller separation må manden vise, at han betaler den støtte til familien, som loven kræver, og som han er forpligtet til gennem Kirkens principper for at kunne kvalificere sig til Herrens velsignelser.

En mand, som bærer præstedømmet, leder sin familie, når det gælder deltagelse i Kirken, så familien kender evangeliet og er under pagternes og ordinasernes beskyttelse. Hvis du vil nyde godt af Herrens velsignelser, må du sætte dit eget hjem i orden. Sammen med din hustru bestemmer du det åndelige klima i dit hjem. Din første forpligtelse er at bringe dit eget åndelige liv i orden gennem regelmæssig skriftstudium og daglig bøn. Sørg for at bevare samt ære dit præstedømme og dine tempelpagter. Motivér din familie til at gøre det samme.

Tag dit ansvar alvorligt. Det ansvar, du har for at undervise din familie i evangeliet ved regelmæssige familieaftener, familiebøn og fællestid, hvor man læser i skriften, samt andre undervisningsøjeblikke. Læg især vægt på forberedelse til at blive missionær og til tempelægteskab. Som patriark i hjemmet udøver du dit præstedømme ved at udføre de nødvendige ordinaser for din familie ved at give din hustru og dine børn velsignelser. Brødre, næst efter jeres egen frelse, er der ikke noget så vigtigt for jer som jeres hustrus og børns frelse. Brødre, jeg har talt tydeligt til jer om jeres ansvar som bædere af det hellige præstedømme. Hvis der er områder i jeres liv, hvor det måtte være nødvendigt med omvendelse, opfordrer jeg jer til at gøre det til genstand for bønsmag overvejelse.

Jeg vidner, at dette er det, som Herren ønsker, at brødrene i præstedømmet skal modtage på dette tidspunkt. Må I blive velsignet i jeres anstrengelser for at være retscaffne ægtemænd og fædre, det beder jeg om, idet jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om sandheden i det, som er blevet talt i aften, og det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

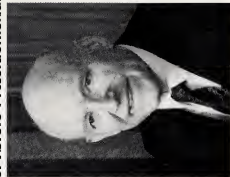

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

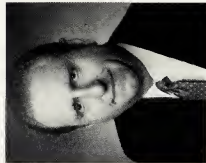
Det Første Præsidentskab

Gordon B. Hinckley
Forsædsgiver

Howard W. Hunter
Præsident

Thomas S. Monson
Andlædsgiver

De Tolvs Kvorum

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

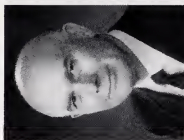
James E. Faust

Neil A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

De Halvfjerdeds' Præsidium

Rex D. Pangborn

Gerrit A. Aoy

Omer B. Clark

L. Allen Taylor

Jon L. Christensen

Monte L. Beaper

W. Lamar Hansen

De Halvfjerd's Første Kvorum

(i tabelløst orden)

Arvid Alsos

John A. Cornsack

Henry B. Utring

Rudolf K. Arnesen

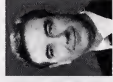
Alexander B. Morrison

Kent B. Rogner

Neil A. Anderson

J. Richard Clarke

Jack M. Goring

L. Lionel Knudtzon

Dennis B. Ingebrigtsenwælder

Carl C. Torgny

William R. Briggard

Gene R. Cook

F. Malvyn Hammond

Gene A. Kollrud

Andrew W. Pittman

Fred E. Breverton

Robert K. Dahlbacken

Harold E. Hillan

Dawn L. Loran

Hugh W. Pinnock

E. Erno Barchis

Loren C. Cham

F. Birman Hovang

Lynn A. Melchison

Ronald E. Pedersen

Clarence R. M. Oates

John E. Fawler

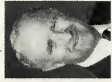
John N. Muzzon

Jorge A. Boyss

J. Robert Pothmann

C. Alan Caldwell

John B. Dickson

W. Mack Lawrence

Joseph C. Aurent

Kwak Yoon Hui

Dablio N. Archibald

Lefond R. Curtis

Jay E. Jansen

James D. Moran

David E. Sorenson

Leo Alvarez

Rafael G. Carreras

In Seung Hoo

Heidecke Martzen

Sam L. Szymanski

Eusebio Ajuria

Julio E. Durillo

Will Darr Lloyd

Y. Dalmas Marcel

F. David Senter

Gerry J. Calaman

Graham W. Doney

Augusto A. Lim

Stephen D. Macdonell

Daniel E. Ulmshoff

Det Præsiderende Biskopråd

H. David Burton
Præsiderende biskop

Merrill J. Johnson
Præsiderende biskop

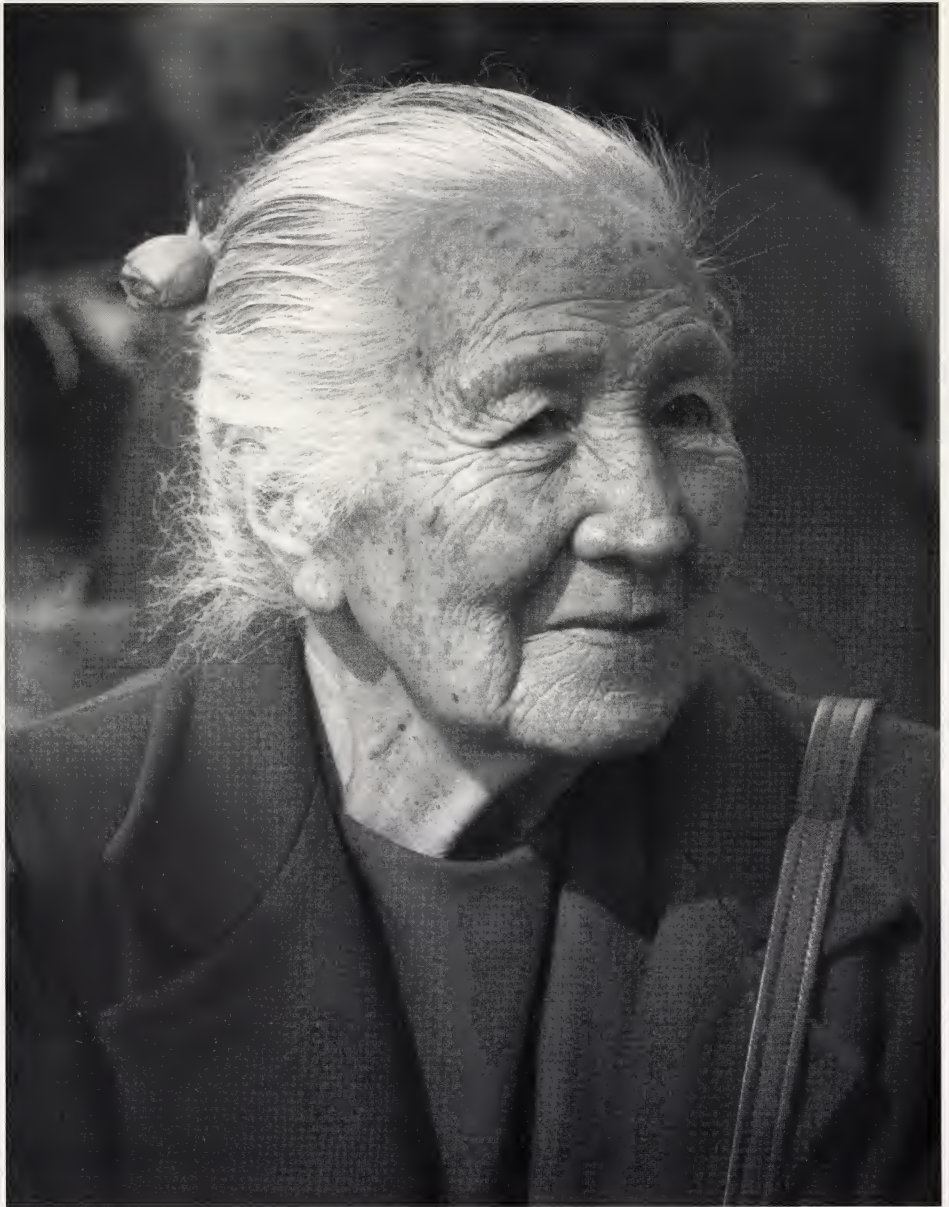
Ricardo C. Esgaray
Andenordfører

Daniel A. Woodley

Loren D. Wood

Loren B. Westness

Robert E. Wells

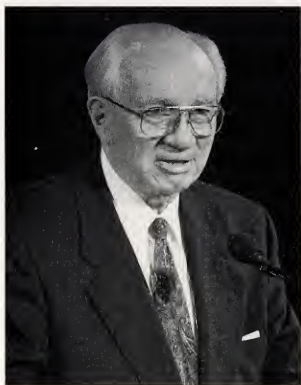

Red børnene

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Må Gud velsigne os, at vi husker dem, løfter dem op og vejleder dem, når de går ad farlige stier, at vi beder for dem, velsigner dem, elsker dem.

Mine brødre og søstre, det er mit ansvar at indlede dette møde ved at tale til jer.

Jeg søger Helligåndens vejledning. Jeg fornemmer det enorme ansvar ved at tale til hundrede tusinder af sidste dages hellige, ja, måske millioner over hele verden.

Jeg takker for jeres enestående gæstfrihed overalt, hvor vi møder jer. Det er virkelig en stor oplevelse at modtage så megen venlighed. I skriver takkebreve, som er meget opmuntrende. I forsøger at efterleve evangeliet og opdrage jeres børn i lys og sandhed. I er virkelig sidste dages hellige, og jeg er dybt taknemmelig for muligheden for at være ét med jer og få del i jeres fællesskab og kærlighed.

Søster Hinckley og jeg deltog for nylig i en regional konference i Rexburg i Idaho. Vi havde ikke været i nationalparken Yellowstone i mange år. Vi besluttede derfor at

køre til konferencen og om mandagen at køre hjem gennem Yellowstone.

I 1988 raserede nogle forfærdelige brande parken. Hver dag bragte nyhederne udførlige rapporter om brandens intensitet, mens de ilede hen over tusindvis af km² og ødelagde millioner af træer. Flammerne døde til sidst ud, og mange sørgede faktisk over det øde og triste billede af utallige fyrretræer, hvis top var brændt, og hvor de høje, afsvedne stammer stod som gravmæler på en tæt pakket kirkegård.

Men da vi besøgte stedet for godt en måned siden, så vi noget fascinerende. De døde fyrretræer stod der stadig, men mellem de afsvedne træer var nye planter spiret frem, millioner af dem.

Da ilden ramte trætoppene, var fyrrekoglerne åbenbart eksploderet og havde spredt frø på jorden. Der er en ny generation af træer nu, unge og smukke og fulde af løfter. De gamle træer vil til sidst falde, og de nye vil vokse sig store og skabe en skov, der er meget smuk og nyttig.

Men vi kørte gennem parken, tænkte jeg på naturens mirakler, på rytmen i vores tilværelse. Vi bliver ældre, og jeg er en af dem, det er lykkedes for. Vores vitalitet og kræfter mindskes. Men en ny generation står ved fore fødder. De er børn. De er også Guds sønner og døtre, hvis tid til at indtage deres plads på jorden er kommet. De er lige som den nye vækst i parken – unge, skrøbelige, følsomme, smukke og fulde af løfter.

Den indiske digter Tagore bemærkede engang: »Hvert eneste barn bringer budskab om, at Gud ikke har opgivet menneskene« (Charles L. Wallis, red., *The Treasure Chest*, New York: Harper and Row, 1965, s. 49).

Børn er et løfte om fremtiden. De er selve fremtiden. Det er en tragedie, at så mange bliver født til et liv fuld af sorg, sult, frygt, problemer og mangler. Børn bliver i så man-

ge, mange tilfælde ofre for menneskers umenneskelighed over for mennesker. I de seneste måneder har vi set dem på TV-skærmen – børn fra Somalia med oppustede kroppe, og deres øjne stirrer med dødens blik. Vi har også lige set dem i Rwanda, ofre for en raserende koleraepidemi og for en forfærdelig og ubarmhjertig hungersnød. Utalige er døde.

De var løftet om en ny og bedre generation i disse lande, hvor sygdomme, fejlering, kugler og forsømmelse har mejet dem ned som små planter for en segls skarpe blad.

Hvorfor er mennesker så ondskabsfulde, at de skaber problemer, som fører til sådanne forfærdelige borgerkrige? Jeg tror, at de vil lide meget på dommens dag, når de skal stå foran den Almagtige beskyldt for disse smås lidelser og tilintetgørelse. Jeg er taknemmelig for venlige og gavmilde mennesker fra mange forskellige trossamfund og overbevisninger over hele verden, hvis hjerte rækker ud i sympati, hvoraf mange giver gavmildt af deres midler, deres tid og tilmed deres tilstedeværelse for at hjælpe dem, der lider så forfærdelig nød. Jeg er taknemmelig for, at vi som kirke har gjort meget af betydning, som præsident Monson påpegede i går aftes, ved at sende medicin, mad, tøj og tæpper, der giver varme og læ til dem, der lider så forfærdelig, og især til børn, som ellers helt sikkert ville dø.

Hvorfor skal de lide så meget så mange steder? Gud, vor evige Fader, må bestemt græde, når han ser det misbrug, hans små usættets for, for jeg er overbevist om, at de har en særlig plads i hans store plan. Den plads blev bekræftet, da hans Søn, verdens Frelser, gik på Palæstinas støvede veje. »Og de bar også deres spælbørn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; da disciplene så det, truede de ad dem,

men Jesus ... sagde: 'Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.

Sandeligt siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det'« (Luk 18:15-17).

Hvor stort er vores ansvar ikke, hvor alvorligt et ansvar har kristne og gode mænd og kvinder ikke overalt for at nå ud for at lette lidende børns tilstand og for at løfte dem op fra den fastlåste elendighed, de lever i.

Sådanne lidelser er selvfølgelig ikke noget nyt. Sygdomme har i århundreder som epidemier fejlet hen over kontinenterne. Krigere har været årsag til millioner af døde, som var fuldstændig uskyldige. Børn er blevet byttet bort og handlet med, de har været redskaber for ryggesløse herrer, de har gravet kul i mange timer dag efter dag i jordens mørke og kolde dyb, de har arbejdet på fabrikker og blevet udyttet som billig arbejdsstyrke.

Medlemmer af Tabernakelkoret synger ved et af konferencens søndagsmøder.

Efter alle de historier, vi har læst, efter alle de lidelser, vi har hørt om, efter al den udnyttelse, vi kender til, kan vi bestemt gøre mere, end vi gør nu, for at forbedre de forhold, der dømmes millioner af børn til en tilværelse med meget lidt lykke, som er tragisk kort, og som er fyldt med smerte.

Og vi behøver ikke rejse den halve verden rundt for at finde grædende børn. Utallige børn skrider af frygt og ensomhed på grund af de forfærdelige konsekvenser af moralske overtrædelser – forsømmelse og misbrug. Jeg taler åbent, måske taktløst. Men jeg kender ikke anden måde at udtrykke mig så klart om noget, jeg føler så stærkt for.

Et stort problem er det nu så almindelige fænomen, hvor børn får børn, og også børn uden fædre. Det virker som om, at der i mange unge mænds sind og i mange knap så unge er den idé, at der ingen sammenhæng er mellem at avle et barn og ansvaret for dets liv derefter. Hver eneste unge mand bør forstå, at hver gang et barn undtages uden for ægteskabet, skyldes det et brud på en befaling fra Gud, som mindst går tilbage til Moses.

Lad det desuden være klart og forstået uden spørgsmål, at der undgåeligt følger et ansvar, og at dette ansvar vil fortsætte hele

livet. Selv om vores nuværende samfunds skikke er smuldrret så meget, at der ses gennem fingrene med seksuelle overtrædelser, eller de betragtes som acceptable, skal vi en dag stå til ansvar over for Gud i Himlen for alt, hvad vi gør i strid med hans befalinger. Jeg tror, at en følelse af ansvar på et eller andet tidspunkt må ramme enhver mand, der er blevet far til et barn og derpå er løbet fra ansvaret for dets forsørgelse. Han må på et tidspunkt standse op og spørge sig selv, hvad der mon blev af det barn, han fik – af den dreng eller pige, der er kød af hans kød og sjæl af hans sjæl.

De byrder, der rammer en ung kvinde, som alene må opdrage sit barn er ufattelig tunge og omfattende. De er ligeså tunge for samfundet, der rammes af udskrevne skatter, som skal dække sådanne børns og deres mødres behov.

I USA »i de seks år mellem 1985 og 1990 var det offentlige beregnede udgifter i forbindelse med teenagers graviditeter over 120 milliarder dollars ...

Blandt ugifte teenagere, som får børn, vil 73 % komme på bistandshjælp i løbet af fire år (det er næsten tre ud af fire).

I 1991 beløb landets og enkeltstaternes udgifter til hjælp til familier med uforsørgede børn ... i alt 20 milliarder dollars plus

administrationsudgifter på 2,6 milliarder dollars» (*Starting Points: Meeting the Needs of Our Youngest Children*, New York: Carnegie Corporation, april 1994, s. 21).

Hindringerne for børn, der er født og opvokset under sådanne forhold, er forfærdelige for at sige det mildt.

Svaret er ligetil. Det ligger i efterlevelse af evangeliets principper og Kirkens lære. Det ligger i selvdisciplin.

Bare alle unge kunne forstå dette og handle derefter. Der ville være langt færre tilfælde af hjertesorg og knuste hjerter. Dets betydning kan ikke overdrives, for konsekvenserne er så alvorlige og så evige.

Jeg forstår, at på trods af al den undervisning, der kan finde sted, vil der være nogle, som ikke vil høre efter og vil følge deres egne veje for blot til deres rædsel og chok at konstatere, at de skal være forældre, mens de selv knap nok er ældre end børn.

Abort er ikke svaret. Det komplicerer kun problemet. Det er en ond og afskyelig udvej, der en dag vil bringe anger og samvittighedsnag.

Ægteskab er det mest anstændige. Det betyder, at man lever op til sit ansvar. Det betyder, at man giver barnet et navn og et par forældre, som sammen kan opfostre, beskytte og elske det.

Når ægteskab ikke er muligt, har erfaring vist, at adoption, selv om det kan være vanskellig for en ung mor, kan give barnet bedre mulighed for at leve et lykkeligt liv. Kloge og erfarne professionelle rådgivere og biskopper, som beder, kan hjælpe i disse situationer.

Så er der det forfærdelige, utilgivelige og onde fænomen – fysisk mishandling og seksuelt misbrug.

Det er uundgåeligt. Det er uberettiget. Det er uforsvarligt.

Med hensyn til fysisk mishandling har jeg aldrig accepteret vendingen »den, der elsker sin søn, tugter ham tidligt.« Jeg vil altid være taknemmelig for en far, som aldrig i vrede lagde hånd på sine børn. På en måde havde han et vidunderligt talent for at lade dem vide, hvad der forventes af dem, samt til at opmuntre dem til at opnå det.

Jeg er overbevist om, at voldelige fædre skaber voldelige sønner. Jeg er overbevist om, at sådan straffelse i de fleste tilfælde gør mere skade end gavn. Børn har ikke behov for bank. De har brug for kærlighed og opmuntring. De har brug for fædre, som de kan betragte med respekt snarere end frygt. Frem for alt har de brug for et eksempel.

For nylig læste jeg en biografi om George H. Brimhall, som på et tidspunkt var præsident for Brigham Young universitetet. Om ham blev det sagt, at »han opdragede sine børn med en kæp – men det var en fiskestang« (Raymond Brimhall Holbrook og Esther Hamilton, *The Tall Pine Tree: The Life and Work of George H. Brimhall*, intet udgivessted, 1988, s. 62). Det siger alt.

Og så er der den forfærdelige og ondskabstulde praksis med seksuelt misbrug. Det overgår enhver forstand. Det er en krænkelse af den anstændighed, som bør være i enhver mand og kvinde. Det er en overtrædelse af det, der er helligt og guddommeligt. Det er destruktivt i børns liv. Det er forkasteligt og fortjener den strengeste fordømmelse.

Skam få enhver mand eller kvinde, som seksuelt misbruger et barn. Ved at gøre dette påfører misbrugerne ikke alene den alvorligste form for overlaster. Han eller hun står også fordømt foran Herren.

Det var Mesteren selv, som sagde: »Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en mølsten hængt om halsen og blive senket i havets dyb« (Matt 18:6). Hvordan kunne han udtrykke sig kraftigere?

Hvis der er nogen, der hører mig, som måtte være skyld i noget sådant, opfordrer jeg jer med al den kraft, jeg er i stand til, til at holde op, løbe bort fra det, at få hjælp, bønfulde Herren om tilgivelse og gøre bod over for dem, I har krænkert. Gud lader sig ikke spotte, når det gælder misbrug af sine små.

Da den opstandne Herre viste sig på denne halvkuale og belærte folket, fortæller opregnelsen, at da han talte til dem, »græd han, ... og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem.

Og da han havde gjort dette, græd han atter« (3 Nephi 17:21-22).

Der er intet mere blidt og smukt billede i hele den hellige skrift end dette enkle sprog, som beskriver Frelserens kærlighed til små børn.

Af alle glæder i livet, er der ingen, der overgår lykkelige foreldre. Af alle de ansvar, vi slås med, er der ingen, der er ligeså alvorligt. At opdrage børn i en atmosfære af kærlighed, tryghed og tro er den mest belønnende af alle udfordringer. De gode resultater af en sådan indsats bliver livets største belønning.

Præsident Joseph F. Smith sagde ved en lejlighed: »Når alt kommer til alt, er det af største betydning, at gøre de ting godt, som Gud har bestemt til at være alle menneskers daglige lod. At være en dygtig far eller en dygtig mor er større end at være en dygtig general eller statsmand. Det første er universelt og evig storhed, det andet er kun kortvarigt« (*Evangeliske lærdomme*, s. 240).

Jeg er overbevist om, at ingen andre oplevelser i livet får os nærmere Himlen end de, der findes mellem lykkelige foreldre og lykkelige børn.

Min bøn – og jeg ville ønske, jeg kunne udtrykke det mere elegant – er en bøn om at redde børnene. Alt for mange af dem lever med smerte og frygt, ensomt og uheldigt. Børn har brug for solskin. De har brug for lykke. De har brug for kærlighed og omsorg. De har brug for venlighed og fornyelse og ømhed. Hvert eneste hjem, uden hensyn til husets pris, kan tilvejebringe kærlige omgivelser, som vil være omgivelser, der fører til frelse.

Lad mig afsluttende læse et brev for jer, som jeg fik den anden dag. Det beskriver et sådant hjem, som jeg har i tankerne. Der står:

»Jeg ønsker at skrive til dig for at fortælle, at livet er godt. Jeg sidder her og ser ud af vinduet på de smukke bjerge. Æbletræet i baghaven er fyldt med næsten modnet frugt, to kurrende duer, som vi har fodret og betragtet hele sommeren, sidder og spiser på fugletrættet, og vejret er endelig blevet køligere.

Min mand og jeg har været gift i 26 år, har fem vidunderlige børn, to svigersønner og et fredfyldt, lykkeligt hjem. Jeg forundres over kærligheden til Herren i vores liv. Den går som en tråd gennem vores ægteskab og familie. Jeg har intet at beklage mig over, og de fleste af mine faster er taksigelses-faster.

Min mand sidder i stavspræsidentskabet, ... og jeg underviser i seniorklassen. Vi har

altid arbejdet i Kirken og har altid nydt det. Vi holder af evangeliet, og det er vidunderligt at betragte vore børn vokse op og gøre det samme.

Og derfor ville jeg blot fortælle dig, at der er megen kærlighed, glæde, tilfredshed, sjov og taknemmelighed i vores tilværelse.«

Er det billede for godt til at være sandt? Det mener brevskriveren ikke. Er det for idealistisk? Det tror jeg ikke. Jeg kender intet til størrelsen af huset eller haven. Det er uden betydning. Det er ånden i dette hjem, resultatet af kærlighed hos en god mand, som bærer Guds præstedømme, og en god kvinde, hvis hjerte er fyldt med sand kærlighed og taknemmelighed, samt børn, der er født i et godt ægteskab, som er blevet sørget for og opdraget i omgivelser med fred og tro og tryghed.

I har måske ikke et hjerg, I kan se på, hvor I bor. I har måske ikke et æbletræ i baghaven. I har måske ikke fugle, der fodres på jeres vandtår. Men I kan have hinanden som mand og hustru, far og mor samt børn, som lever sammen med kærlighed, respekt og selvdisciplin – og bøn ikke at forglemme.

Den gamle skov brænder ned og dør. Men der er en ny skov ved dens rødder – én, der er fuld af vidunderlige muligheder. Det er smukt at betragte dem, og den vil vokse op. Det er Guds værk, en del af hans guddommelige plan.

Red børnene. Alt for mange lider og græder. Må Gud velsigne os, at vi husker dem, løfter dem op og vejleder dem, når de går ad farlige stier, at vi beder for dem, velsigner dem, elsker dem, passer godt på dem, indtil de selv kan løbe af egen kraft, det beder jeg om i hans navn, som elsker dem så højt, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet

Præsident Boyd K. Packer
De Tolv Apostles Kvorum

Vær troende, og jeres tro vil konstant blive fornyet, jeres kundskab om sandhed forøget.

For at forberede jer og beskytte jer vil jeg fortælle jer, så direkte som jeg kan, hvad jeg har lært om personlig åbenbaring.

TO VÆSENER

Der er to dele i jeres natur – jeres timelige legeme, født af jordiske forældre, og jeres u dødelige ånd indeni legemet. I er en søn eller datter af Gud.

Fysisk kan I se med øjnene og høre med ørerne. I kan røre og føle og lære. Med jeres intelligens lærer I det meste af det, I ved om den verden, vi lever i.

Men hvis I kun lærer med forstanden, vil I aldrig forstå Ånden, og hvordan den virker – uanset, hvor meget I lærer om andre ting.

Følg skrifterne »er det ikke, fordi de er til års, at de er vise.«² Åndeligt »ved I det

ikke, og I ved ikke, at I ikke ved det,« og måske er det jer, som »altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende.«³

Jeres ånd lærer på en anden måde, end jeres forstand gør.

For »det er den ånd, som er i mennesket, den Almægtiges ånde, der giver dem indsigt,«⁴ og Kristi ånd, der »giver hvert menneske, som kommer til verden, lys.«⁵

Jeg vil bruge ordene *se*, *høre* og *føle* til at undervise om åbenbaring, men jeg vil bruge dem, som de bruges i skrifterne.

HELLIGÅNDENS GAVE

Efter dåben modtager du under ordinansen bekræftelse Helligåndens gave.

Mens Helligånden kan inspirere hele menneskeheden, medfører gaven retten til at have den som en »stadig ledsager.«⁶ Og »gennem den Helligåndes kraft kan I kende sandheden i alle ting.«⁷

Vi får at vide, at »engle taler gennem den Helligåndes kraft.«⁸ Vi får tilmed at vide, at når vi taler ved den Helligåndes kraft, taler vi »med engles tunger«⁹ eller med samme sprøg.

BØN

I har jeres handlefrihed og inspiration kommer ikke – kan måske ikke – til jer, medmindre I beder om det, eller nogen beder om det for jer.

Intet budskab i skrifterne gentages oftere end opfordringen, ja befalingen om at bede – at spørge.

Bøn er en så væsentlig del af åbenbaring, at uden den kan sløret forblive lukket for jer. Lær at bede. Bed ofte. Bed i jeres sind, i jeres hjerte. Bed på jeres knæ.

Da begravelseskortegen kørte med vores elskede præsident Ezra Taft Bennetts legeme til hans sidste hvilested hjemme i Idaho, stod der mennesker på hver eneste bro. Langs vejen stod spejdere i uniform og med flag opstillet. Mange ældre sad på campingstole, ja, tilmed i kørestole. Landmænd lod deres redskaber stå på markerne, og familier i deres søndagsstøj viste deres respekt. Tusinder af mennesker udtrykte deres kærlighed til ham, en spontan tilkendegivelse af kærlighed – og alt dette er nu overgået til præsident Howard W. Hunter.

Hans fysiske begrænsninger forstærker faktisk hans evner som profet og seer. Må Gud velsigne ham for den kurs, han allerede har sat, og den vejledning, han senere vil give os.

Jeg taler til Kirkens ungdom, som nu møder de »hårde tider,« som apostlen Paulus profeterede skulle komme i de sidste dage.¹

BEGYND, HVOR I ER

I må begynde, hvor I er. Bed, selv om I er som profeten Alma, da han var ung og ulydig, eller selv om I er som Amulek, der var afvisende og »havde ... kendskab til disse ting; og alligevel ville han ikke anerkende dem.«¹⁰

Bøn er jeres personlige nøgle til himlen. Låsen sidder på jeres side af sløret.¹¹

STUDIUM

Men det er ikke alt. Til én, som troede, at åbenbaring ville tilflyde ham uden en indsats, sagde Herren: »Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.

Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og der ved skal du følelse, at det er rigtigt.«¹²

Denne brænding i hjertet er ikke kun en rent fysisk følelse. Det er mere som en varm, lys skinnen inde i dit væsen.

At beskrive tilskyndelser fra Helligånden til en, som ikke har oplevet dem, er meget vanskeligt. Sådanne tilskyndelser er personlige og helt private!¹³

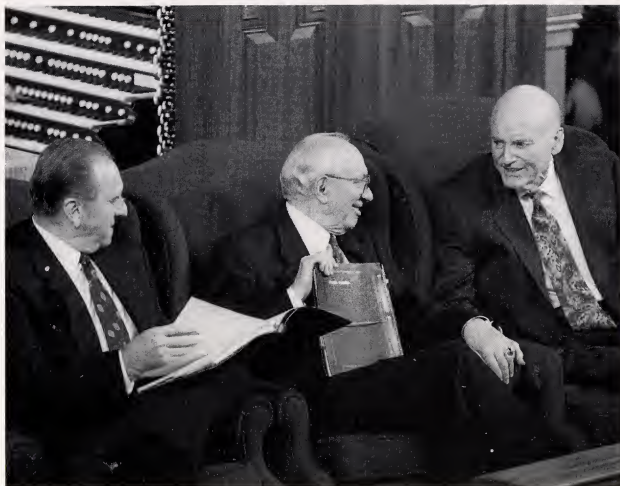
DEN STILLE, SAGTE RØST

Helligånden taler med en røst, som du mere føler end hører. Det kan beskrives som »stille, sagte røst.«¹⁴ Mens vi taler om at »lytte« til Åndens visken, så beskrives åndelige tilskyndelser oftest ved at sige: »Jeg havde en følelse ...«

Profeten Joseph Smith forklarede det: »Et menneske kan have gavm af at lægge mærke til den første tilkendegivelse af åbenbaringens ånd; f.eks. når du føler den rene intelligens flyde ind til dig, kan den give dig visse tanker og ideer pludseligt, så at du – ved at lægge mærke dertil – kan finde den opfyldt samme dag eller snart ... det, som blev fremlagt for jeres sind og forstand af Guds Ånd, vil gå i opfyldelse; og ved således at lære Guds Ånd at kende og forstå den, kan du vokse ind i og med åbenbaringens princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus.«¹⁵

Åbenbaring kommer som ord, vi føler mere end hører. Nephi fortalte sine ugudelige brødre, som blev besøgt af en engel: »Men I har mistet evnen til at følelse, så at I ikke kan forstå hans ord.«¹⁶

Skrifterne er fulde af vendinger som disse: »Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes,«¹⁷ eller »jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte,«¹⁸ eller »jeg har oplyst din forstand,«¹⁹ eller »udtal de tanker, som jeg indgiver jer i hjertet.«²⁰

Det Første Præsidentskab forud for et konferencemøde. Fra venstre: Præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver; præsident Gordon B. Hinckley, førsterådgiver og præsident Howard W. Hunter.

Der er hundredvis af vers, der belærer om åbenbaring.

Præsident Marion G. Romney citerede profeten Enos og sagde: »Og medens jeg således kæmpede i ånden, se, da lød Herrens røst igen i mit sind.«²¹ Enos gengav så det, Herren sagde i hans sind.

»Dette,« sagde præsident Romney, »er en meget almindelig form for åbenbaring. Den kommer ind i en persons sind i ord og sætninger. Med denne form for åbenbaring er jeg personligt godt kendt.«²²

Vi søger ikke spektakulære oplevelser. Præsident Kimball talte om de mange, som »ikke har ører for åndelige budskaber ... når de kommer ganske almindeligt ... Ved at forvente det spektakulære er man måske ikke fuldt ud opmærksom på den konstante strøm af åbenbaret kommunikation.«²³

TILSKYNDELSE

Åndens røst lyder blidt og tilskynder jer til, hvad I skal gøre eller sige, eller den kan fraråde eller advare jer.

Hvis I ignorerer eller ikke adlyder disse tilskyndelser, vil Ånden forlade jer. Det er jeres valg – jeres handlefrihed.

TRO

Strømmen af åbenbaring afhænger af jeres tro. I udøver tro ved at få eller tvinge jeres forstand til at acceptere eller anerkende som sandt dét, som I ikke ved logik alene kan

bevise med sikkerhed.²⁴ Den første udøvelse af jeres tro bør være jeres accept af Kristus og hans forsoning.

Når I afprøver evangeliske principper ved at tro uden at vide, vil Ånden begynde at undervise jer. Gradvist vil jeres tro blive erstattet med viden.

I vil blive i stand til at skelne eller se med åndelige øjne.

Vær troende, og jeres tro vil konstant blive fornyet, jeres kundskab om sandhed forøget, og jeres vidnesbyrd om Forløseren, om opstandelsen og om genoprettelsen vil blive som »en levende kilde, der vælder op til evigt liv.«²⁵ I kan da modtage vejledning om praktiske beslutninger i jeres hverdag.

VISDOMSORDET

Jeres legeme er et redskab for jeres sind. I forbindelse med jeres følelser kommer ånden og legemet nærmest det at være ét. Det, I lærer åndeligt, afhænger i et vist omfang af, hvordan I behandler jeres legeme. Det er derfor, at visdomsordet²⁶ er så vigtigt.

De vanedannende stoffer, der er forbudt ved den åbenbaring – te, kaffe, spiritus og tobak – forstyrer de fintmærkede følelser ved åndelig kommunikation, ligesom andre vanedannende stoffer også vil gøre.

Ignorer ikke visdomsordet, for det kan koste jer de »store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte,«²⁷ som er lovet dem, der efterlever det. Og et godt helbred er en ekstra velsignelse.

MUSIK

Gør god musik af enhver slags til en del af jeres liv.

Lær så, hvad *hellig* musik har at gøre med åbenbaring. Herren sagde: »Thi min sjæl fryder sig i *hjerterets* sang, ja, de retferdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder.«²⁸

Verdslig musik kan være inspirerende i en klassisk eller populær udgave, men den vil ikke forberede jeres sind på at blive instrueret af Ånden, sådan som hellig musik vil.

Apostlen Paulus rådede efeserne således: »Lad jer fylde af Ånden, tal til hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syng og spil af hjertet for Herren.«²⁹

ÆRBØDIGHED

Præludier, spillet ærbødigt, er næring for ånden. Det indbyder til inspiration. Det er et tidspunkt, hvor man bør følge digterens råd: »Bank på jeres eget bryst; og spørg jeres hjerte om det mon kender noget.«³⁰ Forstyr aldrig andre under et prælodium, for ærbødighed er en væsentlig del af åbenbaring. »Stands,« sagde han, »og forstå, at jeg er Gud.«³¹

Og nu en advarsel! Noget musik er åndeligt meget nedbrydende. I unge ved, hvilken slags det er. Tempoet, lydene og livsstilen hos dem, der optræder med det, afviser Ånden. Det er langt farligere, end I måske regner med, for det kvæler jeres åndelige sanser.

FRISTELSE

Nu skal I være opmærksomme! Før jeg siger mere om personlig åbenbaring, må jeg fortælle jer noget, så I overhovedet ikke kan misforstå det: »Der er mange falske ånder.«³²

Der kan være falske åbenbaringer, tilskyndelser fra djevlede, fristelser! Så længe I lever, vil modstanderen på den ene eller anden måde forsøge at føre jer på vildspor.

»Thi på denne måde virker djævelen; han tilskynder ingen til at gøre godt; nej, ikke én, ej heller går hans engle, og heller gør de, som underkaster sig ham.«³³

Profeten Joseph Smith sagde, at »intet skader menneskenes børn mere end at være under indflydelse af en falsk ånd, når de tror, at de har Guds ånd.«³⁴

Moroni kapitel 7 i Mormons Bog fortæller jer, hvordan I skal teste åndelige tilkendegivelser. Læs det omhyggeligt – igen og igen.

Ved at prøve jer frem, og måske begå nogle fejl, vil I lære at følge disse tilskyndelser.

Hvis I nogensinde modtager en tilskyndelse til at gøre noget, som får jer til at føle jer usikre, noget som I i jeres *sind* ved er forkert og i modstrid med retferdighedens principper, så reager ikke på den!

KIRKEN

Herren åbenbarer sin vilje gennem drømme og syner, besøg, gennem engle, med sin egen stemme og gennem sine tjeneres stemme.³⁵ »Enten ved min egen røst,« sagde han, »eller mine tjeneres, thi det er det samme.«³⁶

Herrens hus er et ordens hus. Profeten Joseph Smith lærte, at »det er i modstrid med Guds plan, at noget medlem af Kirken eller nogen anden modtager instruktioner og belæringer for dem, som står over dem i myndighed.«³⁷

I kan enkeltvis modtage åbenbaring, som forelder for jeres familie, eller for dem, som I har ansvaret for som leder eller lærer, når I er blevet kaldet og indsat på den rette måde.

Hvis man bliver kritisk eller har negative følelser, vil Ånden trække sig tilbage. Først når de omvender sig, vil Ånden vende tilbage. Min erfaring er, at kanalerne for inspiration altid følger denne orden. I er sikre, når I følger jeres ledere.

TALSMANDEN

Forvent nu ikke, at I vil blive skånet for sorg, skuffelser, fiasko eller frygt. De kommer til alle. De er væsentlige for at prøve os.

Når de vanskelige prøvelser kommer, vil I erfare, hvorfor Helligånden er så stor en hjælp.

I skal leve et liv, hvor I tilskyndes af Ånden, hvor I ikke på forhånd ved, hvad I skal gøre, ligesom Nephi gjorde.³⁸

I har måske ikke endnu et sikkert vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Udøv jeres tro og stol på dem, som ved det.

Jeg har dette sikre vidnesbyrd. Det kom til mig i min ungdom. I disse perioder med tvivl i min ungdom, støttede jeg mig til en seminarlærers vidnesbyrd. Selv om jeg ikke vidste det, så vidste jeg på en eller anden måde, at *han* vidste det.

Herren sagde:

»Elsker I mig, så hold mine bud; og jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid:

sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.«³⁹

Jeg bærer vidnesbyrd om Åndens kraft og takker Gud for, at denne uforglemmelige gave er givet til jer – vore unge – til at vejlede jer på jeres vej frem til et lykkeligt liv, i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

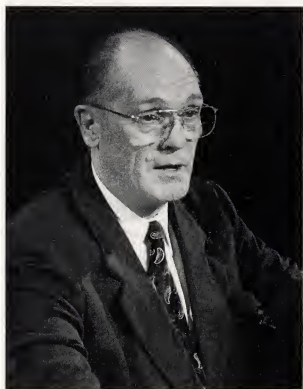
1. 2 Tim 3:1.
2. Job 32:9.
3. 2 Tim 3:7.
4. Job 32:8.
5. L&P 84:46.
6. L&P 121:46.
7. Moroni 10:5; se også 2 Nephi 32:5.
8. 2 Nephi 32:3.
9. 2 Nephi 31:13; 32:2.
10. Alma 10:6.
11. Se Åb 3:20.
12. L&P 9:7-8; fremhævelse tilføjet.
13. Se 1 Nephi 14:28-30; 2 Nephi 32:7; Alma 12:9-11.
14. L&P 85:6.
15. Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 178-179.
16. 1 Nephi 17:45; fremhævelse tilføjet.
17. L&P 110:1.
18. L&P 8:2.
19. L&P 6:15.
20. L&P 100:5.
21. Enos 1:10.
22. Præsident Marion G. Romney, Conference Report, april 1964, s. 124.
23. Teachings of Spencer W. Kimball, red. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 457.
24. Alma 32:27-28, 38.
25. L&P 63:23; se også Joh 4:14; Jer 2:13.
26. Se L&P 89.
27. L&P 89:19.
28. L&P 25:12; fremhævelse tilføjet.
29. Ef 5:18-19; fremhævelse tilføjet.
30. Shakespeare, »Lige for lige,«
21. akt, 2. scene, linie 137.
31. Sl 46:11.
32. L&P 50:2; se også v. 3.
33. Moroni 7:17.
34. Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 246.
35. Se L&P 43:25.
36. L&P 1:38.
37. Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 23.
38. Se 1 Nephi 4:6.
39. Joh 14:15-18.

Åbenbaringer fra himlen

Eldste L. Aldin Porter
De Halvfjærds' Præsidium

Vi må handle efter åbenbaringerne, før vi med sikkerhed kan vide, at lærdommene er sande.

F or nogle år siden befandt jeg mig på en skadestue i Salt Lake City sammen med mine sønner og en nabodreng – en følge af en fodboldkamp i baghaven.

Mens vi på skadestuen ventede på, at lægen lappede en af deltagerne sammen igen, så vi dem bringe en pige ind. Hun var måske 17 år – høj, flot og pænt klædt. Hun reagerede voldsomt på en overdosis narkotika. Mens vi sad der, faldt hun om, og jeg tænkte: *Denne barn kan umuligt overleve denne oplevelse.* Jeg tænkte over, hvordan hun var havnet i denne triste situation. Havde hun ikke hørt profeternes ord? Havde hun hørt dem og grinet af det som advarsel fra mænd, der ikke havde jordforbindelse med realiteterne i en moderne verden? Havde en af os forsømt at benytte en mulighed for at undervise hende? Havde hendes forældre kendt sandheden, men ikke været villig eller i stand til at få hende til at forstå?

Mens jeg ventede på hospitalet, tænkte, overvejede og bad jeg for hende. Jeg huskede et princip, som Herren belærer os om i afsnit 89 i Lære og Pagter. Det står i vers 4:

»Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerner i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring.«

Overvej omhyggeligt dette princip – »Jeg har advaret jer og advarer jer atter ... gennem åbenbaring.«

Vi i denne kirke står foran verden – i al ydmyghed og inderlig oprigtighed – og erklærer, at Joseph Smith jun. blev oprejst af Herren Jesus Kristus og udpeget som det jordiske redskab, gennem hvilket lærdomme-

ne, magten, nøglerne, præstedømmet og ordinaererne blev gengivet til jorden. Siden den dag har der været en fortsat strøm af åbenbaring gennem dem, der er fulgt efter som Herrens udpegede apostle og profeter.

I går opretholdt vi Howard W. Hunter som præsident for Kirken og som profet, seer og åbenbarer. Mon vi har nogen idé om betydningen af denne begivenhed? Der er værd at overveje og bede om dette. Men lad mig påpege, at præsident Hunter i 35 år har siddet som en af de mænd, som besidder denne hellige åbenbaringsmagt. Den, som Herren har kaldet, og som vi har opretholdt, er ikke en nybegynder med hensyn til principperne, processen og erfaringen med at modtage guddommelig vejledning.

Der er et spørgsmål, som vi hver især højtideligt og alvorligt må overveje, hvis vores liv skal blive sådan, som Faderen til os alle ønsker. »Hvad er vores reaktion, når de levende profeter forkynder Herrens ønske og vilje?« Dette er menneskehedens prøve i enhver uddeling.

Jeg sad i dette tabernakel for en del år siden, da præsident Joseph Fielding Smith stod på denne talerstol. Det var ved præstedømmemødet ved aprilkonferencen i 1972 – den sidste konference, før præsident Smith døde. Han sagde: »Der er én ting, brødre, som vi må være helt klare over. Hverken Kirkens præsident, Det Første Præsidentskab eller den fælles stemme fra Det Første Præsidentskab og De Tolv vil nogensinde lede de hellige på vildspor og udsende råd til verden, som er imod Herrens vilje.«¹

Den aften kom et vidnesbyrd til mig fra Ånden om, at han talte sandt. Jeg følte en overvældende fred og overbevisning om, at Herren elskede os og ikke ville efterlade os

uden vejledning. Præsident J. Reuben Clark jun. præsenterede en meget klar definition med hensyn til åbenbaring fra Herren:

»Nogle generalautoriteter har fået tildelt en særlig kaldelse; de besidder en særlig gave; de opretholdes som profeter, seere og åbenbarere, hvilket giver dem en særlig åndelig gave i forbindelse med deres undervisning af mennesker. De har retten, magten og myndigheden til at forkynde Herrens ønske og vilje til hans folk underlagt Kirkens præsidents generelle magt og myndighed.«

Præsident Clark fortsatte: »Andre generalautoriteter får ikke denne særlige åndelige gave og myndighed med hensyn til deres undervisning; de har som følge heraf en begrænsning, og denne begrænsning af deres magt og myndighed i undervisningen gælder enhver anden leder eller medlem af Kirken, for ingen af dem er åndeligt begavet som profet, seer og åbenbarer.«²

Jeg undrer sig, at resten af os ikke har denne specifikke magt og myndighed. De Halvfjerdts har en gave, som kun er deres; tempelpræsidenter og deres hustru, stavspræsidenter og biskopper samt fædre og mødre har en gave, som kun er deres; men ingen af os har den magt, myndighed eller det ansvar, som er givet til Det Første Præsidentskab og De Tolv.

I undrer jeg måske over, hvorfor jeg fremhæver dette punkt så kraftigt. Det skyldes, at en misforståelse her kan forvolde os stor smerte og kan være midlet, der vildleder mange andre. De, som hævder at have ligende magt, erklærer ofte, at de gør det med et rent hjerte og med fuldstændig oprigtighed.

Deres hensigter kan være fuldstændig rene. Deres oprigtighed kan være total og fuldstændig. Ikke desto mindre giver rene hensigter og oprigtighed i hjertet ikke Kirkens medlemmer myndighed til at fremsætte lærdomme, der ikke støttes af de levende profeter. Selv om vi er medlemmer af Kirken, har vi ikke myndighed til *offentligt* at forkynde vore spekulationer som lærdomme eller udbygge lærdomsmæssige standpunkter til andre konklusioner baseret på mænds og kvinders ræsonnementer, ja selv fra de dygtigste og mest belæste blandt os.

Profeterne er ikke blot kaldet til at modtage lærdomme og lede udførelsen af ordnanterne gennem de nøgler, de besidder. De har også ansvaret for at bevare de frelsende lærdomme ubesmittede, så folket kan høre og mærke lærdommene i deres sikre og bestemte form.

Nu og da oplever vi mennesker, som i sådanne sager selv skaber lovene. Desværre fører deres stolthed dem ned ad en vej, som præsidet Spencer W. Kimball advarede os mod:

»Frafald begynder normalt med spørgsmålstegn og tvivl og kritik ...

De, som bygger gravmæler over profeterne, begynder nu med at stene de levende profeter. De går tilbage til de afdøde ledere udtalelser og fortolker dem som uforenelige med de nuværende programmer. De overbeviser sig selv om, at der er forskelle mellem de afdødes og de nulevende ledere handlinger ... De påstår, at de elsker evangeliet og Kirken, men anklager lederne for at være gået 'lidt på vildspor' ... Dernæst siger de, at selv om evangeliet og Kirken er guddommelige, er lederne faldet. Op til dette punkt har den frafaldne for det meste holdt sig for sig selv, men nu bliver det aktiv modstand, og den frafaldne begynder nu ofte at lufte sine synspunkter og indlede sit korstog ... Han begynder nu at forvente forfølgelse og udvikler et martyrkompleks, og når udelukkelsen endelig kommer, omgiver han sig med andre frafaldne for at udvikle og styrke kulten. På dette punkt begynder han sandsynligvis at påberåbe sig personlige åbenbaringer – åbenbaringer fra Herren, som vejleder ham i hans udlægninger og handlinger. Disse tilkendegivelser har større vægt end alt fra de levende ledere, hævder han.«³

Når en person befinder sig på den vej, præsidet Kimball netop beskrev, vil der næsten uden undtagelse være præstedømmemedlere, som vil rådgive, vejlede og tilmed advare den person. Mange følger de råd, men nogle gør det ikke.

Rådgivning er ikke kun til gavn for os alene, men også til velsignelse for dem, som måske kunne blive vildledt af noget, vi måtte sige eller gøre. Jeg har været dybt taknemmelig for mine Brødre, fordi de har været tilstrækkeligt interesseret til lejlighedsvis at tale med mig uden at lægge fingrene imellem.

Når vi nu er omgivet af verdslige påvirkninger, hvordan kan vi så bevare en god ånd og ydmyghed, der vil gøre os modtagelige for sådanne råd? Jeg er bange for, at vi er blevet så begejstrede for fritid, for børnemølle og rigdom, for videoer, TV og alt det, penge kan købe, at vi kun har lidt tid til overs for noget af evig værdi. Vi kan ikke afse tid til at erhverve kundskab om lærdommene om evigheden – for det kræver ofte, indsats og anstrengelser. Desuden har vi lært at leve i en verden med støj, larm og hastværk i et omfang, at vi ofte er blevet immune over for Herrens Ånd og »rigets fredelige anliggender.«⁴

Hvordan forbereder vi os til at være i harmoni med Det Første Præsidentskab og De Tolvs Råd?

På et tidspunkt under Frelserens mission på jorden blev han udfordret af dem, der var imod ham. De undrede sig over, hvordan en person kunne tale med en sådan sikkerhed uden en verdslig uddannelse.

»Jesus svarede dem: 'Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig.

Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.'«⁵

Vi må lære vor himmelske Faders vilje at kende gennem flittigt studium. Dernæst må vi handle derefter. Studium alene er ikke tilstrækkeligt; vi må handle efter åbenbaringerne, før vi med sikkerhed kan vide, at lærdommene er sande. Den dag Kirken blev organiseret i 1830, gav Herren et vidunderligt løfte til dem, som *arbejder i vingården*.

»Thi se, jeg vil velsigne alle dem, der arbejder i min vingård, med en stor velsignelse. De skal tro på hans (Joseph Smiths) ord, som er givet ham af mig gennem Talsmanden og som bevidner, at Jesus blev korsfæstet af syndige mennesker for verdens synders skyld, ja, til deres synders forladelse, som har et sønderkust hjerte.«⁶

Hvis vi flittigt vil følge de råd og instruktioner, som er den forenede stemme fra disse Brødre, vil vi erkende, om læren er fra Gud, eller om de taler af sig selv.

Tillad mig i al højtidelighed og ydmyghed at sige – med en klar forståelse af konsekvenserne af et vidnesbyrd båret på dette sted – at Gud på en umiskendelig måde har tilkendegivet for mig, at han har kaldet, og at han opretholder dem, der er profeter, seere og åbenbarere. Herren Israels Gud vil vejlede dem, og de vil ikke lede os på vildspor. Når I ser et dokument, en tale, et brev, en instruktion, som er udsendt af Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum, bør vi anerkende det for, hvad det er – Herrens ønske og vilje til sit folk i denne tid.

Vi behøver ikke større profeter. Vi har brug for ører, der hører. Vi har brug for hjerner, der er tilstrækkeligt rene til, at vi kan mærke deres ord. Vi har brug for sjæle, der vil forlignere sig til at holde vore pagter.

Det er min bøn, at vi hver især må få den afgørende oplevelse i livet, at Ånden med kraft – ja, med lid – bringer vores sjæl forsikringen om, at vi bliver ledt af Herrens udvalgte tjenere. Jeg beder om, at der i vores hjerte må komme den fred, der kommer af at vide – gennem en kraft, der overgår ethvert menneskes evne til at kommunikere – at Gud kender os og har oprejst tjenere i vor tid til at lede os under Herrens kraft, inspiration og opmærksomhed.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

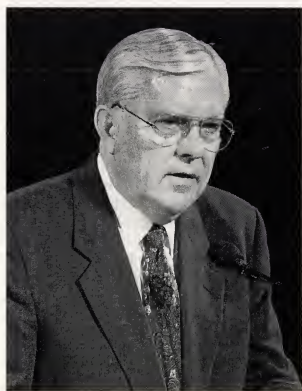
1. *Den danske Stjerne*, marts 1973, s. 108.
2. Citeret i Brent L. Top, Larry E. Dahl og Walter D. Bowen, *Follow the Living Prophets*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1993), s. 34-35).
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, (Salt Lake City: Bookcraft, 1982), s. 462.
4. L&P 36:2.
5. Joh 7:16-17; fremhævelse tilføjet.
6. L&P 21:9; fremhævelse tilføjet.

Gengiven sandhed

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Den måske vigtigste lektie, som den unge Joseph lærte ude i skoven, var denne betydningsfulde evige sandhed: At himlene ikke er lukkede.

33 år, og hans tjenestegering var kun på tre år. Men i løbet af disse tre år lærte han den menneskelige familie alt, hvad der er nødvendigt for at modtage alle de velsignelser, som vor himmelske Fader har til sine børn. Han afsluttede sin jordiske tjenestegering med den aller mest barmhjertige og betydningsfulde tjenestegering i verdenshistorien: Forsoningen.

En af frelserens mest betydningsfulde resultater var oprettelsen af hans Kirke på jorden, så Kristus forklarede, at Kristus »har givet os nogle til at være apostle, andre til at være profeter, andre til at være evangelister og andre til at være hyrder og lærere

for at udruste de hellige til at gøre tjeneste, så Kristi legeme bygges op« (Ef 4:11-12).

Da Jesus kaldte sine tolv apostle, lagde han sine hænder på dem, ordinerede dem og overdrog dem myndighed til at handle i sit

navn samt til at lede sin Kirke. Det er den almindelige forståelse, at Peter blev den ledende apostel, eller Kirkens præsident, efter Kristi død, opstandelse og himmelfart. De første kristne udholdt forfølgelse og trængsler. Peter og hans brødre havde svært ved at holde sammen på Kirken og på at bevare lærdommene uforfalskede. De rejste vidt omkring og skrev til hinanden om de problemer, de mødte, men informationerne blev viderebragt så langsomt, og Kirken og dens lærdomme var så nye, at det var vanskeligt at korrigere falske lærdomme, før de rodfæstede sig.

Det Nye Testamente beretter, at de første apostle arbejdede hårdt for at bevare den Kirke, Jesus Kristus havde overladt til deres opsyn og omsorg, men de vidste, at deres anstrengelser i sidste ende ville være forgæves. Paulus skrev til de thessaloniske hellige, som ivrigt afventede Kristi andet komme, at »først skal nemlig frafaldet komme« (2 Thess 2:3). Paulus advarede ligeledes Timotheus om, at »der vil komme en tid, da folk ikke vil finde sig i den sunde lære ...

De vil vende det døde øre til sandheden og slå sig på myter« (2 Tim 4:3-4).

Og Peter forudså frafaldet, eller apostasi- et, da han talte om, at »så skal de tider komme fra Herren, da vi kan ånde frit.« Det frafald skulle komme, førend Gud på ny ville sende Jesus Kristus, »som forud var bestemt for jer, og det er Jesus;

han skal bo i himlen, indtil de tider kommer, da alt det genoprettes, som Gud fra forudms tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:19-21).

Til sidst blev Peter og alle hans med- apostle slået ihjel med undtagelse af Johannes den elskede. Apostlen Johannes og Kirkens medlemmer kæmpede for at overleve på trods af gruppovækkende underrøkkelse.

For tre uger siden fik jeg til opgave at være vært ved et åbent hus-arrangement i forbindelse med indvielsen af templet i Orlando, Florida, for ledere fra andre trossamfund, pressen, regeringen, undervisningssektoren og forretningsverdenen. Før jeg ledsagede disse prominente gæster gennem templet, forklarede jeg dem Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges opfattelse og grundlæggende lærdomme. Jeg ønskede, at de skulle forstå, hvorfor Jesu Kristi evangelium blev genoprettet på jorden gennem profeten Joseph Smith, så de kunne forstå templets guddommelige hensigt og evige betydning. Hensigten med mit budskab her til formiddag er at minde Kirkens medlemmer om, hvad vi har, samt at opfordre ikke-medlemmer til at forstå behovet for evangeliets genoprettelse.

Herren Jesu Kristi jordiske tjenestegering var forholdsvis kort. Han levede blot

Til deres evige anerkendelse tjener den kendsgerning, at kristendommen rent faktisk overlevede og i sandhed var en betydningsfuld faktor ved slutningen af det andet århundrede efter Kristus. Mange tapre hellige var med til at sikre, at kristendommen overlevede.

Trods disse helliges betydningsfulde tjenestegerning, besad de ikke den samme apostolske myndighed, som Peter og de andre apostle gennem ordination havde modtaget under selvste Herren Jesu Kristi hænder. Da denne myndighed gik tabt, begyndte menneskene at søge efter andre kilder til forståelse af lærdommene. Som resultat heraf gik mange tydelige og værdifulde sandheder tabt.

Historien beretter for eksempel om et stort råd afholdt i Nikæa i år 325 efter Kristus. På dette tidspunkt var kristendommen kommet op i lyset fra Roms klamme fængelskældre og var blevet det romerske imperiums statsreligion, men Kirken havde stadig problemer – hovedsagelig med at få de kristne til indbyrdes at enes om de grundlæggende lærdomme. For at løse meningsforskelle sammenkaldte kejser Konstantin en gruppe kristne biskopper til en gang for alle at fastslå, hvad der var kirkens officielle lærdomme.

Det var ikke let at opnå enighed. Meningerne om så grundlæggende emner som Guds natur var forskellige og dybt modstridende, og debatten var heftig. Beslutningerne blev ikke truffet gennem inspiration eller åbenbaring, men ved flertalsafgørelse, og fraktioner, som var uenige, brød ud og oprettede nye kirker. Lignende råd blev senere afholdt i år 451, 787 og 1545 med lignende opsplittede resultater.

Kristi evangeliums smukke enkelthed blev angrebet af en fjende, der var langt mere ædelæggende end det tidlige Roms piskeslag og korstæstelser, nemlig uinspirerede mænds filosofiske væverier. Lærdommene baseredes mere på folkelige opfattelser end på åbenbaring.

Denne tidsperiode blev kaldt den mørke middelalder. Perioden var primært mørk, fordi Jesu Kristi evangeliums lys var gået tabt.

Så påvirkede Ånden i 1517 Martin Luther, en tysk præst, som var forurloiget over, hvor fjert kirken havde bevæget sig fra det evangelium, Kristus lærte. Hans værk førte til en reformation – en bevægelse, der blev fortsat af andre visionære mænd som Jean Calvin, Huldrych Zwingli, John Wesley og John Smith.

Jeg tror på, at disse reformatorer blev inspirerede til at skabe et religiøst klima, i hvilket Gud kunne genoprette de sandheder og den præstedømmelige myndighed, der var gået tabt. På samme måde inspirerede Gud Amerikas første opdagelsesrejsende og kolonisatorer samt skaberne af USAs forfatning til at skabe et land og styrende principper, hvor evangeliet kunne blive genoprettet.

I 1820 var verden rede til »da alt det genoprettes,« som Peter taler om, »som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund« (ApG 3:21).

På dette tidspunkt spredte en religiøs vækkelse sig over den nordlige del af staten New York. Præster fra forskellige trossamfund kæmpede indædt om de troendes loyalitet i byer og landsbyer, heriblandt også byen Palmyra, der var hjembyen for Joseph Smith seniors og Lucy Mack Smiths familie.

Familien Smith fulgte med i denne religiøse vækkelse, og familiens medlemmer blev omvendt til forskellige trosretninger. Moder Smith og tre af børnene – Hyrum, Samuel og Sophronia – tilsluttede sig en kirke (se JS-H 1:7), mens fader Smith og hans ældste søn, Alvin, sluttede sig til en anden.

Da den 14-årige Joseph Smith jun. overvejede, hvilken kirke han skulle slutte sig til, undersøgte han omhyggeligt hver enkelt trosretning, lyttede til de forskellige præster og forsøgte at finde frem til sandheden. Han vidste, at der var »én Herre, én tro, én dåb« (Ef 4:5), men hvilken det var, vidste han ikke.

»Midt i denne ordstrid og meningsudveksling,« skrev Joseph Smith jun. senere, »sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man gøre? Hvilket af alle disse samfund er det rigtige, eller er de allesammen forkerte? Om et af dem er rigtigt, hvilket er det da? Og hvorledes kan jeg finde ud af det?« (JS-H 1:10).

Den unge Joseph søgte efter svar på sine spørgsmål i skrifterne. Mens han læste i Bibelen, faldt han over en enkel, direkte opfordring i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

Joseph tænkte: »Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter, da jeg bestemt vidste, at dersom noget menneske trængte til visdom fra Gud, var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig få det at vide« (JS-H 1:12).

Med et ungt menneskes enkle tro og tilskyndet af Helligåndens inspiration besluttede Joseph at gå ud i en lille skov nær sit hjem og sætte løftet i Jakobs Brev på prøve.

En smuk klar forårs morgen gik Joseph ud i skoven. Han standsede, da han kom til en stille afskærmet plet. Han så sig omkring for at sikre sig på, at han var alene. Derpå knælede han ned og begyndte at bede. Næppe havde han gjort det, før en overvældende følelse af mørke overmandede ham, som om en ond magt forsøgte at få ham fra det. I stedet for at overgive sig forstærkede Joseph sin bøn til Gud, og Gud selv svarede.

Jeg læser fra Josephs egen beretning: »I dette forfærdelige øjeblik så jeg en lysøjle lige over mit hoved, stærkere end solens glans, og den dalede gradvis ned, indtil den hvilede på mig ...

Da lyset hvilede på mig, så jeg to personer, hvis glans og herlighed trodes enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved

navn og sagde, idet han pegede på den anden: *Denne er min elskede Søn. Hør ham!*« (JS-H 1:16-17).

Jeg vidner, at disse personer var Gud, vor himmelske Fader, og hans opstandne Søn, Jesus Kristus, i en af de mest åndelige tilkendegivelser fra himlen nogensinde!

De fortalte Joseph, at han ikke skulle slutte sig til nogen af de eksisterende kirker.

Da deres ærinde var udført, forsvandt Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, idet de efterlod den unge Joseph fysisk udmattet, men åndeligt styrket med spændende gengivne sandheder. Han vidste med sikkerhed, at Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, eksisterede, for han havde set dem. Han vidste, at de var to individuelle personer. Han vidste, at ingen kirke på jordens overflade besad præstedømmets myndighed til at handle i vor himmelske Faders og Jesu Kristi navn.

Den måske vigtigste lektie, som den unge Joseph lærte ude i skoven, var denne betydningsfulde evige sandhed: At himlene *ikke* er lukkede. Gud taler med mennesker. Han elsker os i dag lige så meget, som han elskede dem, der levede i fordums tid. Hvilken trostendebehagelige forsikring giver os i en verden fyldt med forvirring og modløshed! Hvilken *fred og tryghed* i hjertet kommer ikke til den, som forstår, at Gud i Himlen kender os og bekymrer sig for os, både som enkeltpersoner og som gruppe, samt at han samtaler med os enten direkte eller gennem sine nulevende profeter i forhold til vore behov.

Mine kære venner, jeg vidner for jer, at dette er sandt, samt at Faderen og Sønnen viste sig i et vidunderligt syn for den unge Joseph som et led i genoprettelsen af fylden af Jesu Kristi evangelium til jorden. Gennem derpå følgende lige så mirakuløse oplevelser blev Joseph Smith Guds redskab til:

- At oversætte Mormons Bog, som er endnu et vidne om Jesus Kristus, fra fortløbet optagelser.
- At genoprette præstedømmets myndighed.
- At genoprette beseglingsnøglerne, for at vende børnenes hjerte til deres fædre.
- At etablere den genoprettede Jesu Kristi Kirke i disse sidste dage med evangeliets fylde, således som det også blev forkyndt i tidernes midte af Frelseren og hans apostle.
- At opfylde bibelske profetier.
- At forberede verden til Jesu Kristi andet komme.

Under rundvisningen i templet i Orlando forklarede jeg vore gæster, som ikke var af vores tro, at jeg godt kunne forstå dem, hvis de fandt dette budskab en smule overvældende. Jeg forklarede mine nye venner i Or-

lando, således som jeg vil gøre det her denne formiddag, at enten er evangeliet blevet gengivet, eller også er det ikke. Enten gik Frelserens oprindelige kirke og dens lærdomme tabt, eller også gjorde de ikke. Enten modtog Joseph Smith den enestående åbenbaring, eller også gjorde han ikke. Enten er Mormons Bog endnu et vidne om Jesus Kristus, eller også er den det ikke. Enten er Jesu Kristi evangeliets fylde gengivet til jorden gennem Guds udvalgte profet i de sidste dage, eller også er det ikke.

Sandheden er i virkeligheden ikke mere kompliceret end som så. Enten har disse ting fundet sted, således som jeg har vidnet, eller også har de ikke. Som apostel for den Herre Jesus Kristus i de sidste dage er det mit og millioner af trofaste medlemmers vidnesbyrd verden over, at det, jeg har fortalt jer denne formiddag, er sandt. Jesus Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er blevet gengivet til jorden gennem Joseph Smith og ledes i dag af en nulevende profet. Disse ting ved jeg!

Disse oplysninger har kun betydning for hver enkelt af os, hvis vi selv ved, at de er sande. Heldigvis har vi en enkel og sikker måde at kunne finde ud af det på. Den kræver en vis indsats og oprigtig bøn. Men det er det værd!

I det sidste kapitel af Mormons Bog fremsatte en fordums profet ved navn Moroni et betydningsfuldt løfte til den, som en dag skulle læse denne hellige bog. Hans løfte gælder alle oprigtigt sandhedssøgende. Han skrev:

»Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader i

Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forset samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting« (Moroni 10:4-5).

Moroni beder os indtrængende at gå direkte til sandhedens kilde for at få svar på vores spørgsmål. Hvis vi søger ham ydmygt og oprigtigt, vil han hjælpe os med at skelne mellem sandhed og vildfarelse. Som Frelser selv forsinkede sine disciple: »I skal læse sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie« (Joh 8:32).

Brødre og søstre, vi kender sandheden. Fordi vi kender den, forventes det, at vi deler den med alle vor himmelske Faders børn. Til Kirkens gode venner siger jeg, I må ikke lade denne chance for at modtage personlig åbenbaring fra Gud gå jer forbi. Overvej, hvad I kan sagt. Overvej det omhyggeligt. Sammenlign det med de ting, I tror på. Hold fast ved alt, hvad der er sandt, og fjø dertil fylden af Jesu Kristi gengivne evangelium. Tag det i betragtning, I har følt, mens I har lyttet. I kan vide, om dette er sandt, ved at spørge Gud. Lyt efter hans svar, og ret jer efter det, I føler.

Hvis I vil gøre det, tror jeg, at I vil komme til at vide, som jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds sande kirke på jorden. Må Gud velsigne jer, mine kære venner, med den fred og glæde, som evangeliet bringer. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

De faderløse og enkerne – elsket af Gud

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Hvilken kraft, hvilken omsorg og hvilken barmhertighed vores Mester og eksempel udviste. Vi kan også velsigne andre, hvis vi blot vil følge hans ædle eksempel.

blevet frataget dem. Hvert ansigt afspejlede en personlig beretning fyldt med tårer. Jeg henvendte mig i min tale til dem og til alle, som har elsket og derpå mistet dem, der var dem kærest.

Frederick W. Babel, som ledsagede ældste Ezra Taft Benson på dennes besøg i Europa efter krigen for at hjælpe de hellige, der kæmpede for at overleve, beretter i sin bog, *On Wings of Faith*, en hjerteskerende beretning. En kvinde, en mor til fire små børn, var for nylig blevet enke. Hendes mand, der havde været ung og flot, og som hun elskede overalt på jorden, var blevet dræbt under et af de sidste frygtelige slag i Østprøjsen, deres

hjemegn. Hun og hendes børn var tvunget til at flygte til Vesttyskland, en rute på omkring 1500 kilometer. Vejret var mildt, da de til fods påbegyndte deres lange og besværlige rejse. Konstant at være på vagt over for skræmte flygtninge og plyndrende tropper var svært nok, men så kom den kolde vinter med dens is og sne. Hendes forsyninger, var små; nu var de sluppet op. Alt, hvad hun havde tilbage, var hendes stærke tro på Gud og evangeliet som åbenbaret til den sidste dages profet, Joseph Smith.

Og så en morgen skete det utænkelige. Hun vågnede med en kuldegysning i hjertet. Hendes tre-årige datters spinkle krop var kold og stiv, og hun forstod, at døden havde taget hende. Under store anstrengelser gravede moderen en lille grav og begravde sit dyrebare barn.

Døden skulle imidlertid igen og igen blive hendes rejseledsager. Hendes syv-årige døde og dernæst hendes fem-årige. Hendes fortvivlelse var umådelig. Og til sidst, da hun næsten var nået frem, døde spædbarnet i hendes arme. Hun havde mistet sin mand og alle sine børn. Hun havde opgivet alt sit jordiske gods, sit hjem og selv sit fædreland.

Midt i sin dybe håbløshed knælede kvinden ned og bad mere inderligt, end hun nogensinde før havde gjort i livet: »Kære himmelske Fader, jeg ved ikke, hvordan jeg skal fortsætte. Jeg har intet – undtagen min tro på dig. I min fortvivlelse føler jeg en overvældende taknemmelighed for din Søns, Jesu Kristi, sonoffer. Jeg ved, at fordi han led og døde, skal jeg på ny leve med min familie; at fordi han brød dødens lænker, skal jeg

For mange år siden deltog jeg i et stort møde med kirkemedlemmer i Berlin i Tyskland. En stille ærbødig ånd fyldte mødet, mens der blev spillet et orgelpræledium af salmer.

Jeg betragtede dem, der sad foran mig. Der var mødre og fædre og relativt få børn. Hovedparten af dem, der sad på de tætpakkede bænke var midaldrende kvinder uden ægtræfæller. Pludselig slog det ned i mig, at de måske var enker, der havde mistet deres mænd under Anden Verdenskrig. Min nysgerrighed forlangte at få svar på den tanke, jeg ikke havde ikklædt ord, så jeg bad lederen af mødet om at foretage en stående optælling. Da han bad alle, der var enker, om venligst at rejse sig, syntes det som om halvdelen af den store forsamling rejste sig. Deres ansigter afspejlede krigens grusomheder. Deres håb var blevet knust, deres livsforløb ændrede og deres fremtid var på en måde

atter se mine børn i kødet og nyde glæden ved at opdrage dem. Selv om jeg i dette øjeblik ikke ønsker at leve, vil jeg leve videre, for at vi som en familie atter kan forenes og som en familie vende tilbage til dig.« Denne bøn og dette vidnesbyrd holdt hende oppe, indtil hun til sidst nåede frem til Karlsruhe, hendes mål.

Livsberetningerne beskrevet i vor tids nekrologer er lige så hjertegribende, selv om de måske ikke er nær så grusomme og dramatiske, når den ubudne fjende kaldet døden træder ind på vores jordiske livsscene og ud af vores greb river en kær ægtemand eller en elsket hustru bort, ofte i ungdommens vår, eller vore børn eller børnebørn. Døden viser ingen nåde. Der er ingen personsanselse hos døden, men på sin egen lumsk måde kommer den til alle. Undertiden er det efter lang tids lidelse og som en velsignelse, men i andre tilfælde fanges mennesker i livets forår af dens greb.

Som i fordums tid gentager de sørgende ofte og i stilhed det ældgamle spørgsmål: »Er der ikke balsam i Gilead!«¹ »Hvorfor lige mig? Hvorfor lige nu?« En smuk salmes ord giver os en del af svaret:

*Hvor kan jeg finde fred, hvor skal jeg lede,
når mørke kræfter gør mit liv så hårdt?
Når jeg i hjertesorg, angst eller vrede
søgende sjælefred, vender mig bort?
Han svarer på min bøn, vækker mig hånden
i mit Getsemane, min Frelser, min ven.
Dyb er den fred jeg får, lindring for ånden,
en evig kærlighed får jeg igen.²*

Elias kårer et gennemgående tema i den hellige skrift. Vore hjerter følger med enken fra Sarepta. Borte var hendes ægtemand. Fortæret var hendes magre beholdning af fødevarer. Sulten og døden ventede. Da kom Guds profet med den tilsyneladende uforskammede befaling, at enken skulle forsørge ham. Hendes svar er særlig rørende: »Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde, og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.«³

Elias' beroligende ord trængte dybt ind i hendes sjæl:

»Du skal ikke være bange! Gå hjem og gør, som du har sagt, men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.

For dette siger Herren, Israels Gud: Kruken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie ...

Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt ...

Kruken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie.«⁴

På samme måde som enken fra Sarepta var der enken fra Nain. Det Nye Testamente giver en bevægende og griberende beretning om Mesterens kærlige omsorg for den sørgende enke:

»Derefter gik Jesus til en by, som hedder Nain, og hans disciple og en stor skare gik sammen med ham.

Men da han nærmede sig byporten, se, da blev der båret en død ud, som var sin mors eneste søn, og hun var enke; og en stor skare fra byen fulgte med hende.

Da Herren så hende, ynkedes han over hende og sagde: »Græd ikke!«

Oh han gik hen og rørte ved båren. Bærerne stod stille, og han sagde: »Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!«

Da satte den døde sig op og begyndte at tale, og Jesus gav ham til hans mor.«⁵

Hvilken kraft, hvilken omsorg og hvilken barmhjertighed vores Mester og eksempel udviste. Vi kan også velsigne andre, hvis vi blot vil følge hans ædle eksempel. Mulighederne findes overalt. Der er blot behov for øjne, der ser den synkvedige forfatning, ører, der hører et sønderknust hertes udtalte bønner, ja, og en sjæl fyldt med barmhjertighed, så vi kan tale ikke blot øje til øje eller mund til øre, men på Frelserens majestætiske måde fra hjerte til hjerte.

Ordet *enke* synes at have haft en helt særlig betydning for vor Herre. Han advarede sine disciple mod de skriftkloges eksempel, som foregav at være retfærdige ved at gå omkring i lange gevandter og bad lange omkner, men som åd enker ud af huset.⁶

Til nephiterne lød denne direkte advarsel: »Jeg nærmer mig jer til dom og vidner i hast mod ... dem, som undertrykker ... enker.«⁷

Til profeten Joseph Smith befalede han: »Førrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige.«⁸

Enkens hjem er som regel ikke stort eller smukt udsmykket. Ofte er det beskedent og ydmygt. Ofte ligger det skjult øverst for enden af trappen eller længst nede på gangen, og består blot af et værelse. Til sådanne hjem sender han dig og mig.

Der findes måske et reelt behov for føde, klæder – endog husly. Det kan skaffes. Der er næsten altid håb om behov for en blomst til at nære sjælen.

*Gå ud og besøg den ensomme, den tungsindige.
Gå ud og trøst den grædende, den livstrætte.
O, spred gode gerninger på din vej.
Og gør i dag verden lysere.⁹*

Lad os erindre, at når begravelsesbuketterne er visnede, bliver kondolencerne fra vennerne minder, og bønnerne, der blev bedt, og ordene, der blev talt, bliver tågede i sindets korridorer. Dem, der sørger, befinder sig ofte alene. Da savnes børnenes latter, teenagerens spektakel og den ømme, kærlige omsorg fra livsledsageren, der er gået bort. Så lyder urets tikken endnu højere, tiden går meget langsommere, og hjemmets fire vægge bliver til et fængsel.

Forhåbentlig hører vi alle ekkoet af ordene udtalt af Mesteren, som inspirerer os til gode gerninger: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste ... det har I gjort mod mig.«¹⁰

Den nu afdøde ældste Richard L. Evans efterlod os følgende formaning til vores overvejelse og handling:

»Vi, der er unge, bør aldrig blive så blindt optaget af vores egen verden, at vi glemmer, at der stadig omkring os findes dem, som fortsat vil leve i ensomhed, medmindre vi lader dem få del i vores liv, ligesom de engang lod os få del i deres. Vi kan ikke bringe dem tilbage til deres ungdoms vår. Men vi kan hjælpe dem til at leve i solnedgangens lune aftenrøde, som vi kan forskønne ved vores betænsksomhed, ved vores omsorg og ved en aktiv og uselvisk kærlighed. Livets fylde er en kærlig tjenestegerning ydet fra generation til generation. Gud give, at de, der tilhører os, aldrig må blive ladet tilbage i ensomhed.«¹¹

For mange år siden blev Salt Lake-dalen ramt af en alvorlig tørke. Varerne i forråds-huset på Welfare Square var ikke af den sædvanlige kvalitet, ej heller fandtes de i overflod. Mange varer fandtes slet ikke. Især ikke friske frugter. Som ung biskop, der var bekymret for behovene hos de mange enker i mit ward, var den bøn jeg bad en aften af særlig hellig betydning for mig. Jeg bad indtrængende og sagde, at disse enker, som var blandt de fineste kvinder, jeg kendte i livet, og hvis behov var små og enkle, ikke havde nogen ressourcer, de kunne falde tilbage på.

Næste morgen blev jeg ringet op af et medlem af wardet, lederen af en grossistvirksomhed, der lå i vores ward. »Biskop,« sagde han, »jeg vil gerne have lov at sende en stor sættevogn fyldt med appelsiner, grapefrugter og bananer over til biskoppens forråds hus, så frugterne kan uddeles til de nødlidende. Kan du arrangere det?« Kunne jeg arrangere det! Forråds-huset blev varslet, og derpå blev alle biskopperne ringet op og hele ladningen fordelt. Biskop Jesse M. Drury, den elskede velfærdspioner og leder af forråds-huset, sagde, at han aldrig havde været vidne til en lignende dag. Han beskrev denne begivenhed med et eneste ord: »Vidunderligt!« Denne gavmilde forretningsmands hustru er i dag enke. Jeg ved, at

den beslutning, som hun og hendes mand traf, har bragt hende kære minder og fred i sjælen.

Jeg udtrykker min oprigtige påskønnelse til alle, der ihukommer enkerne: Til de betænksomme naboer, som inviterer en enke til middag, samt til den kongelige hær af ædle kvinder – Hjælpeforeningens besøgs-lærereinder, tilføjer jeg, må Gud velsigne jer for jeres venlighed og jeres uselviske kærlighed til de kvinder, som nu rækker ud for at gribe hænder, som ikke længere er der, og som lytter efter stemmer, der for evigt er forstummet. Profeten Joseph Smiths ord beskriver besøgs lærerindernes mission: »Jeg deltog efter anmodning i den kvindelige Hjælpeforening, hvis opgave det er at hjælpe de fattige, de subsistensløse, enken og de faderløse og udføre velgørende forehavender.«¹²

Tak til jer, I betænksomme og omsorgsfulde biskopper, som sikrer, at alle enker har noget at spise, at de har opvarmede boliger, samt at deres liv bliver velsignet. Jeg beundrer de wardsledere, som sørger for, at enkerne inviteres til alle sociale aktiviteter, og ofte sørger for, at en ung mand fra Det Aronske Præstedømme eskorterer enken.

Ofte har enken ikke behov for føde eller husly, men for at føle, at hun er en del af livet. President Bryan Richards fra Salt Lake City, der nu tjener som missionspræsident, besøgte mit kontor sammen med en enke, hvis ægtemand var død, mens de var på mission. Præsident Richards forklarede, at enken havde tilstrækkelige økonomiske midler, og hun ønskede at skænke proventu-er fra to af hendes afdøde mands livsfor-sikringer til Kirkens missionsfond. Jeg kunne ikke holde tårerne tilbage, da hun fortalte mig: »Det er, hvad jeg ønsker at gøre. Og det er, hvad min mand, der var meget optaget af missionering, ville have ønsket.« Gaven blev modtaget og bogført som en meget stor gave til missioneringen. Jeg så kvitteringen, der blev udfærdiget til den kvinde, men i mit hjerte tror jeg, at det også blev optegnet i himlen. Jeg had enken og præsident Richards følge mig til Det Første Præsidentskabs tomme modelokale i Kirkens administrationsbygning. Lokalet er smukt og fredfyldt. Jeg had hende sætte sig i den stol, der sædvanligvis anvendes af Kirkens præsident. Jeg mente ikke, at han ville have noget imod det, da jeg kender hans indstilling. Som hun sad dér så ydmygt i den store læderbetrukne stol, greb hun fat om armlæne-ne og sagde: »Dette er en af de lykkeligste dage i mit liv.« Det var det også for præsident Richards og for mig.

Jeg kan aldrig køre til arbejde ad den travle gade Seventh East i Salt Lake City, uden at jeg i mit sind ser en omsorgsfuld datter, plaget af ledberændelse, som i sine hænder bærer en tallerken varm mad til sin

Ældsterne Vaughn J. Featherstone, til venstre, og Albert Choules jun. hilser varmt på hinanden ved konferencen.

gamle mor, der bor på den anden side af den travle gade. Datteren er nu gået hjem til den mor, der drog forud for hende. Men hendes døtre har lært af hendes eksempel og glæder deres far ved at gøre hans hus rent hver uge og invitere ham hjem til middag, hvor de sammen med ham morer sig over gode fælles oplevelser, hvilket i denne enkemands hjerte efterlader en bøn af taknemmelighed for sine døtre, der er hans livs lys. Fædre oplever ensomhed såvel som mødre.

En aften ved juletid besøgte min hustru og jeg et plejehjem i Salt Lake City. Vi ledte forgæves efter en 95-årig enke, hvis hukommelse var blevet tåget, og som ikke kunne tale et ord. En af plejerne hjalp os i vores søgen, og vi fandt Nell i spisesalen. Hun havde spist sit måltid; hun sad stille og stirrede ud i luften. Hun viste intet tegn på, at hun genkendte os. Da jeg rakte ud efter hendes hånd, trak hun den til sig. Jeg lagde mærke til, at hun krampagtigt holdt fast i et julekort. Plejeren smilede og sagde: »Jeg ved ikke, hvem der har sendt kortet, men hun vil ikke slippe det. Hun taler ikke, men hun klapper kortet og holder det op til sine læber og kysser det.« Jeg genkendte kortet. Det var et, som min hustru, Frances, havde sendt til Nell ugen forinden. Vi forlod Maytime Manor mere fyldte med julens ånd, end da vi kom. Vi holdt mysteriet om det specielle julekort for os selv og det liv, det havde glædet, og det hjerte, det havde rørt. Himlen var tæt på jorden den dag.

Vi behøver ikke vente til jul, vi behøver ikke finde en særlig mærkedag for at opfylde

Frelserens opfordring til os: »Gå du hen og gør ligeså!«¹³

Når vi følger i hans fodspor, når vi overvejer hans tanker og gerninger, og når vi holder hans befalinger, vil vi blive velsignet. Den sørgende enke, det faderløse barn, den ensomme overalt kan glædes, trøstes og støttes gennem vores tjeneste, og vi vil opleve en dybere forståelse af ordene i Jakobs Brev: »En ren og ægte gudsdyrkelse er, for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden.«¹⁴

Må den fred, Frelseren har lovet, blive alles gave denne sabbatsdag og altid, det er min brændende og ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Jer 8:22.
2. *Salmer og sange*, nr. 65.
3. 1 Kong 17:12.
4. 1 Kong 17:13-16.
5. Luk 7:11-15.
6. Se Luk 20:46-47.
7. 3 Nephi 24:5.
8. L&P 83:6.
9. *Deseret Sunday School Songs*, (Salt Lake City: Deseret Sunday School Union, 1909), nr. 197.
10. Matt 25:40.
11. Richard L. Evans, *Thoughts for One Hundred Days*, (Salt Lake City: Publishers Press, 1966), s. 222.
12. *History of the Church*, 4:567.
13. Luk 10:37.
14. Jak 1:27.

De nøgler, som aldrig ruster

Eldste James E. Faust
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg råder indgående alle, der er medlemmer af denne Kirke til at følge de lærdomme, som fremsættes af dem, der i dag besidder nøglerne som profeter, seere og åbenbarere.

I dag vil jeg gerne tale om nogle andre nøgler end dem af metal. De nøgler, jeg taler om, ruster aldrig. Det er nøglerne til liv og frelse i Guds rige. Profeten Joseph Smith sagde: »Jeg vil give jer en nøgle, der aldrig vil ruste. Hvis I vil holde jer til majoriteten af De Tolv Apostle og til Kirkens optegnelser, vil I aldrig blive vildledt.«¹

Profeten sagde ligeledes: »Præstedømmet er evigt. Frelseren, Moses og Elias gav nøglerne til Peter, Jakob og Johannes på bjerget, da de blev forklaret for ham.«² Peter, Jakob og Johannes overdrog profeten Joseph nøglerne til Guds rige og ordinerede ham til at være apostel og et særligt vidne om Frelserens navn, samt til at besidde hans tjenestegernings nøgler.³ Nøgler, der vedrører Israels indsamling, Abrahams uddeling og de absolut nødvendige besøgelsesnøgler, blev overdraget profeten af Moses, Elias og Elijah i 1836.⁴

Forud for sit martyrium, uden tvivl med en forudanselse, forberedte profeten Joseph sig til sin død. Præsident Joseph Fielding Smith forklarer:

»Profeten erklærede, at han ikke vidste, hvorfor han skulle gøre det, men Herren befalede ham at overdrage De Tolv disse nøgler og præstedømmet, og da det var gjort, glædede han sig og sagde i hovedtræk-kene: 'Hør nu: hvis de dræber mig, så har I alle nøglerne og alle ordinarserne, og I kan overdrage dem til andre, og Satans magt vil ikke kunne nedbryde riget så hurtigt, som I vil kunne bygge det op, og på jeres skuldre vil ansvaret for at lede dette folk hvile.'«⁵

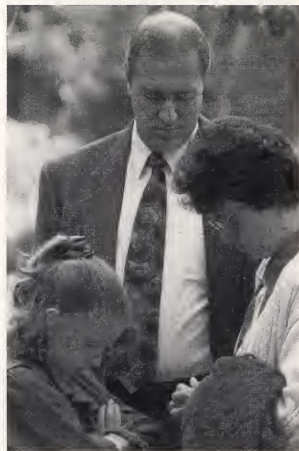
Efter at have hørt om profeten Josephs og patriarken Hyrums død, fortæller Wilford Woodruff følgende om sit møde med Brigham Young, der dengang var præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Jeg mødte Brigham Young i en gade i Boston over for søster Voves hus, lige efter at han var kommet til-

bage. Vi rakte hinanden hånden, men ingen af os var i stand til at sige et ord ... Efter at vi havde grædt, begyndte vi at tale sammen ... I løbet af samtalen slog han (Brigham Young) sig på låret og sagde: 'Gud være lovet, rigets nøgler er her.'«⁶

Da Brigham Young vendte tilbage til Nauvoo, udfordrede Sidney Rigdon, som havde været Joseph Smiths rådgiver, Brigham Youngs og apostlenes ledelse. Brigham Young sagde til de hellige, der var forsamlet til møde: »Hvis folket ønsker, at præsident Rigdon skal lede dem, kan de få ham. Men jeg siger til jer, at De Tolv Kvorum har nøglerne til Guds rige i hele verden.« Han fortsatte: »Jeg ved, hvor rigets nøgler er, og hvor de for evigt vil være. I kan ikke kalde en mand til at være profet, I kan ikke tage ældste Rigdon og anbringe ham over De Tolv; hvis det skal ske, må han ordineres af dem.«⁷

Brigham Young blev som præsident for De Tolv Kvorum senere præsident for Kirken og efterfulgte profeten Joseph Smith. Sådan skete det også med præsident Howard W. Hunter efter præsident Ezra Taft Benson's død. Som præsident Joseph Fielding Smith skrev:

»Der er ikke noget mysterium forbundet med valget af en præsidents efterfølger. Herren afgjorde det for lang tid siden, og *seniorapostlen bliver automatisk Kirkens præsiderende embedsmand*; han opretholdes som sådan af De Tolv Råd, som bliver Kirkens præsiderende forsamling, når det ikke findes noget Første Præsidentskab. Præsidenten *udvælges ikke*, men han skal *opretholdes* både af sine brødre i rådet og af Kirkens medlemmer.«⁸

Den 5. juni 1994 samledes i templet i Salt Lake City De Tolvs Kvorum, som præsident Hunter da var præsident for, og dette kvorum besad tilsammen alle rigets nøgler. Præsident Howard W. Hunter blev da ordineret og indsat af De Tolv, idet præsident Gordon B. Hinckley fungerede som talerør for De Tolv. Præsident Hunter blev således Kirkens præsident og juridiske administrator, og dermed den eneste mand, der er bemyndiget til at uddele, overvåge og benytte alle Guds riges nøgler på jorden. Han blev ligeledes efterfølgeren til de nøgler, som Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball og Ezra Taft Benson besad.

De nøgler, som Frelseren gav til Peter, Jakob og Johannes, og som de gav til Joseph Smith, er ikke rustet. De vil åbne alle døre til tidernes fyldte uddeling. De benyttes nu af præsident Howard W. Hunter og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab samt af De Tolvs Kvorum, som tjener under ledelse af Det Første Præsidentskab.

Hvor længe vil disse nøgler holde? Præsident Wilford Woodruff erklærede: »Da Herren gav nøglerne til Guds rige, nøglerne til Det Melkisedeske Præstedømme, til det apostolske embede og beseglede dem på Joseph Smiths hoved, beseglede han dem på hans hoved, for at de skulle blive her på jorden indtil Menneskesønnens komme ... De var hos ham til hans dødsdag. Derpå hvilede de på en anden mands hoved ... Han besad disse nøgler til sin dødstime. Derpå overgik de ved Guds indgriben til Wilford Woodruff.

Jeg siger til de sidste dages hellige, at Guds riges nøgler er her, og de forbliver her indtil Menneskesønnens komme. Lad hele Israel forstå det. De hviler måske kun på mit hoved en kort stund, men de vil derpå hvile på en anden apostols hoved, og en anden efter ham, og sådan vil det fortsætte, indtil Herren Jesus Kristus kommer i himlens skyer for at dømme enhver 'efter de gerninger, som blev gjort i det dødelige legeme.«⁹

Der er kun en leder for denne Kirke, og det er Herren Jesus Kristus. Han er lederen for alle. Under ham står præsident Howard W. Hunter, den mand som Herren har udvalgt til at stå som leder for Kirken sammen med sine rådgivere i Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum. Alle andre organisationer i Kirken er underlagt dem, som har disse nøgler.

Hvorfor er disse åndelige nøgler så betydningfulde? Disse åndelige nøgler besidder »retten til at nyde den velsignelse, det er at være i forbindelse med himlene, og privilegiet eller myndigheden til at tjene i Jesu Kristi evangeliums ordinanser, til at prædike

Medlemmer af Tabernakelkoret synger ved et af konferencens søndagsmøder.

omvendelsens evangelium og til dåb ved nedskænkning til syndernes forladelse.«¹⁰ Nøglerne til engles betjening er en ret i Det Aronske Præstedømme.¹¹ Det højere Melkisedeske Præstedømme »holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab.«¹²

For at være virksomhedsfuld og gældende, må enhver handling i Kirken udføres under nøglernes myndighed på rette tid og sted samt på den rette måde og orden. Myndigheden og magten til at lede hele Guds riges værk på jorden udgør præstedømmets nøgler. De, som besidder dem, har retten til at præsidere over og lede Kirkens anliggender som deres beføjelse.

Hvorfor er det så nødvendigt at følge dem, som har nøglerne til præstedømmets

myndighed? Dette princip har styret denne Kirke og dens medlemmer fra begyndelsen, og det er princippet om åbenbaring. Blandt Kirkens medlemmer har det været Guds levende orakler, som har haft nøglerne til at lede dette hellige værk. Uden profeter, seere og åbenbarere kan Kirken og Guds rige ikke vokse og udvikle sig.

Pierre Valdès, der var borger i Lyon i Frankrig, indså allerede i år 1170 behovet for apostolsk ledelse. Da han var en velhavende mand, opgav han sin rigdom, således at han kunne leve det enkle liv som en af Kristi disciple. Han virkede primært blandt de fattige i og omkring Lyon og fik dele af Biblen oversat til deres sprog. Han og hans tilhængere rejste omkring to og to og underviste i Bibelens enkle lærdomme. Enkelte

krydsede Alpernes høje bjerge for at bosætte sig i dalene i Piedmont i Italien.¹³

Denne tapre skare, der blev kendt som valdensere eller vaudois, blev af deres samtidige anset for at være farlige afvigere. I århundredernes løb blev de brændt på bålet, begravet levende, stenet, hængt, drevet ind i sydomsbesættede huler eller forfulgt over stok og sten og iskålede bjerge.¹⁴ Alligevel klyngede de sig hårdnakket til deres dyrebar arve af tro på de tidlige apostle, som besad de nøgler, som aldrig rustet, alt imens de afviste hærskerer af tyranner.

I 1655 udstedte deres hersker, hertugen af Savoyen, et edikt, der kundgjorde, at de måtte opgive deres tro eller blive slået ihjel. Det følgende blodbad vækkede endelig samvittigheden hos nogle af deres medmennesker, bl.a. John Milton, den store engelske digter. Frastødt af denne afskyelige handling, skrev han sin sonet »Om den nylige massakre i Piedmont«:

»Hævn, o Herre, dine nedslagede hellige,
hvis bene
ligger spredte over de kolde alpebjerge.«¹⁵

I 1850 steg ældste Lorenzo Snow fra De Tolv Apostles Kvorum i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige op på et meget højt bjerg nær LaTour for at besøge valdenserne i Piedmont. Han og hans to ledsagere stod på en stejl, fremspringende klippe og forkyndte for dem, at Joseph Smith havde set Faderen og Sønnen, samt at de havde genoprettet evangeliet i dets fylde og fuldstændighed. Han bevidnede, at det hellige apostelskabs nøgler var blevet gengivet. Han bevidnede desuden, at der i sandhed var nulevende apostle og profeter på jorden. Mange troede på hans forbløffende budskab og sluttede sig til Kirken. Bevægelse har sin oplevelse med valdenserne, som boede i Alpernes bjergdale, skrev præsident Snow den bevægende salme:

*For bjergenes styrke vi takker dig,
vor Gud, vore fædres Gud.
Mægtige har du gjort dine børn
ved bjergenes muld.¹⁶*

John Daniel Malan var den første valdenser, der blev døbt den 27. oktober 1850 efterfulgt af familierne Cardons, Stalles, Beuses, Pons, Malans, Gaudins, Chatelains og mange andre. Nogle af dem var med i de første håndkærekompagnier, der kom til Salt Lake dalen i begyndelsen af 1850'erne. Disse familier giftede sig ind i andre velkendte familier i de vestlige forenede stater heriblandt Larson, Maughan, Crockett, Miner, Budge, Thatcher, Steed og Parkinson.¹⁷ Mange af deres efterkommere byggede videre på deres rødder i de valdensiske bjerges muld og tog vare på forskellige dele af den nyligt genoprettede Kirkes vingård, og i dag gør deres efterkommere en enestående indsats for den verdensomspændende Kirke, idet de ligesom deres forfædre tror, at apostlene besidder de nøgler, der aldrig rustet.

Jeg råder indgående alle, der er medlemmer af denne Kirke, til at følge de lærdomme, som fremsættes af dem, der i dag besidder nøglerne som profeter, seere og åbenbarere. De er dem, som vil inspirere os til, hvordan vi skal klare vor tids omskiften.

Jeg trygler alle om ikke at udvælge sig bestemte evangeliske principper eller skriftsteder for fejlagtigt at retfærdiggøre åndelig ulydighed eller for at afskære sig fra ansvar i forbindelse med pagter og ordnanser i modstrid med de råd, der fremsættes af dem, som har den profetiske røst i Kirken. Peter advarede, »at ingen selvbestaltet kan tyde.«¹⁸ Kirkens skrifter og lærdomme. Stor timelig og åndelig styrke kommer af at følge dem, der besidder Guds riges nøgler i vor tid. Personlig styrke og kraft er et resultat af lydigh

hed mod de evige principper, som Herrens nulevende udsendinge forkynder. Må Guds Ånd hvile på os, når vi følger de nulevende orakler.

Når vi nu afslutter denne konference glæder det mig at vidne for verden om noget meget betydningsfuldt. Som et særligt vidne om Herren Jesu Kristus bekræfter jeg, at der blandt dem, som bærer nøglerne til Guds rige på jorden, er fuldstændig enighed, kærlighed og respekt for hinanden. Vi støtter og opretholder fuldt ud præsident Howard W. Hunter, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson som Det Første Præsidentskab. Denne følelse af fuldstændig enighed og støtte til Det Første Præsidentskab blev tilkendegivet i torsdagens i templet i Salt Lake City i en erklæring fremsat af præsident Boyd K. Packer på De Tolvs vegne. Præsident Rex D. Pinegar, der repræsenterede De Halvfjerds, og biskop Merrill J. Bateman, der repræsenterede Det Præsiderende Biskopråd, tilsluttede sig erklæringen. Alle generalautoriteterne stemte derpå og godkendte præsident Packers erklæring om fuldstændig støtte til Det Første Præsidentskab og til hinanden. Med denne enighed vil helvedes porte aldrig få overhånd over os. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Citeret i *Young Woman's Journal*, december 1906, s. 543; se også *Ensign*, juni 1994, s. 15.
2. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 187.
3. Se L&P 27:12-13.
4. Se L&P 110.
5. Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 1:224.
6. »The Keys of the Kingdom,« *Millennial Star*, 2. september 1889, s. 546.
7. *History of the Church*, 7:233.
8. *Lærdomme om Frelse*, 3:132.
9. *Millennial Star*, 2. september 1889, s. 547.
10. Joseph F. Smith, *Evangelisk lærdomme*, s. 118.
11. Se L&P 13; 107:20.
12. L&P 84:19.
13. Se Giorgio Tourn, *The Waldensians: The First 800 Years*, oversat af Camillo P. Merlino, (Torino: Claudiana, 1980), s. 3-4.
14. Archibald F. Bennett, »The Vaudois Revisited,« *Improvement Era*, januar 1948, s. 12.
15. *Ibid.*
16. *Hymns*, 1985, nr. 35. Den originale tekst var et digt af Felicia D. Hemans med titlen »Hymn of the Vaudois Mountaineers in Times of Persecution,« tilpasset for sidste dages hellige af Edward L. Sloan.
17. Archibald F. Bennett, »The Vaudois of the Alpine Valleys and Their Contribution to Utah and Latter-day Saint History,« Brigham Young University, 1960, Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, s. 9, 16.
18. 2 Pet 1:20.

Dybe rødder

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

Vi – som folk – skal efterleve vores religion og dens principper og følge vores profet, seer og åbenbarers ledelse, uanset hvad verden gør.

Mine kære søskende, jeg er taknemmelig for denne mulighed for sammen med jer ved denne general-konference at opretholde præsident Howard W. Hunter som den 14. præsident for Kirken i denne uddeling. Han er en mand uden svig. Jeg opretholder ham af hele mit hjerte og beder om, at jeg må tjene trofast under hans inspirerede ledelse og ligeledes under hans storslåede rådgivere.

På øen Molokai i Hawaii-øerne passerede søster Wirthlin og jeg for nylig to meget store træer, som vinden havde væltet og revet op med rod. Disse enorme træer havde meget små rødder. Jeg spekulerede på, om de ville have overlevet vindene og stormene, hvis deres rødder havde gået dybere. Relativt små vindstød vælter nogle træer. Yndefulde palmetræer er fx smukke at se på, men de vil ikke klare en kraftig storm, fordi de ikke er godt forankret. Sammenlign dette

med gigantiske egetræer, der har dybe rodstymer, der kan være to en halv gang større end træets højde. Sådanne træer blæses sjældent omkuld, uanset hvor voldsomme stormene bliver.

Trofaste medlemmer af Kirken bør være som egetræer og bør stikke deres rødder dybt ned i den gode muld, som er evangeliets grundlæggende principper. Vi bør forstå og leve efter de enkle, grundlæggende sandheder og ikke gøre dem komplicerede. Vores grundvold bør være solid og solidt forankret, så vi kan modstå de vinde, der kommer gennem fristelse, falske lærdomme, modgang og modstanderens stormløb uden at svaje eller blive revet op med røde. Medlemmer, hvis

rødder kun ligger lige under evangeliets overflade, har brug for at gå dybere ned, indtil de når grundfjeldet under den bløde muld.

Åndelig næring er lige så vigtig som en afbalanceret kost for at bevare os sunde og stærke. Vi ernærer os selv åndeligt ved hver uge at modtage nadveren, ved hver dag at læse i skrifterne, ved hver dag at bede personligt og i familien samt besøge templet regelmæssigt. Vores åndelige styrke er som batterier; de skal oplades og genoplades ofte.

Jeg ønsker at gennemgå nogle enkelte centrale evangeliske principper med jer, hvori vor åndelige rødder bør stikke dybt. Det vigtigste er, at vor himmelske Fader, hans Søn Jesus Kristus og Helligånden er virkelige.

Vor himmelske Fader er fader til ånden i hvert eneste menneske; vi er hans efterkommere, hans sønner og døtre. Vi har arvet guddommelige egenskaber fra ham. Han har på grund af sin kærlighed til sine børn sørget for en plan, hvorved vi kan udvikle os og opnå vores højeste potentiel samt vende tilbage til hans nærhed. Profeten Joseph Smith udtalte: »Gud selv, der befandt sig midt mellem ånder og herlighed, indså, fordi han var mere intelligent, det passende i at indstifte love, hvorved de øvrige kunne få lov til at skride fremad som han selv.«¹

Jesus Kristus er uendeligt mere end en stor lærer og filosof. Han er Guds førstefødte Søn, den Enbårne Søn i kødet, hele menneskehedens Frelser og Forløser. Han accepterede Faderens store plan for lykke og sagde: »Fader, ske din vilje, og din være herligheden evindelig.«² Faderens plan gav os vores

handlefrihed til at vælge mellem ret og uret, godt og ondt, så vi kan lære, udvikle os og få fremgang. Som en del af planen tilbød Jesus at some for hele menneskeheds synden og bære lidelserne for disse syndere, hvorved retfærdighedens lov ville være stillet tilfreds, hvis synderne omvendte sig. Ellers måtte de lide og betale prisen for deres overtrædelser.

Han tilbød også sit jordiske liv, blev korsfæstet og var den første, der opstod, hvorved han muliggjorde den bogstavelige opstandelse for alle vor Faders børn. Han skabte denne jord under Faderens ledelse som et sted, hvor vi kunne leve som dødelige og bevise, om vi ville være lydige og »gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.«³ Han skabte også utallige andre verdener. Han er vores Mellemmand hos Faderen og vores forbillede i alle ting. Hans kærlighed og venlighed mod os overgår vores fatteevne. Han står som leder af sin Kirke, som bærer hans navn, og han leder den gennem sine profeter.

Herren, Jesus Kristus, er vores frelses Klippe. Han sagde i Bjergprædikenen:

»Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen.

Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen.

Men enhver, som hører disse ord og ikke handler efter dem, skal ligne en tåbe, der har bygget sit hus på sand.

Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og slog imod det hus. Og det faldt.«⁴

Til de hellige i denne uddeling sagde han: »Gør godt! Lad jorden og helvede forene sig imod dig; thi dersom I er bygget på min klippe, kan de ikke få overhånd.«⁵

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen. Som profeten Joseph Smith lærte: »Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneske. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd.«⁶ Han er et vidne og bevidner evangeliets sandhed. Han er åbenbarer og lærer, som formidler information til vores ånd med langt større sikkerhed end det er muligt med vores naturlige sanser. Han kan vælge os i ethvert valg eller beslutning og vil aldrig bedrage eller vildlede os. Han er en, der trøster, og som bringer fred til vores sjæl i vanskelige tider.

Lige så virkelig er en anden, som ønsker at hindre os i at blive forankret i Gud og hans sandheder. To af hans navne er Lucifer og Satan. Han er modstander af vor himmelske Fader og Jesus Kristus og af alt, der er godt. Han afviste Faderens plan i det forjædede liv og sagde: »Send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og

jeg vil visselig gøre det. Giv mig derfor din ære.«⁷ Faderen sagde så: »Fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstrykes ved min Enhårnes magt.

En han blev Satan, ja, endog djævelen, al løgnens fader, for at bedrage og forblinde menneskene og føre dem fangne efter sin vilje, endog så mange, som ikke vil lytte til min røst.«⁸

Siden den tid har Satan ledt endes magter i en kamp om menneskers sjæle i sit forsøg på at tilintetgøre frelsesplanen. Af profeten Moroni i Mormons Bog lærer vi:

»Derfor kommer alt godt fra Gud; og det, som er ondt, kommer fra djævelen; thi djævelen er en fjende af Gud og strider altid imod ham samt indbyder og lokker til synd uophørligt og til at gøre det, som er ondt.

Men se, det, som er af Gud, indbyder og leder til at gøre godt uophørligt; og derfor er ... det at elske Gud og ... at tjene ham, indgivet af Gud ...

Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; ... Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; ...

Men ... det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at forværge ham og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen; thi på denne måde virker djævelen; han tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham.«⁹

Syndernes korruption, uærlighed, strid, kiv og andre onder i verden er her ikke ved et tilfælde. De er tegn på den utrættelige kampagne, Satan og hans tilhængere fører. Han bruger ethvert redskab og middel til sin rådighed til at bedrage, forvirre og vildlede. Han har mange tilhængere, som gør alt for penge uden hensyn til følgerne af deres misgerninger.

Et andet centralt princip er moralsk renhed. Et af de mest omsiggribende bidrag de senere år er den forestilling, at umoral er normale og acceptabelt, og ingen negative konsekvenser har. Umoral er faktisk den virkelige årsag til megen lidelse og mange andre problemer, der er fremherskende i dag, blandt andet dødbringende sygdomme, abort, opløste familier, familier uden fædre samt mødre, der selv er børn. Præsident Ezra Taft Benson sagde: »Denne generations hængende synd er seksuel umoral.«¹⁰ Herren har sagt: »Du skal ikke ... bedrive hor ... eller gøre noget sådant.«¹¹ Det betyder, at vi skal undgå unormal seksuel opførsel, herunder utugt, homoseksual opførsel, bønemishandling eller enhver anden fordrejning af Guds plan for lykke.

Et evangelisk princip, der giver åndelig og fysisk styrke er visdomsordet. I mange år efter at profeten Joseph Smith modtog denne åbenbaring i 1833, narrede folk sig selv til at tro, at de ustraffet kunne ignorere eller bryde denne sundhedslov. Jeg tror, at Herren inspirerede præsident Heber J. Grant til at fremhæve den ofte og kraftigt for at modvirke medlemme, der blev stadig mere smarte og overbevisende i hans tid. I dag har lægevidenskaben beviset, at tobak og andre lignende vanedannende stoffer er gift, som er skadeligt for det menneskelige legeme.

Vi kan nå ud til andre ved at missionere som reaktion på Frelserens formaning om at »gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.«¹² Herren brugte en host-analogi, da han instruerede de tidlige hellige i at forkynde evangeliet. Han sagde: »Se, marken er allerede hvid til høsten; derfor må den, som ønsker at høste, bruge seglen med al kraft og høste, medens det er dag, så han kan samle sig evig frelse for sin sjæl i Guds rige.«¹³ Det er vores hellige privilegium og forpligtelse.

Marken er stadig hvid og rede til høsten. Kirkens medlemmer er stadig en lille procentdel af verdens befolkning. »Thi der findes endnu mange på jorden blandt alle sekter, partier og religionsamfund ... som holdes borte fra sandheden blod drevet, at de ikke ved, hvor de kan finde den.«¹⁴ I forkyndelsen af evangeliet må vi være opmærksomme på andres følelser og huske, at »vi kræver ret til at dyrke den alæmnetlige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.«¹⁵

Missionærerne arbejder flittigt for at undervise og døbe mennesker, der accepterer evangeliet. Samtidig bliver deres egne vidnesbyrd også dybt forankret. Missionstjeneste er det fineste mulige grundlag for unge mennesker i deres overgang til de voksne år. De dybe rødder, som de stikker ned i evangeliet, vil styrke dem hele livet og i al evighed. Kirken har brug for flere missionærer, mange flere – herunder også ægtepar – til at opfylde sin opgave med at forkynde evangeliet til »alle nationer, slægter, tungemål og folk.«¹⁶

Gud har åbenbaret alt, der er nødvendigt for vores frelse. Vi bør undervise i og dækle ved det, der er blevet åbenbaret, og undgå at grave for meget i såkaldte mysterier. Mit råd til lærere i Kirken, uanset om de underviser i ward eller stave, Kirkens højere læreanstalter, institut, seminar eller tilmed forældre i deres eget hjem, er at basere deres undervisning på skrifterne og de sidste dages profeters ord.

Vi bør følge Paulus' råd til efeserne: »Da skal vi ikke længere ... slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind.«¹⁷ De falske

lærdømmes vinde, der blæser i dag uden for og nogle få i Kirken, er langt farligere for menneskehedens ultimative frelse end jordskælv, orkaner, tyfoner, vulkanudbrud og andre naturkatastrofer. Disse vinde kan rive mennesker op med røde, hvis deres rødder ikke er fast forankret til vores frelses klippe, som er Jesu Kristi lærdomme og evangelium.

Vi skal – som folk – efterleve vores religion og dens principper og følge vores profet, seer og åbenbarens ledelse, uanset hvad verden gør. Vi bør altid stræbe efter at være lydige over for vor himmelske Fader og Jesus Kristus og bør huske på disse ord af Frelseren: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«¹⁸

Herren har reserveret dette land som sted til genoprettelsen af sin kirke. For at dette land kan udnytte sit fulde potentiel, må dets indbyggere forblive fast forankret i de principper, der gjorde det stort. Guds fjender angriber det centrale fundament for dette land. Herrens lov for dette land står i Mormons Bog, hvor vi læser, at dette land er det »forjættede land, ... som Herren havde bevaret for et retskaffent folk ... og at et hvilket som helst folk, der besidder det, må tjene Gud, ellers vil de blive udryddet.«¹⁹ Den eneste magt, der er stærk nok til at modstå fylden af ugudelighed er fylden af Jesu Kristi evangelium.

Når vi forstår og efterlever de grundlæggende principper, vil vi udvikle urokelige vidnesbyrd og overbevisninger om deres sandhed, som vil hindre os i nogensinde at vakle eller blive revet op med rode.

Vor himmelske Fader har givet os et hjerte med mod og tro, med en stærk vilje og evnen til at forstå og klart se forskellen mellem ret og uret, godt og ondt. Han har barmhjertigt ikklædt hvert medlem Helligåndens gave, som giver os indsigt og personlig kraft.

Selv om livets opgaver bliver vanskelige, og selv om sorg vælter en tung byrde over på os, fører det lys, der udstråler fra vor Frelser, os ufortøjet videre. En retfærdig selvdisciplin kan og vil styre vores liv.

Afsluttende vil jeg gerne sige dette. Vores kirke forlader ikke og vil ikke på nogen måde kompromittere sine standpunkter, og aldrig på noget tidspunkt eller sted vil den vakle, tøve eller vise nogen modvilje mod at bære et urokkeligt vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed. Lad os ikke glemme de to store træer, vi så på Molokai, hvis rødder ikke var stærke eller stak dybt nok, så træerne kunne modstå de kraftige vinde, som ødelagde dem.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi kan finde fred, sikkerhed, glæde og lykke i evangeliets principper. Jeg ved, at vor himmelske Fader lever, og at hans Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser. De kender og elsker hver enkelt af os. Jesu Kristi evangelium er blevet

gengivet gennem profeten Joseph Smith. Vi ledes af en profet i dag, præsident Howard W. Hunter. Jeg bærer ydmygt dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 428.
2. Moses 4:2.
3. Abraham 3:25.
4. Matt 7:24-27.
5. L&P 6:34.
6. L&P 130:22.
7. Moses 4:1.

8. Moses 4:3-4.
9. Moroni 7:12-13, 16-17.
10. Teachings of Ezra Taft Benson, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, s. 277.
11. L&P 59:6.
12. Mark 16:15.
13. L&P 6:3.
14. L&P 123:12.
15. Trosartiklerne 1:11.
16. L&P 42:58.
17. Ef 4:14.
18. L&P 82:10.
19. Ether 2:7,9.

»Undervis børnene«

Patricia P. Pinegar
Præsidentinde for Primary

Undervis børnene og vis dem, at vor himmelske Fader elsker dem og har tillid til dem, fordi de er hans børn. Lær dem og vis dem, at de virkelig har brug for Jesus.

for der er rigeligt med regn i England – havde træerne ikke behov for at stikke deres rødder dybt ned i jorden for at få den næring, de behøvede. Deres rødder var ikke stærke nok eller dybe nok til at modstå orkanagtige vinde.

På den anden side har de gigantiske kæmpefyrtreer i Nordcalifornien også et meget overfladisk rodsystem. Men når de er

omgivet af andre kæmpefyrtreer, kan selv de stærkeste og voldsomme vinde ikke blæse dem omkuld. Rødderne hos kæmpefyrtreerne fletter sig sammen og styrker hinanden. Når en storm kommer, holder de faktisk hinanden oppe.

Jeg vil gerne dele nogle personlige oplevelser med jer og takke de mennesker, der har været som kæmpefyrtreer i mit liv – mennesker, der har været eksempler på omsorg og undervisning, og som har flettet deres rødder sammen med mine og hjulpet mig med at stå fast, da de underviste mig gennem deres ord og gerninger.

Jeg er meget taknemmelig for min mor, som tillod mig at være ansvarlig og ikke altid rettede mine fejltagelser. For min far, som snart fylder 89 år og bor hos os – tak far. Tak for at undervise mig, som der står i skriften – kun »gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskrømt kærlighed; (ja), rettesæet skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed« (L&P 121:41, 43).

De stærkeste og mest sammenflettede rødder i mit liv tilhører min ledsager og kære Ed, som er overjordisk retfærdig. Han har undervist mig og opmuntret mig som et godt eksempel på president Hunters bøn, »at vi vil behandle hinanden med mere venlighed,

Præsident Hunter, præsident Hinckley, præsident Monson – tak for denne mulighed for at bære mit vidnesbyrd og udtrykke mine følelser af glæde, taknemmelighed og ansvar ved at være kaldet til at tjene primarybørnene i Kirken.

Jeg har sat stor pris på det, ældste Wirthlin har lært os. Jeg har også en oplevelse, der minder om hans.

For flere år siden, da min mand Ed og jeg tjente i London Syd-missionen i England, kom der en uventet storm. Hele natten rasede vinden. Da det blev morgen vovede vi os ud fra missionshjemmet for at betragte skaderne. De var voldsomme. Mange træer i hele vores have, nabolag, ja, hele Sydengland var revet op med røde. Det var utroligt at se de faldne træer med deres gigantiske rodsystemer, som stadig var intakte og ragede ud i luften. Jeg kom til den konklusion, at på grund af at »vejen er let« (Alma 37:46) –

mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og mere tilgivende» (Kirkenyt, Stjernen, august 1994, s. 4).

Til mine børn, hvis rødder også er en del af mine rødder, som er et fuldkomment håb i mit liv – tak fordi I hjælper mig til med glæde at være modig, fordi I forsøger.

Jeg er en lykkelig bedstemor. 13 af vore 17 børnebørn er i Primary og under primaryalderen. De vil lære mig om Primary og om børn. De kan være min praktiske træning. Kan der være en bedre kaldelse for en bedstemor end at elske og styrke børn?

Lad mig oprigtigt udtrykke min tak til jer, mine brødre og søstre, som har styrket mig ved at tilgive mig, når jeg har skuffet jer.

Der er mange andre i mit liv, som har opmuntret mig og tilladt mig at nyde godt af deres styrke. Jeg takker inderligt søster Janette C. Hales, hele Unge Pigers præsidentskab, hovedbestyrelse og medarbejdere, som har delt deres visdom og indblik, og som har mere end elsket og støttet mig de sidste to år. Jeg takker Michaelene Grassli, Betty Jo Jeppsen, Ruth Wright og Primarys hovedbestyrelse, tak for jeres trofasthed og utrættelige indsats for at opmuntre alle Kirkens medlemmer til at fokusere på det, der er bedst for børnene.

Da jeg var 10 eller 11 år, blev jeg primærorganist i wardet i Hawaii, hvor jeg voksede op. Det er et af mine klareste minder fra Primary. Jeg husker, jeg var meget nervøs. Jeg husker, jeg begik mange fejl. Men jeg husker endnu tydeligere, at Primarys ledere mente, at jeg var vigtigere end de fejl, jeg begik.

Jeg takker de helliges samfund, de helliges wardsfamilie, som hele mit liv har givet mig et »trykt sted« – steder, hvor jeg kunne blive undervist, få erfaringer, prøve mig frem og til sidst bedre forstå og efterleve evangeliets principper.

En dag, hvor Ed og jeg kørte rundt i Englands gader, vendte han sig mod mig med tårer i øjnene og sagde: »Se.« Jeg vendte mig om og så et barn ved vejkanten. Og så sagde han: »Hvem vil undervise børnene?« Den tanke ville ikke forlade mit sind eller mit hjerte. Hvem vil undervise børnene? Hvem vil undervise det barn, som spørger: »Vil min himmelske Fader virkelig besvare min bøn?« Hvem vil undervise Kate, når hun som 5-årig spørger: »Hvorfor har vi brug for Jesus?« Hvem vil undervise børnene? Vil I ikke godt? Vil I? Vil I være med til at undervise børnene?

Siden jeg blev kaldet, har jeg knælet og spurg: »Fader, hvad ønsker du, at børnene skal undervises i?«

Undervis børnene og vis dem, at vor himmelske Fader elsker dem og har tillid til dem, fordi de er hans børn.

Lær dem og vis dem, at de virkelig har brug for Jesus, vor Frelser, vor vejleder.

Bonnie D. Parkin, til højre, blev opretholdt ved konferencen som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Piger med præsidentinde Janette C. Hales, i midten, og Virginia H. Pearce, førsterådgiver.

Hjælp dem med at forstå og acceptere hans kærlighed og at stole på ham og følge ham. Lær dem, at vores profet, president Howard W. Hunter, har sagt: »Vi burde ved enhver lejlighed spørge os selv: 'Hvad ville Jesus gøre?' og derefter modigt handle i overensstemmelse med svaret.« Han sagde også: »Vi må lære Kristus bedre at kende, end vi allerede gør. Vi må huske ham tiere, end vi nu gør. Vi må tjene ham mere tappert, end vi gør nu.« (Stjernen, oktober 1994, s. 6).

Lær børnene, at de som otte-årige, når de bliver døbt og modtager Helligånden, vil være ansvarlige for deres valg.

Lær dem, at de vil blive fristet, men at Helligånden vil hjælpe dem med deres valg, når de lytter til Helligåndens stille, sagte røst.

Vi kan lære børnene disse evangeliske sandheder og alle sandhederne i lykkens plan, som vor himmelske Fader ønsker, at hans børn forstår og efterlever. Familieaften kan være et af disse trygge og kærlige steder, hvor Ånden kan mærkes. Med otte børn i vores hjem husker jeg også tydeligt, at familieaften ikke altid var let.

Husk de andre muligheder for undervisning: Familiebøn, familiestudium i skriften, i klasseværelset, i gangen og i nabolaget.

Og vil I alle være så trofaste og pålidelige som kæmpefyretreerne – sammenkædet og

sammenflet jeres rødder af vidnesbyrd, tro, kærlighed, venlighed og tålmodighed med hvert eneste barn? Deres rødder er ikke dybe nok til at modstå livets storme alene. De har brug for os – hver eneste af os – forældre, lærere, ledere, unge, brødre og søstre. De har brug for jer.

Og nu ser jeg mod fremtiden. Hvor er jeg taknemmelig for, at der er præsidentskaber, og for søster Anne Wirthlin og søster Susan Warner. »Med mange rådgivere vinder (et folk) sejr« (Ordspr 11:14). Vi vil stå enigt sammen, mens vi støtter vore præstedømmeledere og hjælper forældre med at undervise og styrke børn.

Til primarybørn over hele verden ønsker jeg at sige, at der er mange mennesker, som I slet ikke kender, som elsker jer, som holder af jer, som elsker, at I er trygge, lykkelige og føler fred. Jeg elsker jer og ønsker, at I føler, at I »er« for evigt indsluttet i hans kærligheds arme« (2 Nephi 1:15). Vi vil stå enigt sammen, mens vi støtter vore Frelser Jesus og prøv så jeres allerbedste på at følge ham ved at gøre det, han ønsker, I gør.

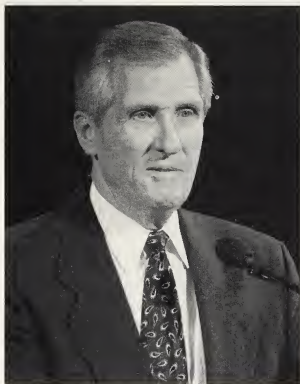
Vi kan alle være som de gigantiske kæmpefyretreer og støtte og styrke hinanden, og især børnene, så når stormen rejser sig, kan vi faktisk holde hinanden oppe.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

De enkle ting

Ældste Rex D. Pinegar
De Halvfjerds' Præsidium

Vi må ikke glemme at gøre de enkle og lette ting, som evangeliet kræver og derved nægte os selv og vores familie de store velsignelser, som Herren har lovet.

vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Jeg overvejede, om jeg tog fejl med hensyn til min kaldelse. På sin behagelige måde sagde han, at hvis vi stansede de næste 100 medlemmer af Kirken, som gik forbi Kirkens administrationsbygning, ville næsten alle være i stand til og villige til at tjene i samme kaldelse. »Hvad vi behøver,« sagde han, »er hjemmelærere. Det er det store behov i Kirken i dag.«

Så sagde han med et smil. »All right, bror Pinegar, jeg indsætter dig alligevel.« Da han lagde sine hænder på mit hoved, var jeg usikker på, hvad ældste Hunter ville sige. Jeg tænkte, at han måske ville indsette mig som hjemmelærer. På en venlig og bekræftende måde gav han mig en velsignelse, for

at jeg ville være i stand til at varetage min kaldelse. Jeg lovede mig selv, at jeg ville være en bedre hjemmelærer.

Præsident Hunters omtale af hjemmelærere den dag er i harmoni med hans nuværende fokus på de enkle budskaber i Jesu Kristi evangelium. Herrens store værk opnås først og fremmest gennem små, venlige gerninger, som afspejler hans evangeliums grundlæggende lærdomme. Lydighed ved udførelse af de enkle ting har altid været midlet til at opnå Herrens velsignelser.

Husk blot beretningen om Na'aman, der var hærfører for aramæerkongen. Han »var meget anset hos sin herre, for ved ham havde Herren givet Aram sejr. Men manden var blevet spedalsk« (2 Kong 5:1).

På kongens ordre var Na'aman sendt til profeten Elisa for at blive helbredt for sin frygtede sygdom.

»Så kom Na'aman med heste og vogn og gjorde holdt for døren til Elisas hus.

Elisa sendte et bud ud til ham med den besked: 'Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren.'

Men Na'aman blev vred og ... sagde: 'Jeg tænkte, at han selv ville være kommet ud og have stillet sig op og påkaldt Herren sin Guds navn og ville have svinget sin hånd over det syge sted, så spedalskheden var forsvundet.' ...

Men hans tjenere kom hen til ham og sagde: ... 'hvis profeten havde sagt noget svært til dig, ville du så ikke have gjort det? Så meget mere nu, da han blot har sagt: Bad dig, og bliv ren!'

Så gik han ned og dyppede sig syv gange i Jordan, som gudsmanden havde sagt, og

Præsiderende biskop Merrill J. Bateman, til venstre, og biskop H. David Burton, førsterrådsgiver i Det Præsiderende Biskopråd nyder et øjeblik sammen under konferencen.

Det har været en velsignelse at være her og lytte til de instruktioner, vi har modtaget. Det er et særligt privilegium at byde disse mænd velkomne og at sige farvel for en tid til de, der forlader os. Vi er taknemmelig for den trofaste indsats, disse mænd har ydet.

Præsident Hunter, jeg elsker dig og opretholder dig af hele mit hjerte og hele min sjæl, ligesom alle De Halvfjerds gør. Vi erklærer for alle vores vidnesbyrd om Jesus Kristus som en virkelig person og om din kaldelse som hans profet i denne tid.

Jeg mødte præsident Howard W. Hunter første gang i 1967, da jeg meldte mig på hans kontor for at blive indsat i en ny stilling. Vi drøftede et øjeblik min nye opgave; derpå overraskede han mig ved at sige noget i denne retning: »Bror Pinegar, vi har ikke brug for nogen til at tjene i den kaldelse. Ved du, hvad vi har brug for?« Jeg sad der og

hans krop blev så rask som en lille drengs, og han blev ren« (2 Kong 5:9-11, 13, 14).

Er vi sommetider som Na'aman? Søger vi efter noget stort og vigtigt at gøre, og forbigår vi de enkle ting, som kunne forandre vores tilværelse og helbrede os for vore lidelser?

Ved en fireside på Brigham Young universitetet sagde præsident Hunter: »Hvis du føler, at det, du gør i år eller i de kommende år, ikke vil gøre dig meget berømt, så mist ikke modet – de fleste gode mennesker, som har levet på jorden, var heller ikke særlig berømte« (»No Less Serviceable«, *Brigham Young University 1990-91 Devotional and Fireside Speeches*, Provo: BYU, 1991, s. 6).

Ved en anden lejlighed sagde han, at »opnåelse af virkelig storhed er en langvarig proces ... Det virker, som om det altid kræver almindelige, regelmæssige, små og sommetider ordinære skridt over en længere periode« (»What Is True Greatness?« *Brigham Young University 1986-87 Devotional and Fireside Speeches*, Provo: BYU, 1987, s. 115).

Herren har sagt: »Af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33).

Præsident David O. McKay talte også om styrken i små og enkle handlinger:

»Der er ikke en enkelt stor ting, som vi kan gøre for at opnå evigt liv, og det virker for mig, som om den store lektie, der skal læres i verden i dag, er at anvende evangeliets storslåede principper i de små handlinger og pligter i livet. Lad os ikke tænke, at fordi nogle af de ting, der er nævnt her i dag, kan virke små og trivielle, at de så er uden betydning. Livet består trods alt af små ting. Vores liv, vores væsen består fysisk set af små herteslag. Lad det lille hjerte holde op med at slå, og livet i denne verden ophører.

Den store sol er en mægtig kraft i universet, men vi modtager velsignelser fra dens lys, fordi det kommer til os som små stråler, der tilsammen fylder hele verden med solskin. Den mørke nat gøres behagelig ved glimt fra det, der virker som små stjerner; og således består et sandt kristent liv af små Kristuslignende gerninger udført i denne time, dette minut, i hjemmet, i kvorummets, i organisationen, i byen, overalt hvor vores liv og handlinger kan foregå« (Conference Report, 1914, s. 87-88).

Det vil styrke vores familie, fuldkomnengøre det samfund, vi lever i, samt forbedre os selv, hvis vi koncentrerer vores opmærksomhed på at undervise i og efterleve Freserens enkle budskaber i vores hjem. Det vil gøre os i stand til med held at bekæmpe familiens opløsning, der som præsident Hunter har sagt, er den største udfordring i verden i dag. *Den første forsvarslinie i en verden i åndelig og moralsk opløsning er og vil fortsat være familien.*

Kristuslignende egenskaber, der er indlært tidligt i livet, giver os standarder, der

leder os til at træffe korrekte valg og handle rigtigt. Nogen har sagt: »Børn er som våd cement, alt, hvad de kommer i berøring med, efterlader et indtryk« (Haim G. Giannot).

Som teenager arbejdede jeg for en entreprenør med at hælde beton ud til betonfundamenter til huse. Jeg lærte, at beton består af en blanding af meget enkle elementer, som i sig selv ikke var stabile nok til et fundament. Men når små sandkorn, småsten, vand og cementpulver blandes i den rigtige rækkefølge og i det rigtige forhold, danner de et enestående materiale med en

usædvanlig styrke og holdbarhed. I et par timer, efter betonen er blandet, kan det støbes i enhver tænkelig form. I begyndelsen, før det er størknet, kan selv en lille fugl, der hopper hen over den bløde overflade, efterlade et spor. Men senere bliver betonen så fast, at en elefant kan gå hen over den uden at efterlade spor.

Ligesom nogle enkle elementer blandet på den rette måde danner et hårdført fundament til et hus, kan evangeliets enkle lærdomme på en passende måde knyttes sammen og udgøre et stærkt fundament for vores tilværelse.

Som modsætning hertil må vi være opmærksomme på, at der også er små ting, der kan ødelægge snarere end opbygge og styrke os. Små saltkorn, der strøs ud over beton, kan faktisk få den til at brække og smuldre, hvis de ikke fjernes. Tilsvarende vil små trin i den forkerte retning, som ignoreres eller ikke rettes, svække og ødelægge vores tilværelse. Store problemer udvikler sig ved at tro, at små ting er uden betydning.

Som Na'aman er vi blevet rådet af vore profeter til at gøre enkle ting, som har betydning. Vi har fået enkle instruktioner, som vi alle kan følge, for at styrke vores familier, hele vore åndelige sår og blive Kristi disciple i ord og handling. Forældre er blevet rådet til at reservere en aften hver uge til at undervise deres børn i grundlæggende evangeliske principper.

Det Første Præsidentskab har udtalt:

»Ingen kirkeorganisation kan erstatte forældrene i udførelsen af denne pligt. Det bedste, Kirken kan gøre, er at give enhver tænkelig hjælp, således at forældrene lades uden undskyldning for ikke at udføre dette mest hellige og vitale værk – at opbygge et solidt grundlag i hjemmet« (*Familiens hjemmefæften – kærlighed gør vort hus til et hjem*, 1974, s. 4).

Når vi trofast afholder størsteklasses familieaftener, vil vi »vinde styrke til at modstå verdens fristelser, og vi vil modtage mange velsignelser, som vil hjælpe (os) med at kva-

lificere (os) til at kunne være sammen med (vores) familier gennem al evighed i det celestiale rige« (*Det Første Præsidentskab, Familiehjemmefæften*, 1978, s. 2).

Hvis profeten beder os om at gøre noget stort for en så stor velsignelse, ville vi så gøre det? At afholde familieaften regelmæssigt er en af de små ting, som vi kan gøre for at opnå disse store velsignelser.

En anden enkel ting, som vi alle kan gøre for at komme nærmere til Frelseren og få hans vejledning, er at have familiebøn dagligt. Frelseren selv lærte os: »Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet« (3 Nephi 18:21).

At bede sammen, søge at kende vor himmelske Faders vilje og ønske styrke til at gøre hans vilje vil føre os nærmere til ham. Denne skik forener også familien i en fælles kurs og et fælles formål. Hvor har Herren gjort det enkelt for os! Det eneste, vi skal gøre, er at spørge oprigtigt i tro i hans navn, og han vil høre og besvare vore bønner. Men alligevel, hvis profeten bad os om at gøre noget stort for at opnå disse velsignelser, ville vi så gøre det? Regelmæssig familiebøn er en så enkel ting at gøre for at modtage store velsignelser.

Præsident Ezra Taft Benson lovede, at vi kan holde vore børn tæt til os og til Herren, og at vi vil få »en hidtil ukendt velsignelse,« hvis vi trofast vil læse Mormons Bog sam-

men og »holde (os) til dens forskrifter« (*Sjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 80). Han sagde, at vi i Mormons Bog vil finde »megen styrke, megen trøst og megen beskyttelse« (*Sjernen*, januar 1987, s. 4).

Når vi læser om Herren, hører hans ord og lærer hans lærdomme at kende, vil vi få den fredelige ånd af sandhed og tro i vores hjem og i vores hjerte. Vi vil lære, hvad Jesus ønsker, vi skal gøre, og hvad han ønsker, vi skal sige.

Hvis profeten havde bedt os om at gøre noget stort for at modtage disse velsignelser, ville vi så gøre det? At læse i Mormons Bog hver dag er et enkelt krav for at modtage sådanne store velsignelser.

I Mormons Bog fortæller profeten Nephi sit folk, hvorfor mange af Israels børn omkom i ørkenen, efter de forlod Egypten. På grund af deres ugudelighed sendte Herren »flyvende, fyrige slanger blandt dem, og efter at de var blevet bidt, beredte han et lægemiddel for dem, så at de kunne helbredes; og alt, hvad de havde at gøre, var at se derpå. Og da dette middel var så enkelt eller så let, var der mange, der omkom« (1 Nephi 17:41).

Brødre og søstre, vi må ikke glemme at gøre de enkle og lette ting, som evangeliet kræver og derved nægte os selv og vores familie de store velsignelser, som Herren har lovet.

Ved generalkonferencen i april spurgte ældste Neal A. Maxwell fra De Tolvs Kvorum: »Vil forældre i betragtning af de alvorlige tilstande nu være villige til at opgibe blot en aktivitet uden for hjemmet og i stedet give deres tid og deres talenter til familien?« (*Sjernen*, juli 1994, s. 87).

Charles Francis Adams, et barnebarn af USAs anden præsident, var en succesrig advokat, medlem af Repræsentanternes Hus og USAs ambassadør i Storbritannien. Med alle sine aktiviteter havde han ikke megen fritid, men han førte en dagbog. En dag skrev han: »Var i dag ude at fiske med min søn – en spildt dag!« Samme dag havde Charles' søn, Brooks Adams, skrevet i sin dagbog: »Var ude at fiske med far i dag – den skønneste dag i mit liv« (citeret i Scott Walker, *Daily Guideposts – 1994*).

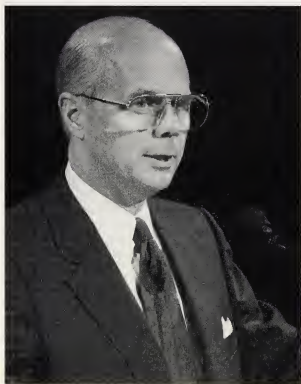
Præsident Hunter har sagt: »Ofte er det de mest almindelige opgaver, der har den største positive virkning på andres tilværelse!« (»What is True Greatness?« *Brigham Young University 1986-87 Devotional and Fireside Speeches*, s. 115).

Jeg beder om, at vi må følge vores profets råd og have tro til at følge Frelseren ved at gøre de enkle ting, som hans evangelium kræver. For hvis Herrens profet har bedt os om at gøre noget stort for at modtage Herrens store velsignelser, hvem blandt os ville så ikke gøre det? I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Stå på hellige steder«

Eldste Lance B. Wickman
De Halvfjærs

Templet er nøglen til frelse ... et sted til taksigelse,
et sted til undervisning og et sted til forståelse.

Jeg vil aldrig glemme den aften for næsten tre årtier siden. Min hustru Patricia og jeg havde været gift i to år. Vi boede i et lille rækkehus på Oahus nordkyst. Jeg var infanteriofficer, delingsfører, og tildelt en enhed, der var stationeret på Schofield kaserne i Hawaii. Vores brigade var beordret i krig i Vietnam. Mit fly havde planlagt afgang efter midnat, og en god SDH-ven havde lovet at køre mig til flyvestationen kl. 23.

Hele denne lange aften sad Pat og jeg på sofaen i vores lille stue og holdt hinanden i hånden, mens vi betragtede urets visere nærme sig det afgørende tidspunkt. Vi lyttede til bølgerne, når de blidt skyllede op på stranden. Urets tikken virkede som livets metronom i smertefuld kontrast til den afdæmpede brusen fra det evige hav. Endelig kom afskedens time. I døren til vores lille hjem knugede jeg min hustru ind til mig og kyssede hende en sidste gang, og så var jeg

på vej. Da jeg lukkede døren, spekulerede jeg på, om jeg havde set min elskede for sidste gang her i livet. Det var virkelig nat nu.

Min ven og jeg kørte tavst i mørket gennem Oahus marker med sukkerrør og ananas. Mit hjerte føltes, som om det var lige ved at bryde. Netop da vi passerede Schofield, affyrede en ubemærket infanterienhed på natmanøvre en lyskugle. Dens lys oplyste øjeblikkeligt den kulørte nat og syntes at tænde en åndelig flamme i mørket, der fyldte min sjæl. Mine tanker blev ført bort fra denne den mest triste af alle dage til den mest lykkelige. Tilbage til den smukke decemberdag, hvor Pat og jeg var trådt ind i det hellige tempel, og der blev beseglet til hinanden – ikke kun for dette liv, men for al

evighed. Jeg tænkte på de evige pagter, vi havde indgået. Som en solopgang gik det op for mig, at uanset hvad der skete i den uvise fremtid, der lå lige forude, ville Pat altid være min.

Da jeg nåede til flyvestationen ringede jeg til Pat. Med fornyet håb og fred i sindet bygget på tro og forståelse talte vi og lo stille, før vi atter sagde farvel til hinanden. Det var kun midnat, men for mig var solen allerede ved at stå op.

En anden dag et andet sted var solen ved at gå ned over Messias' mission på jorden, da han for sidste gang forlod templet i Jerusalem. På vej op ad Oliebjerget med sine disciple profeterede Frelseren om de katastrofale begivenheder, der ville gå forud for Jerusalems ødelæggelse og hans andet komme. Han fremsatte derpå denne ildevarslende formaning til sine disciple – fortidige og nutidige: »Da skal I stå på det hellige sted; den, som læser det, lad ham fatte det« (JS-M 1:12; se også Matt 24:15). Åbenbaringer i de sidste dage kaster lys over dette. De lærer, at i vor tid – midt blandt krige, katastrofer og plager – er der to riger, som er fastlåst i en intens kamp om menneskers sjæle – Zion og Babylon. Mere end en gang gentages denne formaning om at »stå på hellige steder« som et tilflugtssted fra disse storme i de sidste dage (se L&P 45:32; se også 87:8; 101:16-23). Fremtrædende blandt sådanne hellige steder og nøglen til dem alle er Herrens tempel.

Ordene Zion og tempel hører sammen i samme sætning. I august 1833, mens de hellige under megen forfølgelse forsøgte at etablere et geografisk Zion i Jackson County i Missouri, blev profeten Joseph Smith i en åbenbaring befaleet at bygge et hus til Herren »til Zions frelse« (L&P 97:12). Templet er

Medlemmer af Kirken går ind gennem Tempelpladsens nordlige port for at deltage i konferencen.

nøglen til frelse, stod der, fordi det er et sted til taksigelse, et sted til undervisning og et sted til forståelse »i alt« (se L&P 97:12-14). Derefter kommer dette storslåede løfte, forudsat at de, der træder derind, er rene og værdige: »Ja, og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud... Derfor ... lad Zion fryde sig, thi dette er Zion: DE RENE AF HJERTET.

Lad derfor Zion glæde sig, medens alle de ugudelige sørger« (L&P 97:16, 21; fremhævelse tilføjet). For Zion, de rene af hjertet, har templet nøglen, der åbner hellige steder – steder med glæde – mens de, der følger Babels veje er dømt til at sørge.

Jeg måtte to gange mere sige farvel til min kære hustru i de urolige år under Vietnam-krigen. Nogle år efter stod vi sammen og sagde farvel, da en fem-årig søn gled fra denne verden over den tilslorede dørtærskel ind i den næste. Senere har vi sammen budt en handicappet datter velkommen til livet

på jorden. Livet har givet os sine udfordringer, som det sker for alle. Men i årenes løb er jeg kommet til at påskønne visdommen hos en god ven, der er patriark og tempelbesøger. »Lance,« sagde han, »den glæde, jeg får, er mere end blot at være i templet. Templet er i mig! Og når jeg forlader templet, følger dets fred med mig.«

Sådan kan det være for enhver rettskaffen person. Når vi besøger templet, så ofte som afstand og personlige forhold tillader, til templet være i os. Da vil vi altid være på et helligt sted, på trods af livets knubs. Herrens hus kalder på os alle, som ønsker at blive regnet til Zion: »Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal vise os sine veje, og vi vil gå på hans stier« (Es 2:3).

Den dag, vores stav overværede indvielsen af templet i San Diego, kom jeg ind i det celestiale værelse et par minutter før tiden ledsaget af min datter og en af mine sønner. Min kære Pat dirigerede koret. De øvede,

som om engle sang med dem, denne storslåede tekst inspireret af Esajas fra en velkendt SDH-salme, som vi sang for et øjeblik siden:

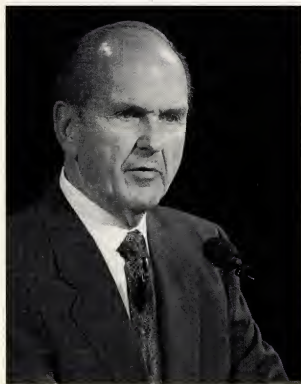
*På bjergets høje top
et banner vajer frit,
nationer, se nu op;
Guds folk har kæmpet, stridt,
i Zion, det er, i fredens land,
på bjergets top vi se det kan.
(Salmer og sange, nr. 4).*

Pats øjne mødte mine. I et kort øjeblik blev jeg ført tilbage gennem årene, forbi alle udfordringerne og hjertesorgen, til den vidunderlige dag, hvor vi sammen var trådt ind i Herrens hus. Jeg gav mine børn et knus. I det øjeblik fyldte en vidunderlig, celestial følelse mit bryst. Jeg vidste, at jeg var på et helligt sted. Jeg følte den fred, som jeg havde følt på en mørk nat for så mange år siden – og igen glædede jeg mig. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Elias' ånd

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

**At tjene sammen i templet er en enestående aktivitet for en familie.
Det er selvmotiverende og bekræfter sandheden af dette enestående værk.**

I løbet af det forgangne år har fire af vores elskede generalautoriteter afsluttet deres jordiske mission. Præsident Ezra Taft Benson og ældsterne Marvin J. Ashton, Sterling W. Sills og Clinton L. Cutlers bortgang medførte stor omsorg for deres familier. Deres bortgang har ligeledes understreget behovet for en forklaring ud fra skrifteren af aktiviteterne på den anden side af sløret: »Denne uddelings trofaste ældster fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsningens evangelium ... når de forlader det jordiske liv ... i de dødes store verden.«¹

Præsident Spencer W. Kimball belærede, at »vor store del i dette aspekt af missioneringer er på denne jord at udføre de ordinanser, som er påkrævet for dem, som accepterer evangeliet på den anden side af sløret.«²

Disse tanker sammenholdt med den kendsgerning, at næste måned markerer 100-års dagen for oprettelsen af Utahs Ge-

nealogiske Selskab, fremhæver den store betydning og indflydelse, »Elias' ånd«³ har. Lykkeligtvis falder denne 100-års dag sammen med præsident Howard W. Hunters fødselsdag. Han præsiderede engang over dette selskab og opfordrer os nu til at drage til Herrens hus.

**DÅB ER NØDVENDIG FOR KUNNE
KOMME IND I GUDS RIGE**

Grundlæggende for al kristen forståelse er den tidløse udtalelse som Jesus fremsatte:

»Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.«⁴

Efter sin korsfæstelse tjente Jesus i ånderverden, hvor han iværksatte missioneringer blandt dem, der var døde uden at høre evangeliet.⁵ Det er logisk at forvente, at der skulle udføres dåbs handlinger for disse sjæle. Imidlertid er der kun et vers i Det Nye Testamente, der henviser direkte til en sådan praksis: »Hvad skal ellers det til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?«⁶

Disse spørgsmål fremsat af apostlen Paulus, ville uden åbenbaring givet i de sidste dage, være forblevet gådefulde. Sammenholdt med åbenbaringer giver i de sidste dage bliver de forståelige. Tydeliggørelsen begyndte, da profeten Joseph Smith blev underdervist af englen Moroni,⁷ som sagde:

»Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias hånd, førend Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og han skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjertener, og børnenes hjertener skal vendes til deres fædre.«⁸

»Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt aldeles øde.«⁹

Joseph sammenlignede Moronis belæring med en lignende profeti fremsat af Malakias

om, at Elias skulle komme på ny.¹⁰ Vi ved, at Elias vendte tilbage – mindst to gange – efter Malakias havde fremsat sin profeti. Ved Kristi forvandling, viste Elias sig på bjerget for Peter, Jakob og Johannes.¹¹ I templet i Kirtland viste Elias sig den 3. april 1836 for profeten og Oliver Cowdery og sagde: »Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder.«¹²

Profeten Joseph Smith var udvalgt til at genoprette Kirken, til at modtage og forvalte præstedømmets myndighed samt til at gengive enkle og dyrebare sandheder, der var gået tabt for menneskene.¹³ En sådan lærdom var læren om frelse for de døde, en yderst vigtig del af alle tings genoprettelse.¹⁴

For adskillige år siden sagde ældste Howard W. Hunter: »Synes det fornuftigt, at mennesker, der har levet på jorden, og som er døde uden chancen for at blive døbt, skulle være berøvet deres chance i al evighed? Er der noget fornuftsstridigt i at leve-dne udfører dåb for de døde? Det måske største eksempel på stedfortrædende arbejde for de døde er Mesteren selv. Han gav sit liv som en stedfortrædende forsoning, for at alle, der dør, skal leve på ny og altid. Han gjorde for os, hvad vi ikke kunne gøre for os selv. På samme måde kan vi udføre ordinanser for dem, som ikke havde muligheden for at udføre dem, mens de var i live.«

Ældste Hunter tilføjede: »Ikke alene kan dåb udføres for de døde, men også begavelser og beseglinger, hvorved hustruer bliver deres ægtemænds evige ledsagere og deres børn bliver beseglet til dem som en familie. Beseglingen af familieenheder kan fortsættes, indtil Guds familie er fuldstændig. Dette er det store værk i tidernes fyldte uddeling ... samlingen og forløsningen af Guds familie var den guddommelige plan, før jordens grundvold blev lagt.«¹⁵

Præsident Hunters klassiske udtalelse understreger betydningen af tempeltjeneste for vores egne familier og hjælper os til at forstå profetien i Det Gamle Testamente om, at »da skal befrieme drage op til Zions bjerg.«¹⁶ Denne upåagtede ophøjede tjenestegerning for andre er et af de mest ædle udslag af menneskelig kærlighed.

**TEMPELTJENESTE
- FORTIDIGT OG NUTIDIG**

Fra Adams dage til tidernes midte blev tempelordinanserne udelukkende udført for de levende. Ordinanserne for de døde måtte afvente forsoning og Frelserens tjenestegerning efter hans død.¹⁷

Der var ikke sørgt for mulighed for at udføre dåb for de døde, da templet i Kirtland blev indrettet. Alligevel tjente det et vigtigt forberedende formål. En uge efter dets indvielse besøgte Herren personligt templet for at tage imod det.¹⁸ Under hans ledelse gen-

Det Første Præsidentskab forud for et konferencemøde. Fra venstre: Præsident Gordon B. Hinckley, forsterådsgiver; præsident Howard W. Hunter og præsident Thomas S. Monson, andenrådgiver.

gav Moses, Elias og profeten Elias derpå bestemte nøgler i præstedømmets myndighed.¹⁹

Fem år senere var de hellige i Nauvoo i Illinois. Der befalede Herren dem ligeledes at opføre et tempel, denne gang med yderligere faciliteter, fordi, som han sagde, »der findes ikke nogen døbefont på jorden, hvori mine hellige kan lade sig døbe for de døde.

Thi denne forordning hører til i mit hus.«²⁰

Derpå, for at være sikker på, at der ikke opstod nogen misforståelser, sagde han med en alvorlig advarsel: »Om I ikke gør dette (dåb for de døde) ... skal I blive forkastet som en kirke tilligemed jeres døde, siger Herren.«²¹

Selvom templet i Nauvoo blev ødelagt ved en brand, tjente det sine hellige formål.²²

GENEALOGISKE OPTEGNELSER TIL BRUG I TEMPLERNE

Overalt i verden udarbejder Kirkens medlemmer trofast familieoptegnelser til brug i vore mange templer. Når ordinanserne udføres i templet er yderligere dokumentation påkrævet, for Herren siger:

»Når nogen af jer lader sig døbe for de døde, skal der være en skriver til stede, og han skal være øjenvidne til jeres dåbshandling ...

at alle jeres optegnelser må være optegnet i himlen, at hvad som helst I binder på jorden, må være bundet i himlen, og hvad I løser på jorden, må være løst i himlen.«²³

Denne betydningsfulde lærdom optog profeten meget.²⁴ Hans tanker var i overensstemmelse med flere tidligere profeters. Joseph skrev: »Johannes Åbenbareren tænkte på det samme emne angående de døde, da han skrev ... jeg så de døde ... stående for tronen, og bøgerne blev åbnet ... og de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne.«²⁵ Derpå tilføjede profeten Joseph: »Hvad I ikke optegner på jorden, skal ikke blive optegnet i himlen; thi jeres døde skal dømmes i overensstemmelse med bøgerne.«²⁶

ELIAS OG NØGLERNE TIL PRÆSTEDØMMETS MYNDIGHED

I 1844 spurgte Joseph Smith: »Hvad er nu profeten Elias embede og gerning?« Profeten besvarede omgående sit eget spørgsmål: »Det er et af de største og betydeligste emner, som Gud har åbenbaret ...

Det (er) Elias' ånd, at vi forløser vore døde og knytter os til vore fædre, som er i himlen ... Det er Elias' magt og nøglerne til Jehovas rige.«²⁷ Nogen iblandt os har hverken forstået Elias' ånd eller dens kraft. Og dog er vi bundet af denne advarsel:

»Disse er grundsætninger med hensyn til de levende og døde, som ikke kan forbigås i ligegyldighed ... Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse ... de (kan) ikke fuldkommes uden os, ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.«²⁸

Joseph Smiths ansvar var at »lægge grundvolden«²⁹ for dette storslåede værk. Betydningsfulde detaljer ville blive åbenbaret senere. Ved aprilkonferencen i 1894 bekendtgjorde Wilford Woodruff denne åbenbaring: »Vi ønsker at de sidste dages hellige fra nu af sporer deres slægt så langt tilbage, som de kan, og at de bliver beseglet til deres fædre og mødre. Få børnene beseglet til deres forældre og løb denne kæde igennem, så langt tilbage som I kan ... Dette er Herrens vilje til sit folk.«³⁰

HUNDREDÅRS DAGEN FOR UTAHS GENEALOGISKE SELSKABS OPRETTELSE

Denne åbenbaring i april førte til oprettelsen af Utahs genealogiske selskab den 13. november 1894. Dets formål var »at oprette og vedligeholde et genealogisk bibliotek ... at lære medlemmerne, hvorledes de skal udarbejde slægtsoptegnelser og spore deres herkomst, samt at fremme udførelsen af tempelordinanser.«³¹ Dette historiske års begivenheder fastslog, at slægtsforskning og tempeltjeneste er et samlet værk i Kirken.

I løbet af det århundrede, der er gået siden da, er meget blevet udrettet. Flere og flere mennesker bliver begejstrede over at finde deres rødder, og Kirken gør sit bedste for at hjælpe dem. Kirken har indført ordet *slægtshistorie* for at fremme denne aktivitet blandt alle Kirkens medlemmer, specielt blandt dem som måske ville blive skræmt af ordet *genealogi*. Desuden er der blevet oprettet 2.150 travle og produktive slægtshistoriske centre overalt i verden. For eksempel har FamilySearch® Centret i Joseph Smith-bygningen betjent flere hundredtusindvis af besøgende, hvoraf mindst to tredjedele har fundet noget om deres forfædre i computerfilerne.

Mere end 300.000 eksemplarer af Kirkens computerprogram, Personal Ancestral File®, anvendes i biblioteker og hjem af mange hundredtusinder af mennesker. Vores FamilySearch® program benyttes af millioner af genealoger overalt i verden, hvoraf de fleste ikke er medlemmer af vores Kirke.

Ved hjælp af TempleReady™ kan man let og hurtigt klarlægge navne til udførelse af tempelordinanser på en personlig computer – hvilket tidligere var langsommeligt og omstændigt.

Søster Nelson, vores familie og jeg har sendt navnene på vores egen forfædre til templet og har udført ordinanserne for dem. Eftersom vi er så heldige at bo tæt på et

tempel, holder vi af at mødes der tidligt om morgenen. Sædvanligvis er det forberedende arbejde udført på mindre end en time, familiens unge tager direkte i skole, deres mødre tager hjem, og deres fædre går på arbejde – til tiden! Når vi deltager i begavelser eller beseglinger foretrækker de voksne, der er med, at mødes tidligt på aftenen for at være fælles om denne særlige oplevelse. Derefter samles vi i hjemmet for at opdatere vore optegnelser og nyde nogle af søster Nelsons hjemmelavede forfriskninger.

Vi udfører ligeledes tempelordinanser for forfædrene til en russisk omvendt, som ikke er i stand til at rejse til templet. Da vores søn tjente som missionær i Rusland, betroede denne hengivne omvendte optegnelser over sine slægtninge til vores søn med en bøn om at, der måtte blive udført tempelordinanser for dem. Når vores børn og børnebørn tager til templet for at udføre disse ordinanser, behøver vi vores søns hjælp til at udtale navnene, men alle deltagere følger uden hjælp glæden ved arbejdet.

At tjene sammen i templet er en enestående aktivitet for en familie. Det er selvmotiverende og bekræfter sandheden af dette enestående værk.

RETTE TIL PERSONLIGT VALG, ANSVARLIGHED OG FORTROLIGHED

For hvem vil disse tempelordinanser have betydning? Handlefrihedens principper gælder på begge sider af sløret. Der, i dødsriget, er retten til personligt valg og ansvarlighed af største betydning.³² Ikke alle vil acceptere disse ordinanser. Ikke alle, som måske vil vælge at acceptere ordinanserne, er værdige til at modtage dem. Skrifterne forklarer, at der kræves tro,³³ omvendelse³⁴ og lydighed³⁵ til at fuldføre dette stedfortrædende værk.

Her på denne side af sløret er der begrænsninger, hvad angår mængden af tid og templer. Det betyder, at det at vælge at finde frem til vores egen slægt og udføre ordinanser for dem bør have den højeste prioritet hos os. Elias' ånd vil inspirere Kirkens medlemmer til at kæde generationerne sammen snarere end til at indsende lister over mennesker eller berømtheder, som de ikke er beslægtede med.³⁶

Vi erkender, at der er mennesker, som ikke tilhører vores tro, som de bekyrrede eller endog foragede over, at der udføres tempelordinanser for de døde. Til dem siger vi: Vor himmelske Fader forestod gengivelsen af nøglerne for præstedømmemyndighed og ønskede på ingen måde at forarge nogen af sine børn. Tværtimod. Han ønskede at velsigne dem. Denne lære og dens ordinanser er fyldt med kærlighed og har til hensigt at fortsætte det dejligste af alle fællesskaber – i evige familier.

Ikke desto mindre er Kirken opmærksom på disse bekymringer. Det Første Præsidentskab har bedt om, at privatlivets fred bliver beskyttet i det omfang, det er muligt. I 1972 skrev Det Første Præsidentskab: »Personer, der indsender navne på andre end deres direkte forfædre, bør have sikret sig godkendelse fra den afdødes nærmeste levende slægtning, før der indsendes optegnelser over personer født indenfor de sidste 95 år.«³⁷ Desuden fremkommer der påmindelser om forret og privatlivets fred, hver gang man benytter vore computerprogrammer.

Samtidig, som et udslag af venlighed og god vilje, vil Kirkens ledere fortsætte med at lade de slægtshistoriske faciliteter være tilgængelige for alle interesserede, uanset religiøst tilhørsforhold og uden at nogen skal betale adgangsgebyr! Omvendt opfordres alle brugere til at bidrage til verdens stadig voksende mængde af genealogiske oplysninger.

MULIGHEDER FOR AT TJENE

I en nylig udtalelse fremsatte præsident Howard W. Hunter følgende bemærkninger:

»Lad os være et tempelbesøgende og tempelplejende folk. Lad os haste til templet ... ikke blot komme for vores afsløede slægtninge, men lad os også komme for at modtage de personlige velsignelser ved at tilbede i templet.«³⁸

President Hunters opfordring minder os om, at vi kan skaffe navne og udføre ordnanser for forfædre, for hvem oplysningerne er tilgængelige, og hvor det er muligt, regelmæssigt tage til templet. Hvad og hvor meget vi gør, afhænger af vores personlige omstændigheder og evner, rådene fra Kirkens

ledere og Åndens vejledning. Vi kan hver især gøre noget betydningsfuldt hele livet igennem.

Jeg skal lige tilføje, at en vigtig del af at gøre slægtshistorie behageligt er dagligt at sørge for lykkelige minder i vore familier. Hver dag på jorden kan bringe os en lille stump af himlen.

Mange rejser ad livets landevej uden en livsledsager. Deres familier på begge sider af sløret er også afhængige af dem. Andre bliver måske aldrig i stand til i løbet af deres jordiske liv at komme i templet. De trofaste vil blive trøstet ved at vide, at ingen velsignelser vil blive holdt tilbage fra dem, som elsker Herren og oprigtigt stræber efter at overholde hans befalinger.³⁹ Vi vil blive dømt ud fra vores gerninger og vores hjertes ønsker – på Herrens egen nådefulde måde, og til hans tid.⁴⁰

Ingen menneskelig hjerne har udtænkt dette guddommelige værk. Det er et bevis på genoprettelsen af evangeliet i dets fylde, og det iværksættes af Elias' ånd. »Lad os derfor som en kirke, som et folk ... frembære et offer for Herren i retfærdighed, og lad os i hans hellige tempel ... fremlægge en bog, indeholdende sådanne optegnelser om vore døde, som skal være værd at antages.«⁴¹ Da skal vi velsigne og blive velsignet som frelsere på Zions bjerg. Det bevidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 138:57.
2. Den danske Sjerne, maj 1977, s. 2.
3. 2 Kong 2:15.
4. Joh 3:5. Se også Mark 16:16; L&P 5:16; Moses 6:59.
Jesus blev selv døbt for at »opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15; 2 Nephi 31:5-6).
5. Se 1 Pet 4:6; L&P 138:10-37.
6. 1 Kor 15:29; se også *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 213.
7. Især fra 1823 til 1827.
8. Joseph Smith sagde senere, at »ordet vende dér burde oversættes med binde eller besæge« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 398; fremhævelse tilføjet).
9. L&P 2:1-3.
10. Mal 3:23-24.
11. Se Matt 17:3. Moses besøgte nøglerne til Israels indsamling og til de ti stammers indsamling. Elias besad nøglerne til besælgingsmagten. Det er disse nøgler, der overdrog til Peter, Jakob og Johannes på bjerget.
Henvielse til besælgingsmagten er også angivet i Matt 16:18-19; samt L&P 128:10; 138:45-48.
12. L&P 110:16.
13. Se 1 Nephi 13:26, 28-29, 32, 34-35, 40.
14. ApG 3:21.
15. *Ensign*, december 1971, s. 71-72.
16. Obad 1:21.
17. Se L&P 138:18-37.
18. Se L&P 110:1-4, 7.

19. Se L&P 110:7-16; også L&P 2:1-3 og bemærkningerne i note 11.
20. L&P 124:29-30.
21. L&P 124:32; fremhævelse tilføjet.
22. Den 8. november 1841 blev dåbsbassinet »indviet af Brigham Young. Det blev først taget i brug to uger senere, da ældsterne Brigham Young, Heber C. Kimball og John Taylor udførte 40 dåb for afdøde« (*Church History in the Fulness of Times*, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1989, s. 252).
»I henhold til templetogtegenserne modtog 5.615 hellige deres begavelse, før de drog mod vest« – og de blev tilsvarende velsignet på deres himmelske rejse (ibid., s. 303-304).
23. L&P 127:6-7.
24. Se L&P 128:1.
25. L&P 128:6; fremhævelse i original.
26. L&P 128:8.
27. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 407.
28. L&P 128:15; se også 18.
29. L&P 1:30; 21:2; 124:118.
30. *I Messages of the First Presidency*, samlet af James R. Clark, 6 bind, (Salt Lake City; Bookcraft 1965-75), 3:256-257; se også *Deseret Semi-Weekly News*, 17. april 1894, s. 1.
31. Archibald F. Bennett, »The Genealogical Society of Utah.« *Improvement Era*, april 1935, s. 225.
32. President Ezra Taft Benson og hans rådgivere udstedte denne erklæring:
»Når man skal afgøre, hvilke ordnanser der skal udføres for de afdøde, er det ikke nødvendigt at finde ud af de afdødes individuelle værdigheder, om ordnansen vil blive accepteret eller omgivelserne hos andre afdøde personer, som påvirkes af de anmodede ordnanser ... Afgørelser vedrørende disse ting må nødvendigvis træffes på den anden side af sløret« (brev fra Det Første Præsidentskab, 8. december 1988).
33. Se Alma 19:13; Ether 3:14; Moses 5:9.
34. Se L&P 138:58.
35. Ibid.
36. President Joseph Fielding Smith skrev:
»Vi gør ikke tempelarbejde for enhver, fordi det ikke angår dem. Vi gør tempelarbejde for dem, som formædler deres tro og omvendelse er berettiget til at indgå i det celestiale rige ... Jeg ved ikke, om én mand er værdig, og en anden ikke er det. Herren har givet os den ret at udføre arbejdet for hele vor slægt« (*Lærdomme om Frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bd., 2:159; fremhævelse i original).
37. *Records Submission Manual*, 4. udg., (Salt Lake City: Genealogical Society of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1973), s. 16.
38. *Kirkenyt, Sjernen*, august 1994, s. 5.
39. Se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, red. Bruce R. McConkie, 3 bd., 2:70-71; Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 bd., (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1979-81), 3:188.
40. Se 2 Nephi 9:41; Alma 41:3; L&P 137:9.
41. L&P 128:24.

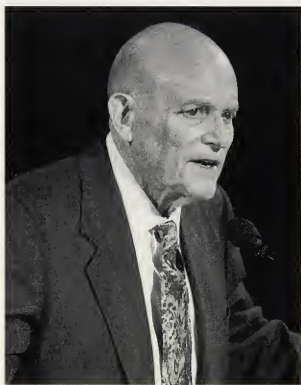

Følg Guds Søn

Præsident Howard W. Hunter

Vi står på et tidspunkt i verdens historie og i Kirkens udvikling, hvor vi må tænke mere på det hellige og handle mere, som Frelseren forventer hans disciple handler.

for deres ofre og tjeneste i Kirken over hele jorden. Tilsvarende hylder jeg lærerne for Kirkens hjælpeorganisationer.

Mens jeg har overvejet budskaberne ved konferencen, har jeg stillet mig selv dette spørgsmål: Hvordan kan jeg hjælpe andre med at få del i vor himmelske Faders godhed og velsignelser? Svaret ligger i at følge den vejledning, vi modtager fra dem, vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, og de andre generalautoriteter. Lad os studere deres ord, udtalt under inspiration fra Ånden, og ofte vende tilbage til dem. Herren har åbenbaret sin vilje til de hellige ved denne konference.

Jeg vidner højtideligt og med taknemmelighed om, at Jesus er Kristus, verdens Frelser. Han er bestemt det centrale i vores tilbedelse og nøglen til vores lykke. Lad os

følge Guds Søn på alle måder og i alle livets situationer. Lad os gøre ham til vores eksempel og vejleder.

Vi står på et tidspunkt i verdens historie og i Kirkens udvikling, hvor vi må tænke mere på det hellige og handle mere, som Frelseren forventer, hans disciple handler. Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv: »Hvad ville Jesus gøre?« og derpå mere modigt handle i henhold til svaret. Vi må udføre Herrens værk, ligesom han udførte sin Faders. Vi bør yde enhver mulig indsats for at blive som Kristus, den eneste fuldkomne og syndfri person, denne verden nogensinde har set.

Vi fremhæver atter de personlige velsignelser ved tempelbesøg og den hellighed og sikkerhed, der tilvejebringes inden for disse hellige mure. Det er Herrens hus, et sted med åbenbaring og fred. Når vi besøger templet, vil vi lære rigt og indgående om formålet med livet og betydningen af Herren Jesu Kristi sonoffer. Lad os gøre templet, med tempelbesøg og tempelpagter og tempelægteskab, til vores højeste jordiske mål og den største oplevelse på jorden.

Lad os fortælle vore børn om de åndelige oplevelser, vi har i templet. Og lad os mere ivrigt og i ro og mag undervise dem i det, som vi passende kan sige om formålet med Herrens hus. Lad os forberede alle missionsnærer til at tage værdigt til templet og gøre den oplevelse til et endnu større højdepunkt end at modtage missionskaldelsen. Lad os planlægge og undervise i samt bønfulde vore børn om at gifte sig i Herrens hus. Lad os bekræfte endnu mere ihærdigt, end vi nogensinde tidligere har gjort, at det har betydning, hvor man bliver gift, og med hvilken myndighed man bliver erklæret for mand og hustru.

Mine kære søskende, vi er nu kommet til afslutningen af endnu en vidunderlig konference for Kirken. Vi har oplevet en utrolig udfoldelse af Ånden. Jeg anbefaler de kloge og inspirerede råd, som I har modtaget fra Kirkens generalautoriteter og ledere for hjælpeorganisationer. Det er min ydmyge bøn, at vi hver især, mens deres instruktioner stadig står frisk i erindringen, vil beslutte os til at anvende det i vores liv.

Jeg ønsker at fortælle jer, hvor meget jeg elsker og påskønner mine trofaste rådgivere, præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson. De besidder visdom, erfaring og forståelse. Jeg elsker og opretholder mine Brødre i De Tolv Apostles Kvorum, som jeg har tjent sammen med i over 34 år. Til medlemmerne af De Halvfjerds og Det Præsiderende Biskopråd ønsker jeg at udtrykke min kærlighed og tak

Alle vore anstrengelser med at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og afløse de døde fører til det hellige tempel. Det skyldes, at tempelordinanser er absolut afgørende; vi kan ikke vende tilbage til Guds nærhed uden dem. Jeg opfordrer enhver til værdigt at besøge templet eller at arbejde hen imod den dag, hvor I kan træde ind i det hellige hus for at modtage jeres ordinanser og pagter.

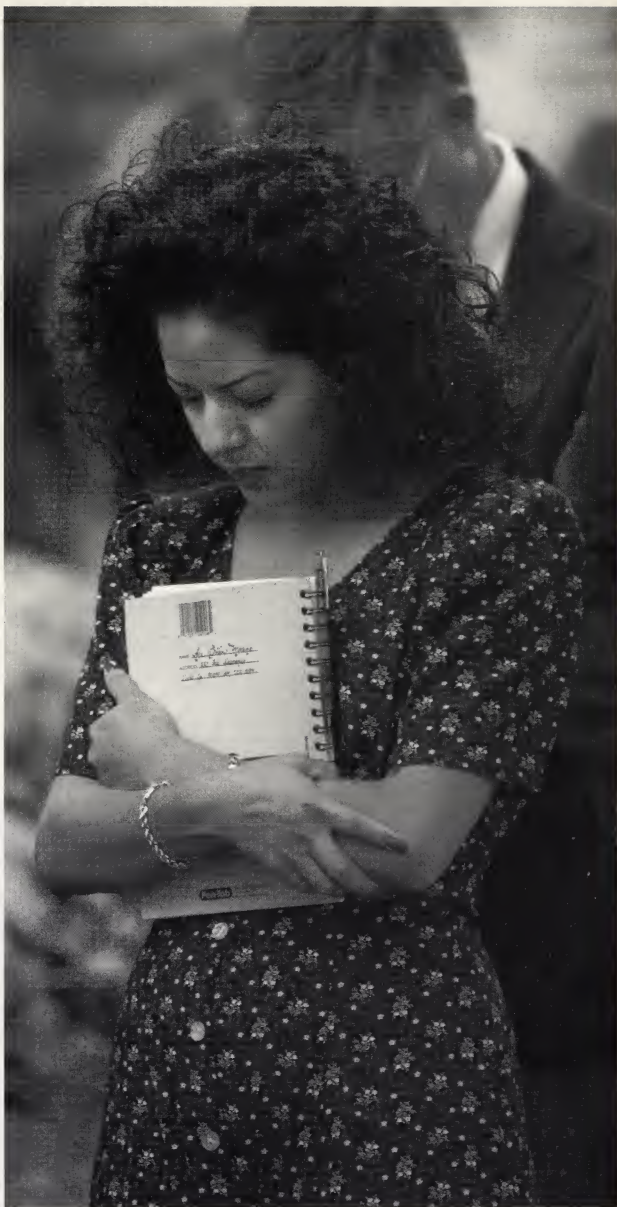
Må I lade betydningen, skønheden og freden fra templet komme mere direkte ind i jeres hverdag, således at fredsriget snart må komme, den forjættede tid, hvor »de skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Folk skal ikke løfte sværd mod folk, og de skal ikke mere opleveres til krig ... men skal vandre i Herrens lys« (Es 2:4-5).

Igen og igen udstedte vor Herre under sin tjenestegerning på jorden et kald, som både var en opfordring og en udfordring. Til Peter og Andreas sagde Kristus: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt 4:19). Vi arbejder på at frelse sjæle, at indbyde dem til at komme til Kristus, at bringe dem ned i dåbens vande, så de fortsat kan udvikle sig ad den vej, der fører til evigt liv. Denne verden har brug for Jesu Kristi evangelium. Evangeliet tilbyder den eneste vej, hvorved verden nogensinde vil finde fred. Som Jesu disciple søger vi at udvide kredsen af kærlighed og forståelse til alle jordens indbyggere.

Tidligere profeter har belært, at hver eneste sund og værdig ung mand bør tjene en fuldtidsmission. Jeg fremhæver dette behov i dag. Vi har også et stort behov for raske og modne ægtepar, der kan tjene i missionsmarken. Jesus sagde til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst« (Luk 10:2).

Og nu mine elskede brødre og søstre, med magten og myndigheden i det præstedømme, jeg besidder, og i kraft af den kaldelse, som jeg nu har, nedkalder jeg min velsignelse over jer. Jeg velsigner jer i jeres anstrengelser for at leve et mere Kristusliggende liv. Jeg velsigner jer med et større ønske om at være værdige til at have en tempelbefaling og til at komme i templet så ofte, som omstændighederne tillader. Jeg velsigner jer med at modtage vor himmelske Faders fred i jeres hjem og med at blive vejledt, når I underviser jeres familie i at følge Mesteren.

Jeg vidner atter, at Jesu Kristi genoprettede evangelium er sandt. Jeg føler meget stærkt min afhængighed af Herren til at vejlede og instruere hans rige. Jeg takker jer atter på mine egne og på mine Brøders vegne for jeres opretholdelse og jeres tro og bønner, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Søg, og I skal finde«

Præsidentinde Elaine L. Jack

Hjælpeforeningens præsidentinde

Hjælpeforeningen er et moderne forum, hvor søstre kan lære åndelige sandheder sammen ... vi udvider sindet og fylder troens reservoir.

Mine kære søstre, hvor har jeg set frem til dette tidspunkt, hvor jeg kan tale til jer og fortælle jer, hvad der rører sig i mit hjerte. Som søstre i Hjælpeforeningen er vi bundet sammen af vores tro på Jesus Kristus og hans evangelium. Vi får altid styrke af at være sammen – uanset, hvor vi mødes.

Jeg har levet under otte forskellige præsidenter i Kirken, og jeg har et vidnesbyrd om den guddommelige kaldelse, som hver eneste af disse profeter og deres forgængere har besiddet.

Jeg blev født, da præsident Heber J. Grant ledte denne kirke. Jeg har opdraget min familie med den visdom, som kom fra præsident David O. McKay. Jeg har tjent som præsidentinde for Hjælpeforeningen i løbet af de sidste fire år under præsident Ezra Taft Bensons ledelse. I dag har vi den velsignelse at have profeten Howard W.

Hunter hos os. Han er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges 14. præsident.

Præsident Hunter, vi elsker dig. Vi bliver inspireret af din stille og ædle udstråling, din venlighed, din dømmekraft og din hengivenhed. Vi er taknemmelige for dit frægsende budskab om at følge Jesu Kristi eksempel i en takfuld, barmhjertig og ydmyg ånd. Og vi takker Gud for det hellige præstedømmes nøgler, som du udøver og således velsigner os alle med.

Jeg taler for mere end 3,5 millioner søstre i Hjælpeforeningen, og jeg udtrykker vores støtte til dig som profet, seer og åbenbarer i denne kirke. Selv om muligheden for officielt at løfte højre hånd for at orepholdte dig er reserveret til generalkonferencen næste uge, så siger jeg i dag på denne kirkes kvinders vegne: »Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag« (*Salmer og sange* nr. 13). Præsident Hunter, vores orepholdelse omfatter også dine rådgivere, medlemmerne af De Tolvs Kvorum, De Halvfjerdts Kvorummer og Det Præsiderende Biskopråd. Vi ønsker, at I ved, at denne kirkes søstre arbejder med glæde og i harmoni under ledelse af vore præstedømmeledere både generelt og på lokalplan.

Som vi har været vidne til ved lederskiftet fra præsident Benson til præsident Hunter, er det klart, at denne kirke er velordnet. Jesus Kristus har fastsat ordenen på denne jord. Vi behøver ikke at bekymre os, for han har sagt: »Lad derfor jeres hjerte være trøstet for Zions skyld. Thi alt kød er i mine hænder. Vær stille vid og, at jeg er Gud« (*L&P* 101:16).

Hjælpeforeningen er en del af denne orden, for det er Herrens organisation for kvinder. Vi når ud til hele verden, og vores indflydelse er afgørende for alle kvinder. For 40 år siden hylde præsidentinde Belle S. Spafford de kvindelige pionerledere og be-

skrev dem som dem, der »var blevet givet en viden om Hjælpeforeningens skæbne gennem guddommelig indsigt« (Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon og Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1992, s. 337*). I dag fortsætter Hjælpeforeningen med at udvikle sig til det, som blev forudsagt for så mange år siden. Vi er som søstre i Hjælpeforeningen eksempler på lys, håb, åndelighed og barmhjertighed. Vi er kvinder fra mange kulturer, forskellige alderstrin og erfaring, der er forenet for at bygge vidnesbyrd og udøve den barmhjertighed, som vi er kendt for.

Søstre, det er en meget kompliceret tidsalder, vi lever i. Teknologien har forenklet mange opgaver og åbnet muligheder for at lære, som vores bedstemødre aldrig havde forestillet sig. Men med et computer-styret samfund er presset vokset og forsårsager, at vi meget omhyggeligt må vurdere, hvordan vi bruger vores tid, og tænke grundigt over, hvad vi kan gøre for at gøre den største forskel.

Vores samfund af søstre giver evnen til at arbejde, påvirke, undervise, lære og højne. Vi medbringer også en bemærkelsesværdig appetit på livet. Hver dag lever søstre i denne kirke med mod i trofasthed over for de pagter, som de har indgået.

Mange af jer har skrevet til mig om jeres oplevelser, jeres prøvelser, jeres sejre og jeres vidnesbyrd. Jeg er taknemmelig for jeres vilighed til at dele det, som I har lært, med andre. Hvad jeg har set bryde frem er en kvindeprofil, som forstår, at »Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag« (*L&P* 64:34). Lad mig fortælle jeres om nogle af disse oplevelser, for de indeholder en magtfuld lektie.

En søster i New Mexico beskrev, hvordan hun forsøgte at forstå et budskab fra konferencen: »Jeg læste og læste talen, bad ofte og overvejede dens betydning ... Resultatet var forbølføende for mig. Jeg havde altid troet, at jeg var Guds barn, men et eller andet sted i denne studie-proces modtog jeg en åndelig bekræftelse på, at det var sandt.«

I Argentina forsøger Hjælpeforeningens ledere at undervise i vigtigheden af forråd. De skrev: »De fleste søstre her har desværre ikke råd til at købe et ekstra kilo sukker eller mel eller en ekstra liter olie. Men de er blevet motiveret til at spare, om det så bare er en skefuld hver gang.«

I Tonga er søstre i Hjælpeforeningen gået sammen om at rydde op på den lokale skole. »Det var et vidunderligt syn at se søstre, mens de arbejdede sammen med deres lugejern og grove knive ... og høre den søde lyd fra kokospalmeblads-kostene, mens de fejede affaldet sammen. Glæden ved at arbejde sammen har bundet ... søstre sammen i en ånd af barmhjertighedstjeneste.«

En søster i Sydafrika skrev: »Vores stav er en af dem, som ligger længst væk fra Kirkens hovedsæde, men selv om der er kontinenter imellem os, så slår vores hjerter som et, og som søstre i Hjælpeforeningen stræber vi efter at efterligne Frelseren, som gav sit liv for at tjene andre.«

Jeg modtog et lignende brev fra Broken Arrow, Oklahoma, fra en kvinde, som sagde: »Da jeg var 19 år gammel, sad jeg ved siden af en sød bedstemor i Hjælpeforeningen og lærte at strikke. Hun var også ved at lære at strikke. I løbet af årene har jeg lært at bage brød, lært styrke og udholdenhed. Jeg har lært, at min rolling opførte sig normalt for en to-årig, og jeg har lært om en himmelsk Fader, som elsker mig. Jeg har lært at undervise, give et knus, at lede og at følge.«

En leder i Hjælpeforeningen i Georgia skrev om en storsindet tjeneste, som blev ydet efter et ødelæggende oversvømmelse i regionen. Hun sagde: »Søstre her efterlever Frelserens lærdomme. Fortæl søster Jack, at hun ikke skal bekymre sig for os. Søstre er mobiliseret i en barmhjertighedsenhed. Vi svigter ikke.« Tak, jeg er i mit hjerte overbevist om, at »vi svigter ikke.« Overalt i Kirken gør kvinderne deres del.

Herren har i denne uddeling direkte rådet os til at søge Ånden – at lære meget – så

vi kan »lægge de verdslige ting til side og søge det, der hører til en bedre verden« (L&P 25:10). Jeg fornemmer stærkt, at dette er en kraftig appel til denne kirkes kvinder på dette tidspunkt. For at vi skal stå fast og være trofaste, og klart fokusere på at søge Herren.

At søge betyder så meget mere end blot at se. Søge betyder energi, ledelse, lidskab og formål. At søge kræver hele vores »hjerter, sjæl, sind og styrke« (L&P 4:2). Vi søstre er gode til at bruge vores hjerte og vores hænder i Herrens værk. Men vi skal også bruge hjernen. For mere end 100 år siden sagde Hjælpeforeningens præsidentinde Emmeline B. Wells: »Jeg tror på kvinder, og især på tænkende kvinder« (»Why, Ah! Why,« *Woman's Exponent*, 3 bind, 1. oktober 1974, s. 67). Det gør jeg også.

Hvordan søger vi med vores hjerne? Vi kan med vores intelligens overveje og analysere vores situation, vi kan sortere og fravælge information, afveje vore muligheder, vi kan huske ideer, vi kan lære af vores erfaringer og finde svar på vore problemer; vi kan værdsætte tanker og modtage åbenbaring. Er det ikke, hvad Herren mente, da han sagde: »Du må udtænke det i dit eget sind« og derpå spørge mig, om det er rigtigt? (L&P 9:8).

Denne udtalelse af profeten Joseph Smith inspirerer mig: »Dit sind ... hvis du vil lede en sjæl til frelse, må udvide sig så meget som himlens yderste grænser« (*History of the Church*, 3:295). Vi må udvide sindet, hvis vi skal nå det høje mål, som er så kendt af os alle: »Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed« (L&P 93:38).

Når vi oprigtigt søger lys og sandhed, udvikler vi klarhed i vores liv, som afspejler åndelig forståelse og forpligtelse. Denne klarhed følger, når vi lærer af vores daglige erfaringer, vores tankefulde studium og efterhånden, som vi modtager personlig inspiration fra Helligånden. Vi er blevet lovet:

»Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med i opstandelsen.«

Og om et menneske i dette liv ved flid og lydhed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv« (L&P 130:18-19).

At lære – at omdanne lys og sandhed til hverdagsgerninger i efterlevelsen af Guds love – det er, hvad vi søger.

For ikke længe siden talte jeg til kvinder i Hjælpeforeningen i North Dakota. Efter mødet lørdag morgen stod vi på en lejet bus

sammen med nogle søstre, som havde overværet lederskabsmødet, for at vende tilbage til en kvindefireside i South Dakota. Vi forventede, at busturen ville tage fire timer. Den tog resten af dagen og en del af aftenen. Bussen gik i stykker tre gange. Vi tilbragte halvdelen af eftermiddagen på en rasteplass, men efter en trættende ventetid, fik chaufføren endelig motoren i gang. Det kunne have været en elendig oplevelse. Det var familier, som ventede på deres mors tilbagevenden. Der var mennesker, som ventede på at køre nogle af kvinderne på bussen endnu tre timer for at komme hjem. Det var varmt.

Men på den prærietur fik jeg en både lærerig og rig åndelig oplevelse. To timer inden vi kom til vores ankomststed, rejste en af søstrene sig op i midtergangen forrest i bussen og bar sit vidnesbyrd. En efter en talte søstrene om præstedømmets velsignelser i deres hjem, om direkte svar på bønner under alvorlig sygdom, om Helligåndens indflydelse i jobsøgning og om at blive vejledt til at acceptere evangeliet. Gennem deres vidnesbyrd så jeg, hvor let evangeliets lys og sandhed påvirkede deres daglige oplevelser med at lære.

Herren har givet os et liv til at lære i. Denne proces er en del af vores evige udvikling. Præsident Brigham Young fremhævede dens betydning, da han sagde: »Hvornår holder vi op med at lære? ... Aldrig, aldrig« (i *Journal of Discourses*, 3:203).

Hjælpeforeningen er et moderne forum, hvor søstre kan lære åndelige sandheder sammen. Vi kan lære i en accepterende atmosfære af tillid og venskab. I Hjælpeforeningen udvider vi sindet og fylder troens reservoir. En søster fra Spanien har skrevet om denne proces: »Efter vi er blevet medlemmer af denne kirke, er vores syn på tingene blevet ændret. Vores sind og hjerne er vågnet op, og vi ønsker at lære. Vi nærer et stort ønske om at kultivere vores intellekt, som vi lærer gennem vores elskede organisations kursuslæfæter.« Hun beskriver derpå, hvordan nogle er begyndt at gå i skole, og én, biskoppens hustru, er begyndt på universitetet. »Vi er alle så stolte over hende,« sagde hun.

Disse søstre i Hjælpeforeningen søger lærdom, og de støtter hinanden i denne proces. De bruger deres hjerne og deres kraft.

Disse kvinder er i deres fokusering på lærdom del af en spirende »lær at læse og skrive«-indsats i Kirken. Da præsident Gordon B. Hinckley bekendtgjorde Kirkens indsats for at lære at læse og skrive over hele Kirken, sagde han: »Et stort nyt projekt vil nu gå igang ... Konsekvenserne vil fortsætte og kunne mærkes i endnu udfødte generationer. Det er program ... som har til hensigt at bringe lys til dem, som ikke kan læse eller skrive« (*Ensign*, marts 1992, s. 6). At søge lærdom er en uimodståelig udfor-

Hjælpeforeningens præsidentskab, fra venstre: Chieko N. Okazaki, forstørdgiver; præsidentinde Elaine L. Jack og Aileen H. Clyde, andenrdgiver.

dring. At kunne læse sætter os i stand til at søge yderligere lys og sandhed. Lys er mere end at være i stand til at se med øjnene. Det omfatter åbenbaring om ting, som de er, som de var, og som de vil blive. Lyset spreder mørket.

Lys og sandhed er ikke uklare udtryk. Sandhed er grundlæggende i evangeliet. Jo mere vi søger at lære, jo bedre bliver vi i stand til at skelne mellem en tåbelig tanke og en vis idé. Gennem sådan visdom finder vi sandhed. Som vi synger »sandheden (skal) stande og ej lide brist, den sejrer og aldrig forgår« (*Salmer og sange*, 1993, nr 180).

Vi søger brændende sandheden. Der findes selvfølgelig mange omkring os, som søger at gøre godt, for vi i Kirken har ikke patent på at gøre godt. Men vi har Ånden, som gør det muligt for os at erkende og skelne sandheden, når og hvor som helst vi finder den. Denne kundskab gør os enestående og bringer glæde og er et tungt ansvar.

Vi må søge at lære Jesus Kristus at kende, for det er en kundskab, som er enestående og evig. Jesus fortalte os heldt klart: »Hold jer nær til mig, og jeg vil holde mig nær til jer. Søg mig flittigt« (L&P 88:63). Søstre, hvis jeg blot kunne give jer to ord, som er råd, så ville det være »Søg Jesus!« Moroni rådede: »Søg denne Jesus, om hvem profeterne og

apostlene har skrevet, så at den nåde, der er i Gud Faderen og ligeledes i den Herre Jesus Kristus og i den Helligånd, som bærer vidnesbyrd om dem, må bo og være med jer evindeligt« (Ether 12:41). Hvilket løfte og hvilken udfordring!

At søge Jesus nærer vores åndelige sjæl og tilskynder os samtidig til at nærre andre. Vi gør det på små måder, og disse anstrengelser gør en stor forskel. At søge Jesus hjælper os med at prioritere, at finde tid til at læse i skrifterne hver dag, så vi kan føle Herrens Ånd hele dagen lang. At søge Jesus er at lære at afbalancere det, som vi føler i vores hjerte, med det, som vi i sindet ved er sandt, samt gennem vores gerninger vise, at vi forstår denne balance.

Vi hører ofte denne udtalelse »tiderne har ændret sig,« og det har de også på nogle måder. Men de er også forblevet de samme. Det, som er konstant, er det budskab, som Helligånden vidner for os, at vi må søge Jesu og det evige evangeliums sandheder.

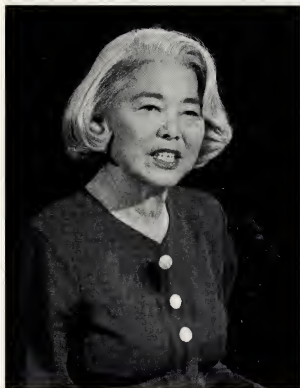
Jeg bærer vidnesbyrd om, at disse sandheder er givet os af en kærlig himmelsk Fader. De vil bringe os kundskab og styrke til at leve med håb, mod og tro. Må søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen, som er oprettet af Herren gennem en profet, velsigne og opretholde denne kirkes kvinder, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ro din båd

Chieko N. Okazaki

Førsterådgiver i Hjælpeforeningens præsidentskab

**Søstre, det vigtigt, at vi forsætter med at vokse.
En del af livet er at opnå lærdom og visdom.**

læsning og ved tro.« Denne samme invitation gentages yderligere to gange i Lære og Pagter (se L&P 109:7, 14).

For mig betyder at lære ved studium og lære ved tro, at uafhængighed kommer gennem begge anstrengelser. Enhver, der deltager i Hjælpeforeningens indsats for at lære at læse og skrive, ved, at evnen til at kunne gøre det kræver både studium og tro. Det er nødvendigt, at vi dyrker begge områder.

Lad mig give jer et eksempel. Lad os sige, at du ønsker at vide, hvordan det menneskelige legeme fungerer. Troen fortæller os, at vores legeme er skabt gennem en inspireret proces, og at det er skabt i vore himmelske forældres billede. Vi har ansøret for at bevare legemet helligt og sundt gennem livet, og at vi atter vil få vores legeme i den fuldkomne tilstand efter opstandelsen. Det er troens budskab. Det er som den ene åre til en båd.

Hjælpeforeningens møde, den 24. september 1994.

Mine kære søstre og brødre, aloha! Det er en stor glæde at være sammen med jer i dag og fornemme den styrke, som findes i vores søsterfællesskab i Jesu Kristi evangelium. Vi mødes som kvinder med et formål, som søstre i Hjælpeforeningen, som er Herrens organisation for kvinder. Jeg bønfaller sammen med dette vidunderlige kor om, at vi alle vil komme til Kristus og finde hvile i hans evige kærlighed.

Må jeg dele nogle tanker med jer om den kraft, der ligger i at lære, og hvad det betyder for vores uafhængighed. Herren har givet nogle vigtige instruktioner til de hellige i denne uddeling om, hvordan man søger en afbalanceret kundskab. Udtrykkene i skrifterne er *studere* og *tro*. Herren indbyder fx i L&P 88:118 os til: »Søg med flid og lær hinanden visdoms ord, ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved

Men for at forstå legemets funktioner – uanset om det er en sygdom, som forårsages af en kemisk ubalance, en febertilstand, hvordan et brækket ben sættes ordentlig på plads, eller hvordan man erstatter en dårligt fungerende hjerteclap ved kirurgi – det kræver et intens og detaljeret studium. Studium er den anden åre, med hvilken vi kan søge og opnå kundskab.

Hvad sker der, hvis du prøver at ro en båd med kun én åre? Du vil sejle rundt og rundt i cirkler. Hvis du ror hårdt til, vil det gå hurtigt. Hvis du ror langsomt, drejer du langsomt. Men du vil stadig kun sejle rundt i en cirkel. Det er det samme, der sker, hvis man forsøger at erstatte troen med studium eller forsøger at udøve tro uden studium. Vi finder ofte, at vi bare går rundt i en cirkel. Jeg tror, at Helligånden ikke kan give os svar, før vi aktivt søger kundskab.

Tænk, hvilken stor udvikling der er sket inden for medicinen gennem dem, som bruger begge årer i deres uddannelse. Ældste Russell M. Nelson, for eksempel, der er medlem af De Tolv Apostles Råd, brugte begge årer i sin tidligere profession som hjertekirurg. Med sine hænders trænedte færdigheder, viden i hans hjerne fra hans studium og erfaring og sit hjertes tro på, at Helligånden ville støtte ham, mens han opererede, udførte han moderne mirakler, som har reddet liv og givet fornyet livskraft og energi til mange mennesker, herunder Kirkens præsidenter og mange generalautoriteter. Hvis han kun havde stølet på troen, ville han stadig have været et stort menneske, men han ville ikke have været en stor kirurg. Hvis han kun havde sat sin lid til studiet, var han måske blevet en stor kirurg, men jeg tror, at der var mange opgaver, som Herren da ikke ville have givet ham.

Det er det samme med os. Det er nødvendigt for hver eneste kvinde at udvikle begge

gaver, både troens gave og studiets gave, med alle de evner, hun besidder. Det er nødvendigt at udøve både studium og tro for at blive uafhængig. Det er nødvendigt at forstå deres forhold til hinanden og til os.

Der findes mange former for uafhængighed. I henhold til Kirkens retningslinier for velfærd, *Omsorg på Herrens måde*: »Mens vi arbejder os hen imod uafhængighed, bør vi forberede os selv inden for følgende områder: Uddannelse, helbred, beskæftigelse, hjemmeforråd, styring af ressourcer samt social, følelsesmæssig og åndelig styrke.«¹

Lad os se på et af aspekterne i uafhængighed – beskæftigelse – og se, hvordan det at lære både gennem studium og tro forholder sig hertil.

Vi tror på vores profeter. De har vejledt os om, at der især er brug for mødre til små børn i hjemmet. De minder os om vore børns store behov og sårbarhed, mens de vokser op. Det har stor betydning, at moderen er til stede og kan opbygge et sikkert, kærligt og stimulerende miljø, hvor børnene kan vokse op som sunde og uafhængige mennesker. Vi tror, at den ideelle familie til at opdrage børn i er en stabil, kærlig familie med to forældre, hvor små børn kan modtage en fuld og hel forældreomsorg.

Men ikke alle situationer er ideelle. Ikke alle kvinder er mødre, og ikke alle mødre har børn hjemme. Desuden kan alle mødre ikke træffe valget om at være hjemme sammen med deres børn hele tiden. Omstændighederne indsnævrer ofte deres valg. På andre tidspunkter kræver andre ansvar og muligheder, at man træffer vanskelige valg. Kvinder og familier vil blive mere lykkelige med disse beslutninger, hvis de træffes gennem både studium og tro.

Måske kan vores studium og tro være en hjælp til en søster, som søger, men lad os aldrig dømmе hinanden. Vi kender ikke hendes situation. Vi ved ikke, hvilke dybe overvejelser der er indgået i hendes beslutninger. Om hun er en søster, som er alene; om hun og hendes mand, hvis hun er gift, sammen er gået til Herren for at få vejledning; eller om hun stort set alene måtte træffe beslutningerne om sine børns økonomiske og følelsesmæssige sikkerhed. Lad os derfor som søstre udvise accept og støtte. Lad os stole på Herren, stole på os selv og hinanden i, at vi prøver på at gøre det så godt, som vi kan. Vi har behov for al den styrke, vi kan få til vores daglige prøvelser. Lad os ikke føje vores misbilligelse til en søsters byrde. Og mens vi kæmper med vore egne byrder, så lad os ikke forminde vores styrke ved at acceptere andres måske tankeløse dom.

Lad Hjælpeforeningen være et sted, hvor man støtter og deler med hinanden. Vi befinder os alle i Hjælpeforeningens båd, og den har brug for os alle til at ro så hårdt, som

Hjælpeforeningens møde, den 24. september 1994.

vi kan. Lad os værdsætte den enkeltes bidrag. Lad os ikke udelukke en søster, uanset hvad hun vælger i livet, og hvad hendes situation er. Lad os udtrykke tillid til, at hun har brugt både studium og bøn til at træffe sine beslutninger og tilvejebringe et støttende miljø, hvor hun kan udføre disse beslutninger, bedomme dem på deres succes og rette dem, hvis det er nødvendigt. Hvis en ændring er nødvendig eller ønskelig, sker det lettere i en nærende og støttende atmosfære. Hvert år bliver det i stigende grad mere og mere vigtigt for kvinder at forbedre deres evner til at kunne sørge for sig selv og deres børn økonomisk, hvis forholdene kræver det. Ældste Howard W. Hunter sagde som medlem af De Tolvs Kvorum følgende om netop dette punkt i 1975: »Der er tvivlende årsager til, at vore søstre også bør planlægge en uddannelse med henblik på job. Vi ønsker, at de alle skal opnå al den uddannelse og jobtræning, som er mulig, før ægteskab. Hvis de bliver enker eller skilt og får behov for at arbejde, så ønsker vi, at de får et agtværdigt og udbytterigt job. Hvis en søster ikke gifter sig, så har hun enhver ret til at engagere sig i en profession, som gør det muligt for hende at udvise sine talenter og gaver.«² Hans råd er om noget blevet endnu mere relevant i løbet af de næsten 20 år, som er gået siden da, efterhånden som landets økonomi har gjort det mere og mere vanskeligt at forsørge en familie med en indtægt, og hvor flere mødre bliver alene med opdragelsen af deres børn, og hvor flere og flere kvinder tilbringer en større del af deres liv alene. Han fortæller os, at vi alle bør bruge studieårene til at forberede os uddannelsesmæssigt til værdige og udbytterige aktiviteter herunder lønnet arbejde.

Men præsident Hunters eksempel viser os også vigtigheden af tro. Han beskriver sin første karriere som »glamourøs i visse aspek-

ter.« Det krævede imidlertid, at han omgiktes med mennesker, hvis standarder gjorde ham dårlig tilpas, hvorfor han skriftede profession.³ Dette eksempel viser, at vi bør søge arbejde der, hvor Herrens Ånd kan være med os. Med andre ord, ro, ro, ro din båd og brug begge årer!

At lære gennem studium havde en meget høj prioritet i min familie. Mine forældre var plantagearbejdere på »den store ø« Hawaii. Begge havde været nødt til tidligt at forlade skolen, allerede omkring 6. klasse. Gymnasiet kunne der ikke være tale om for nogen af dem, og en videre uddannelse var en umulig drøm. Men de ønskede desperat, at deres børn fik en uddannelse. Måske fordi jeg var deres eneste barn i fem år, havde de den drøm for mig, selv om det var usædvanligt for en datter at modtage flere fordele end en søn i traditionelle japanske familier. De bragte mange ofre, så jeg kunne komme på gymnasiet og få yderligere uddannelse. De gjorde det samme for mine brødre med de erhverv, som de valgte, selv om mine brødre ikke stræbte efter en akademisk uddannelse. Ingen af mine forældre havde nogen sinde sat deres ben på et universitet før min dimissionsfest. Den eneste akademiker, de kendte, var en lærer i vores landsby.

Men de gav mig mine redskaber og viste mig tillid. Hvad mener jeg med redskaber? De lærte mig at være nysgerrig, at stille spørgsmål, at observere naturen nøje og at iagttage mennesker – især i nye omgivelser – at behandle mennesker med respekt og lære, hvordan man kommer i kontakt med dem, at arbejde meget hårdt og altid gøre mit bedste. De troede, at uanset hvad jeg valgte at gøre med mit liv, så ville disse færdigheder hjælpe mig. Og de havde ret.

Og hvad mener jeg med tillid? De sendte mig bort til gymnasiet, da jeg var 15 år. De fortalte mig på utrolig mange små måder, at

Det Første Præsidentskab ved Hjælpeforeningens møde, der blev afholdt i Salt Lake Tabernaklet den 24. september 1994.

de nærrede tillid til mine beslutninger. De stoled på, at jeg ville blive ved med at fokusere på mit mål, og de stoled på, at jeg levede retskaffent. En af de største glæder i mit liv har været, at jeg ikke har skuffet mine foreldre.

Eftersom jeg var villig til at studere Jesu Kristi evangelium, blev jeg medlem af Kirken og udviklede stor tro på Frelseren. Min tro gav mig større styrke til at søge kundskab gennem studium. Jeg kan ikke adskille lærdom gennem studium og lærdom gennem tro. De rører begge ved mit hjerte, oplyser mit sind og opmuntrer mig til at tjene.

At lære gennem studium og at lære af Ånden er de to halvdelen i mit liv. Disse år har hjulpet mig med at ro min professionelle båd, skabe et godt ægteskab, opdrage mine sønner og tjene i Kirken. Jeg har brug for dem begge i min stræben efter uafhængighed. Du har brug for dem begge i din stræben efter uafhængighed.

Peters sidste nedskrevne ord til de hellige på hans tid er et råd om at »voks(e) i nåde og erkendelse af vor Herre og frelser, Jesus Kristus« (2 Pet 3:18). Og kong Benjamin rådede sit folk til at »vokse i kundskaben om hans herlighed, som skabte jer, eller i kundskaben om det, der er ret og sandt« (Mosiah 4:12).

Søstre, det er vigtigt, at vi forsætter med at vokse. En del af vores ansvar i livet er at øge vores lærdom og visdom. Det er nødvendigt, at vi bruger de to årer, som er studium og tro, så vores båd ikke vil blive fyldt med vand af livets storme. Det er nødvendigt, at vi underviser vore børn i at benytte de samme årer. Lad os opmuntre dem til at værdsætte uddannelse og til at lære mere og søge mere visdom gennem studium og bøn.

Nogle af jer føler måske, at jeres chance for at opnå mere lærdom er gået jer forbi. Det er den ikke. Man kan lære i enhver alder. Der findes ikke nogen kvinde, som har tilstrækkelig styrke til at kontrollere alle sit livs forhold, men hun kan imødegå disse forhold med tillid, hvis hun har de passende redskaber og stoler på, at hun selv kan bruge dem ordentligt.

Mine kære søstre, stol på Herren. Livet vil stille dig over for mange vanskelige og endog skræmmende beslutninger. Følg Ånden, når du træffer disse beslutninger, og vejled dig med dem, som bliver påvirket af disse beslutninger. Søg information fra de kyndige. Søg præstedømmets velsignelser, når du ønsker det, for at supplere din egen indtrængende bøn til Herren. Og når din kurs er klarlagt, så forfølg den af al kraft, find glæde og glæd dig over den.

Jeg har været elev hele mit liv, og jeg elsker det, jeg lærer hver dag om evangeliets herlighed og de undere, som findes i den verden, vi lever i. Løftet om evig udvikling er spændende for mig, da jeg ser frem til at kunne lære i al evighed. Lad os stole på, at både studium og tro holder os på rette kurs, i stedet for at sejle rundt i cirkler.

Mine kære søstre, jeg er taknemmelig for Hjælpeforeningen og den store styrke, den kan være for kvinder. Jeg er taknemmelig for Frelserens forsoning og for Jesu Kristi evangelium, som højner os, åbner døren til evig lærdom for os og giver os grund til at tro. Jeg er taknemmelig for Jesu Kristi Kirkes genoprettelse gennem profeten Joseph Smith. Jeg er taknemmelig for vore præstedømmelederes støtte i vores retskafne stræben. Jeg ved, at Herren hører og besvarer vore bønner. Må vi elske, stole på og tjene hinanden, »ved læsning og tro,« det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. *Vejledning for ledere om velfærd: Omsorg på Herrens måde*, s. 6.
2. Howard W. Hunter, *Ensign*, november 1975, s. 124.
3. »Valiant Servant of the Lord« *Church News*, 11. juni 1994, s. 4.

Barmhjertighed og lærdom

Aileen H. Clyde

Andenrådgiver i Hjelpeforeningens præsidentskab

Hjelpeforeningens kvinder søger at lære visdom, men vi sætter det at lære barmhjertighed først.

bud, lidt her og lidt der; og salige er de, der giver agt på mine bud og låner øre til mit råd, thi de skal lære visdom» (2 Nephi 28:30). Hjelpeforeningens kvinder søger at lære visdom, men vi sætter det at lære barmhjertighed først.

Barmhjertigheden udvikles i os, når vi bevæger os fra en »hvad er der i det for os«-slags kærlighed til kærlighed til familien og til venner, og endnu mere velsigner bliver vi, når vi udover det når frem til en forståelse for vor Herres betingelsesløse kærlighed til os, som fortæller os om vores guddommelige slægtskab med hinanden og med ham. En sådan kærlighed, eller barmhjertighed kommer ikke fiks og færdig i de flestes liv, men det kan komme, når vi lærer, vokser eller rækker ud måder, hvorpå kan kende Guds kærlighed. Skrifterne er en stor hjælp til os i forståelsen af dette. Der læser vi, at kærlighed går forud for kundskaben om

Gud. I 1 Joh 4:8-11 læser vi: »Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed.

Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os: at Gud har sendt sin enbårne søn til verden, for vi skal leve ved ham.

Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder.

Mine kære, når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden.«

Det, som vi »skylder« at gøre i barmhjertighed mod os selv og hinanden, kommer af og til hurtigt og let, men ofte kommer det gennem en modig, tilpasset og uselvsk indsats. Hjelpeforeningens organisation tilbyder kvinder muligheder, som kan forøge deres personlige stræben efter at udvikle og udøve barmhjertighed. Gennem vore fælles anstrengelser kan Hjelpeforeningens medlemmer hjælpe hinanden med at føle sig elskede og hjulpet, og især i nødens og krisens stund. Vi afprøver vores indsats ved at følge Kristi måde at vise betingelsesløs kærlighed og forståelse på. Vi tror, at vore venlige gerninger og det at vise kærlighed har mening i det omfang, hvor de bringer Helligånden ind i vores liv.

Hvad der er lige så vigtigt er, at Hjelpeforeningen giver os mulighed for at undervise hinanden i de frelsende principper og ordinanser, som kommer til os gennem præstedømmet magt, og som findes nedskrevet i skrifterne. Vi kan da blive redskaber til at »frelse sjæle,« sådan som profeten Joseph Smith forudså i 1842. Kirkens kvinder ser i dag, på samme måde som ved Hjelpeforeningens oprettelse, barmhjertighed som en fremragende måde at udvikle vores evner til at kende Gud og ikke blot kende til Gud.

I vor Frelses store forbøn, som findes nedskrevet i Johannes kapitel 17, bad han for os: »Og dette er det evige liv, at de ken-

Vores kirkes kvinder har mobiliseret sig selv mange gange i kærlig tjeneste over for hinanden, deres familier og de samfund, de lever i. De opgaver, som vi påtager os, kan variere betydeligt, men vi tror, at måden, vi gør et sådant arbejde på, adskiller os fra verden på grund af vores ønske om at blive vejledt åndeligt og at gøre det med barmhjertighed. Vores skrifter fortæller os, at barmhjertighed, det ord, som vi benytter for den største form for kærlighed, ja »Kristi rene kærlighed« (Moroni 7:47) er *tillært*. Når vi lærer, bliver vi i stand til at være venlige, ikke misunde, ikke at lade os provokere let, glæde os over sandheden, tåle alt, tro alt, håbe alt og udholde alt (se 1 Kor. 13:4-7). Barmhjertighed kommer til os, når vi bevæger os fra nåde til nåde, og når vi bygger på forskrift på forskrift:

»Thi se, således siger Gud Herren: Jeg vil vise menneskenes bøn linie op linie, bud på

der dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus» (vers 3). Så talte han om apostlene og de troende på den tid: »For de ord, du gav mig, har jeg givet dem« (vers 8). Denne form for kundskab, som kom til Kristi apostle og andre troende på den tid, var en Åndens gave, men læg mærke til betydningen af de ord, som Kristus gav dem mundtligt, og som de derefter gav videre til enhver, som ville høre på deres vidnesbyrd, og som senere er blevet givet videre til os som skriftlige vidnesbyrd. Guds og Kristi virkelighed og vores forhold til dem kommer til os gennem en kæde af kundskab videregivet gennem ord, ja endog hellige ord og af Helligånden.

Det er på grund af vores opmærksomhed overfor betydningen af ord i videregivelsen af frelsende sandheder fra det ene menneske til det andet, at Hjælpeforeningen er begyndt at gøre en indsats for at motivere til at lære ved at tilbyde hjælp med grundlæggende læsefærdigheder til dem, som behøver dem, og ved at motivere de af os, som allerede læser, til at læse mere meningsfuldt.

At være i stand til at læse godt og med forståelse er en vigtig vej til at lære Gud at kende, og det er en pålidelig og universel måde. Jeg kalder den universel, fordi vi som mennesker alle er født med en genetisk gave, der gør, at vi kan erkende og formulere os sprogligt. Det er en af de vidunderlige måder, vi er skabt på! Vores Skaber har ønsket, at vi skal værdsætte og udvikle vores evne til at kommunikere med ham og med hinanden. Han forventer, at vi udnytter disse evner til at lære retskaffen levevis, at højne hinanden og udvikle vores guddommelige natur.

Det kan være motivationen for os til at være sammen her i aften. Vi har før oplevet at sidde i store forsamlinger som denne. Vi gør os anstrengelser for at være sammen – i store forsamlinger – for at lytte til ord med hovedet på skrå. Nogen modtager instruktioner. Nogen mediterer over, hvad der er blevet foreslået. Nogen overvejer, hvad der er blevet sagt, uden i øjeblikket at være sikker på, hvad det betyder for dem. Det er en proces, som vi er skabt til at benytte.

Vi har alle haft den oplevelse at kombinere en sandhed eller en forståelse gennem inspirerende ord eller musik fra andre med noget dybt inden i vores sjæl. Når denne kobling sker, føles det som en lille kundskabsekspllosion. Vi opløftes og varmes, og både vores sind og hjerte røres. Disse oplevelser bekræfter i det mindste, i et kort øjeblik, vores slægtskab med hinanden og med Gud. De hjælper os med påny at føle, hvem vi er, og hvem vi kan blive. Når vi forstår en sådan kommunikation, kan vi bedre se de muligheder for at lære, som ligger ubrugt overalt omkring os. Det bliver lettere at finde frem til de måder, hvorpå vi er blevet

tilbøjelige til at falde ind i en rutine og har tilladt magelige vaner at isolere os fra at bruge vores forstand med åndelig magt for at se »en langt bedre vej« (1 Kor 12:31).

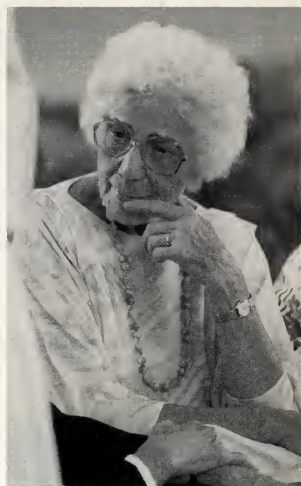
Jeg ville være skodesløs, hvis jeg ikke erkendte for os alle, hvor komplekse og forskellige kommunikationens veje til vores sind er i dag. TV, radio, video og satellit-udsendelser så vel som de trykte medier har i stort omfang forøget deltagertallet ved dette hjælpeforeningsmøde i aften. Vi er blevet velsignet herved. Men andre vil bruge, med andre hensigter, den samme teknologi til at kommunikere det, som lokker os. Det kræver en opmærksom sondring for at vælge det, som vil fokusere sind på fortræffelighed, og vælge det fra, som vil aflede, forvirre eller bedrage os. »Derfor, pas på, at I ikke bliver forført; og for at I ikke skal ske, stræb da alvorligt efter de bedste gaver og betænk stedse, hvorfor de er blevet givet.

Thi sandelig siger jeg jer, at de er blevet givet til nytte for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger, og for dem, der bestræber sig på at gøre således.« (L&P 46:8-9).

Som funktionær i Hjælpeforeningen har det været en stor velsignelse for mig at møde mange af Guds døtre, som har forpligtet sig til at holde hans befalinger, som har indgået og holdt hellige pagter, og som oprigtigt anstrenger sig for at kende hans ord. Ingen af disse kvinder er typiske, for de har hver deres forskellige dimension, der afhænger af særlige forhold, som varierer meget fra menneske til menneske. De adskiller sig selv fra verden, når de søger at bekræfte virkeligheden af de åndelige gaver og af Guds kærlighed.

Sidst på foråret i år mødte jeg en sådan kvinde i Californien, hvis tro og vidnesbyrd rørte min sjæl. Hun var spinkel og talte blidt og beskrev sig selv som bådflugtning. Hun havde lært engelsk og kvalificeret sig til legater, så hun kunne læse videre, efter hun var kommet til USA. Udover at læse til kemiingeniør havde hun givet sig, sluttet sig til Kirken og fået fire børn. Hendes evne til at læse var et vigtigt redskab for at leve op til hendes mange udfordringer. Hun beskrev sin store indsats for at forstå tekstbøgerne, der var på et andet sprog end hendes modersmål. Hun fortalte, hvordan det at læse Mormons Bog havde uddybet hendes forståelse ikke blot for skriftens sandheder, men også for de krævede matematik- og kemi-studier.

Nogen tid efter hendes eksamen forlod hendes mand hende og hendes børn uden at yde dem nogen støtte, og det blev nødvendigt for hende at søge et job. Hun følte, at hun var blevet ansat på et laboratorium, fordi hun tilhørte et mindretal, men hun havde ingen erfaring og kendte ikke de procedurer, som andre på stedet oplevede som ru-

tine. Da hun kun havde Herren at henvende sig til, begyndte hun at trække sig tilbage på arbejdet for at bede om hjælp. Hun oplevede også, at når hun læste Mormons Bog, blev hendes sind klart, og effektive ideer kom til hende om, hvordan hun skulle udføre sine opgaver. Hendes udvikling er gået så godt, at når andre laboratoriearbejdere nu har problemer med et projekt, så kommer de til hende for at få en forklaring og vejledning.

Hun vidnede om sin sikre kundskab om Guds virkelighed og især om hans kærlighed. Hendes kamp for sin familie kræver af hendes fysiske og åndelige styrke. Nu tager hun ofte sine børn med til markedet om lørdagen for at købe mad, som de forbereder sammen, hvorefter de bringer den hen til et herberg for hjemløse. Hun ønsker i høj grad, at hendes børn opnår en forståelse af, hvordan hendes liv var, da hun ikke havde noget. Hun lærer dem at forstå Guds kærlighed ved at hjælpe dem med at udføre barmhjertighed. I mit forsøg på fuldtud at forstå betydningen af hendes vidnesbyrd fandt jeg hjælp i Alma 32:23:

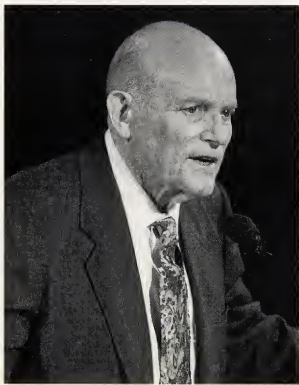
»Og han meddeler menneskene sit ord ved engle, ikke alene til mænd, men også til kvinder. Men det er ikke alt; der gives ofte små børn, der beskæmmer de vise og de lærde.«

Jeg vidner for jer, at Gud lever og er god, og at hans åndelige gaver er til rådighed for os alle. Må vi kende ham og Kristus vor Frelser på måder, som kvalificerer os til at vise ren kærlighed til hinanden gennem Helligånden, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Stå fast i troen

Præsident Howard W. Hunter

Vi beder jer indtrængende om at tjene med jeres magtfulde indflydelse til fordel for det gode i styrkelsen af vore familier, vores kirke og vores samfund.

Mine elskede søstre, jeg anbefaler de råd, som I har modtaget i aften fra Hjælpeforeningens præsidentskab. Jeg hilser jer med kærlighed og respekt, for jeg ved, at I er vor himmelske Faders dotre, og hvad I hver især har et stort potentiel for at blive.

Jeg takker jer på Kirkens ledeser vegne for den tjeneste, som I yder Kirken, jeres familier og de lokalsamfund og det samfund, som I bor i. Jeg er klar over, at mange af jeres uselviske og barmhjertige gerninger er ukendte, ufortalte og af og til går sker uden tak. Men Herren husker jer.

Vi beder for jeres velfærd. Vi takker Gud for den forældende indflydelse, I har på verden gennem jeres tjeneste, offer, barmhjertighed og stræben efter det, som er smukt og forældende.

Tak fordi I gør livet så meget bedre på grund af, hvem I er. Jeres vedvarende ek-

sempel på retskaffenhed står som en kontrast til verdens skikke.

Mange kæmper i dag med livets udfordringer. Når vi tænker på den rådvildhed, tumult og de onder, som findes omkring os, er det naturligt for os at række ud efter nogen, som kan hjælpe. Nogle kvinder længes efter den inspiration, som kan trøste hjertet, læge sårene og give tilstrækkelig viden til at vise vejen fremad, når man ikke synes, der er noget sikkert sted at vende sig hen.

Men vi efterlades ikke uden trøst! Vi har skrifterne, som indeholder evige ord fra en kærlig himmelsk Fader, som fortæller os, at vi har førsteprioritet hos ham. Han siger: »Thi se, detre er min gerning og herlighed –

at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Udover disse kærlige ord fra en kærlig Fader i Himmelen, har vi også Frelseren, om hvem Alma har skrevet:

»Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser ...

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans hjerte kan fyldes med barmhjertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12).

Det må være en trøst for jer, I elskede søstre i hans kirke, at huske på, at denne samme Jesus, vor Frelser gennem forsoningen, viste sin kærlighed og omsorg for kvinderne på hans egen tid. Han ærede den fattige enke, som gav to småmønter. Han underviste kvinden fra Samaria og åbenbarede for hende, at han var Messias. Han drev syv djævlæ ud af Maria Magdalene og tilgav kvinden, som blev taget i hor. Han helbredte den græske kvindes datter, han helbredte den kvinde, som havde gået foroverbøjet og krumbøjet i 18 år, og han helbredte Peters mor, da hun var syg af feber.

Han oprejste den døde søn for dennes mor og Jairus' datter for hendes forældre og Lazarus for dennes sørgende søstre, som han regnede blandt sine nærmeste venner. Da han hang på kors, bekymrede han sig for sin mor og overgav hende i sin elskede disciplen, Johannes' varetægt. Kvinder gjorde hans legeme rede til at blive begravet. Det var Maria, som han først viste sig for som den opstandne Herre, og det var hende, som

Hjælpeforeningens møde, den 24. september 1994.

han betroede at bringe det vidunderlige budskab til sine disciple, at han var opstanden.

Er der nogen årsag til at tro, at han bekymrer sig mindre for kvinderne i dag? Umiddelbart før sin himmelfart lovede han sine disciple: »Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand ... Jeg vil ikke efterlade jer faderløse« (Joh 14:16, 18). Som døtre af vor himmelske Fader er I privilegerede ved også at have fået en anden talsmand, Helligåndens gave.

Som vor Herre og Frelser så hen til kvinderne på hans tid efter en trøstende hånd, et lyttende øre, et troende hjerte, et venligt blik, et opmuntrende ord og for loyalitet – selv i den time, hvor han oplevede ydmygelse, pine og død – forekommer det mig, at der findes et stort behov for at samle Kirkens kvinder i dag, for at I kan stå sammen med og tage Brødrenes parti for at standse den flodbølge af ondskab, som omgiver os, og for at være med til at fremme vor Frelseres værk. Vi må sammen stå fast i troen mod det større antal af anderledes tænkende. Nephi sagde: »Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20). Når vi adlyder Gud, udgør vi en majoritet. Men det er kun sammen, at vi kan udføre det værk, som han har givet os at udføre og være rede til den dag, hvor vi vil skal se ham.

Når vi arbejder af al vores kraft for at dække de behov på samme omsorgsfulde

måde, som vor Herre gjorde blandt kvinderne på hans tid, beder vi jer også indtrængende om altid at tjene med jeres magtfulde indflydelse for at styrke vore familier, vores kirke og vores samfund. Når I ivrigt arbejder for gode formål, kan I vise andre, at de ved at bringe Kristus ind i deres liv og acceptere hans evangelium med dets frelsende ordninger og pagter kan nå deres sande potentiel i dette liv og i livet herefter.

De, som følger Kristus, søger at følge hans eksempel. Hans lidelse for vore synder,

mangler, sorger og sygdomme bør motivere os til på samme måde at række ud i barmhjertighed og medlidenhed til mennesker omkring osv.

Det er yderst passende, at mottoet for den ældste kvindeorganisation i verden – Hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige – er »Kærligheden ophører aldrig.«

Ved en tidligere konference for Kirkens kvinder rådede præsident Spencer W. Kimball:

»Husk, kære søstre, at de evige velsignelser, som er jeres gennem medlemskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er langt, langt større end nogen anden velsignelse, I overhovedet kan modtage. I kan ikke opnå nogen større anerkendelse i denne verden end at være kendt som en Guds kvinde« (Ensign, november 1979, s. 102).

I er udvalgt til at være Guds trofaste kvinder i vor tid, til at være hævet over smålighed, sladder, selviskhed, uanstændighed og alle andre former for ugudelighed.

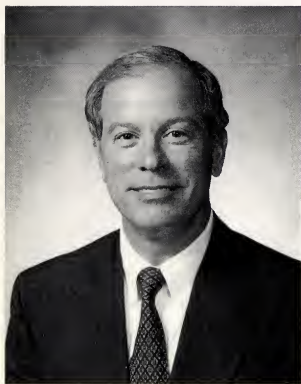
Anerkend jeres guddommelige fødselsret som vor himmelske Faders døtre. Vær en, som helbreder med dine ord så vel som med dine hænder. Søg at kende Herrens vilje i dit liv, og derpå sige på samme måde som det vidunderlige eksempel Maria, Jesu moder, gjorde: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord« (Luk 1:38).

Mine elskede søstre, jeg ved, at Gud lever, at Jesus er hans enbårne Søn, verdens Frelser. Jeg ved, at detre er Jesu Kristi Kirke. Han leder den. Han åbenbarer sin vilje til sine profeter. Jeg vidner også om sandheden og den evige natur af jeres ærede status som kvinder.

Må Herren velsigne jer, når I står fast i troen, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Nye generalautoriteter

ÆLDSTE ANDREW W. PETERSON
DE HALVFJERDS

Ældste Andrew W. Peterson husker med glæde sit virke som stavmissionspræsident, mens han læste til tandlæge i San Francisco i Californien. Om aftenen underviste han i evangeliet, og om dagen læste han til tandlæge.

På trods af sin travle missionsindsats bestod ældste Peterson sin tandlægeeksamen med udmærkelse. »Jeg fik et vidnesbyrd om, at Herren i sandhed kan hjælpe os i vore studier,« mindes han.

Ældste Petersons kaldelse som stavmissionær var en af mange kirkeopgaver, som var med til at forberede ham til kaldelsen til at tjene i De Halvfjerds Første Kvorum. Han var på mission i det nordlige Argentina og det sydlige Bolivia fra 1966 til 1968; var præsident for Merida missionen i Mexi-

co fra 1981 og 1984; var rådgiver i stavspræsidentskabet i Salt Lake Universitets 3. stav fra 1984 til 1988; derpå stavspræsident fra 1988 til 1992 og har senest været regionalrepræsentant. Ældste Peterson havde den glæde at tjene som primarylærer efter sin afløsning som stavspræsident. »Børnene lærte mig mange værdifulde lektier,« siger han.

Andrew Peterson blev født den 8. juni 1947 i San Francisco. Tre år senere flyttede hans familie til Utah, hvor hans far begyndte en tandlægepraksis – først i Payson og derefter i Salt Lake City, hvor Andrew tilbragte resten af sin barndom, og hvor han begyndte som tandlæge efter sin tandlægeeksamen i 1974.

Ældste Petersons kærlighed til Kirken og dens ledere begyndte, da han var barn. Hans bedstefar, der var stavspræsident i Salt Lake Hillside Stav, præsenterede ham ofte for besøgende generalautoriteter efter stavskonferencen.

Da ældste Peterson var 16 år, blev han stærkt påvirket ved at deltage i Hill Cumorah Pageant i New York og ved at deltage i et vidnesbyrds møde i den hellige lund.

Den 20. juni 1969 giftede ældste Peterson sig med Christine Ann Swensen i templet i Salt Lake City. De er forældre til otte børn, som de nyder at tilbringe så meget tid sammen med som muligt.

Familien Peterson har været aktive i lokalsamfundet og internationalt. Gennem deres engagement i Partners of the Americas – et nationalt person-til-person-program – har de været i stand til at hjælpe bolivianske skolebørn.

Ældste Peterson, som tror, at vor himmelske Fader vejleder os i vores liv, ser frem til at tjene fuldtid i Kirken. »Jeg føler mig meget velsignet,« siger han. »Jeg har et fast vidnesbyrd om betydningen af dette værk.«

ÆLDSTE CECIL O. SAMUELSON JUN.
DE HALVFJERDS

Mens ældste Cecil Samuelson vænner sig til sin nye kaldelse som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum støttes han af to påvirkninger i hans liv: Sin hustru og sit vidnesbyrd.

»Jeg har vidst, at evangeliet er sandt hele mit liv,« siger han i en pause, mens han rydder sit skrivebord hos Intermountain Health Care, hvor han var ledende vicedirektør med ansvar for afdelingerne for hospitaler og praktiserende læger. »Som soldat bad jeg om en tilkendegivelse om profeten Joseph og Mormons Bog. Jeg modtog et indtryk så levende som en lyd eller et billede: Hvorfor beder du om svar på noget, som du allerede ved, er sandt?«

Om sin hustru, den tidligere Sharon Giauque, som han blev gift med i templet i Salt Lake City den 25. november 1964, siger ældste Samuelson: »Min hustru er min bedste og mest ærlige kritiker. Hun har altid taget imod enhver kaldelse, som er kommet til os. Hun støtter mig helt og fuldt.«

Ældste Samuelson, der blev født den 1. august 1941, og som voksede op i Salt Lake City, afbrød sine studier ved University of Utah i molekylær biologi og genetik for at tage på mission i Skotland. Efter at have bestået sin mag.scient.-eksamen i undervisningspsykologi og en lægeeksamen, gennemførte han sin kandidatuddannelse ved Duke University i North Carolina. Han tilbragte de næste 17 år i sin praksis som gigtspecialist samtidig med, at han var medlem af det medicinske fakultet ved University of Utah, herunder som universitetets vicerector for sundhedsvidenskab og som dekan for medicinstudiet. For fire år siden accepterede han sin nuværende stilling ved Intermountain Health Care.

Ældste Samuelsons erfaring i Kirken omfatter at tjene som ældsternes kvorumspresident, medlem af højrådet og stavspræsident for en stav på University of Utah fra 1977 til 1982. »Min familie elskede at være sammen med de unge studerende, som var så hengivne over for evangeliet,« mindes han. For nylig tjente han som regionalrepræsentant. På tidspunktet for kaldelsen til De Halvfjerds tjente han som højpræsternes gruppeleder i Holladay 18. ward i Salt Lake Holladay South Stav.

Ældste Samuelson er en ivrig læser og foretrækker historie og nutidshistorie. Sammen med sin hustru og deres fem børn i alderen fra 12 til 26 nyder han at sejle på Lake Powell og at overvære sportskampe. Han spiller en smule tennis og elsker ensomme vandreture.

Ældste Samuelson siger om sin erhvervs erfaring: »Medicin er grundlæggende en tjenestemission, og tjeneste er det, Jesus ønsker, at vi skal gøre. Jeg er mere og mere overbevist om, at alt det gode, som vi gør i livet, på en eller anden måde er forbundet med evangeliet.«

NYKALDEDE SØSTRE ELSKER ALLE EVANGELIET

Selv om den nye rådgiver i præsidentskabet for Unge Piger og det nye præsidentskab for Primary er forskellige på mange måder, så har de to ting fælles – en stor kærlighed til unge og entusiasme for deres nye kaldelse.

»Åh, hvor jeg elsker børn!« sagde søster Patricia P. Pinegar kort efter, at hendes nye kaldelse som præsidentinde for Primary blev bekendtgjort. »Hvilken dejlig mulighed er det ikke at være en del af denne organisation.«

Søster Pinegar, som har tjent som andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse i de sidste to år, husker at have tjent som pianist i Primary, før hun blev teenager.

»Jeg er sikker på, at jeg var en frygtelig dårlig pianist,« mindes hun nu. »Men jeg ved, at lederne i Primary elskede mig og stolede på mig. Og jeg ved, at hvis de havde det på den måde, så måtte min himmelske Fader også elske og stole på mig. Hvor vigtig

tigt er det ikke at lære sådan noget i en ung alder.« Søster Pinegar blev født den 3. februar 1937. Hendes far »kunne lide at opleve livet og nye ting,« sagde søster Pinegar, og familien flyttede adskillige gange. Patricia tilbragte tid i Utah, Hawaii og Californien. »Nogle af mine bedste barndoms minder er fra min tid i Hawaii,« siger hun.

Efter sin eksamen fra Glendale High School i Californien tog hun på Brigham Young University, hvor hun mødte sin kommende ægtemand, Ed, ved orienteringen som førsteårsstudent. »Vore øjne mødtes, og så var det sket,« siger hun.

De blev gift i templet i Salt Lake City den 28. marts 1956, og søster Pinegar gik senere i gang med sin favoritkarriere, at være mor. »Min største glæde og lykke er min familie – mine børn og min mand. Og nu har jeg 17 børnebørn,« tilføjer hun. »De fleste af dem er i Primary eller under Primaryalderen. De vil hjælpe mig i min nye kaldelse.«

Primarys program er veletableret. Der er for nylig blevet gjort et stort arbejde med nye kursus hæfter til Primary, siger søster Pinegar: »Vi har forpligtet os til at gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe børn med at lære samt efterleve evangeliets principper.«

Som forstærker giver i Primarys præsidentskab, følger Anne Goalen Wirthlin, at hun er »hjemme igen.«

»Børn har altid været min yndlingsbeskæftigelse,« siger hun. Hun tog lærereksamen, og hendes kaldelser i Primary var nogle af de ansvar, som hun bedst kunne lide.

Anne Goalen blev født den 26. april 1939 og voksede op i Salt Lake City og gik på University of Utah, som lå i nærheden. Hun giftede sig med David Wirthlin i templet i Salt Lake City den 25. april 1961. Efter at have tilbragt et år i henholdsvis Minneapolis og i Albuquerque samt tre år i Idaho Falls, vendte familien Wirthlin tilbage til Salt Lake, hvor de opdragede deres seks børn.

»Vi var borte i tre år, da David blev kaldet som missionspræsident i Frankfurt missionen i Tyskland,« siger hun. »Det var nogle af de mest lykkelige år i mit liv. Jeg var usikker på mine evner som hustru til en missionspræsident, og jeg troede ikke, at jeg kunne gøre alt, hvad der krævedes af mig. Men jeg lærte at forstå, hvordan Herren gør det muligt for os at opfylde alt, uanset hvad han beder os om at gøre. Det er også min følelse omkring denne nye kaldelse.«

Som bedstemor til tre børnebørn ønsker søster Wirthlin at hjælpe små børn med at opnå deres eget vidnesbyrd. »Da jeg gik i Primary som barn, kan jeg huske, at jeg trådte ind i kirkebygningen og havde en ærbødig følelse. Mine lærere i Primary var så vidunderlige og kærlige. Primary var et behageligt, varmt og sikkert sted, et sted, hvor jeg

Det nye præsidentskab for Primary, fra venstre: Anne G. Wirthlin, førsterådgiver; præsidentinde Patricia P. Pinegar og Susan Carol L. Warner, andenrådgiver.

kunne komme og føle mig elsket – af lærerne og af vor himmelske Fader. Jeg ønsker, at alle børn i Primary over hele verden vil opleve disse følelser.»

Som andenrådgiver i Primarys nye præsidentskab har Susan Lillywhite Warner en stærk overbevisning om, at evangeliet kan ændre liv. Hun har set det ske.

»Jeg voksede op i Anaheim i det sydlige Californien,« forklarer hun. »De fleste af mine lærere i Primary var omvendt til Kirken, så vi lærte evangeliet sammen. Jeg husker, at jeg så, hvordan evangeliet ændrede deres liv. Det var næsten en fysisk forandring; det var så virkelig for mig.«

Denne tidlige påvirkning gennem evangeliets kraft blev hos Susan og blev forstærket, da hun fortsatte med at opleve Ånden. Som ung pige overværede hun en general-konference sammen med sin familie og husker klart, at præsident David O. McKay gav forsamlingen en velsignelse. »På dette tidspunkt følte jeg, at jeg var i himlen,« mindes hun. »Jeg ville ønske, at alle børn vil få mulighed for at opleve denne samme Ånd.«

Susan blev født den 19. januar 1940 og tog eksamen fra Anaheim High School og

studerede på BYU, hvor hun tog eksamen inden for undervisning og psykologi. Hun underviste på en skole i Provo i et år, før hun giftede sig med Terry Warner i templet i Los Angeles. Parret tilbragte fire år i New Haven, Connecticut, og vendte derpå tilbage til Provo. Der opdrog de deres ti børn, der sammen med deres seks børnebørn er deres livs fryd og glæde.

»Jeg elsker børn. Det glæder mig utroligt at arbejde sammen med mennesker, som elsker børn,« sagde hun. »Det styrker mit vidnesbyrd, når jeg møder vidunderlige og hengivne hellige, som ofrer for at tjene i riget.«

Som mor til fire sønner føler søster Bonnie Dansie Parkin, at hun på en måde netop har fået forøget sin familie med tusindvis af døtre i sin nye kaldelse, hvor hun erstatter søster Patricia Pinegar som andenrådgiver i Unge Pigers præsidentskab.

»Jeg ser frem til at tale med unge piger om deres liv, hvad der gør livet godt for dem, og hvad de har vanskeligheder med. På mange måder er det svært at ung i dag. Voksne bør være en hjælpekilde for unge mennesker,« siger søster Parkin.

Søster Parkin var velsignet med mange voksne hjælpekilder i sin barndom. Hun er

født den 4. august 1940 og voksede op i Herriman i Utah og husker, at hendes forældre var stærke støtter i hendes ungdom. Hun værdsatte desuden mindet om en kærlig ungdomsleder, som påvirkede hendes liv.

»Vores ward i Herriman var lille,« forklarer søster Parkin. »Denne kvinde tog virkelig hver enkelt af os under sine vinger. Hun talte til os om evangeliet og gav af sig selv. Man vidste virkelig, at hun bekymrede sig for én. Jeg har ofte tænkt på det, som hun gav os.«

Efter eksamen fra Utah State University i undervisning og børns tidlige udvikling, underviste Bonnie på en skole i et år, hvorefter hun giftede sig med James Parkin, som læste medicin på University of Utah. Brylluppet fandt sted den 1. juli 1963.

Hendes vidnesbyrd fik et kæmpeup opad, da hendes familie flyttede til Seattle i staten Washington, hvor bror Parkin afsluttede sin kandidatuddannelse og specialuddannelse. »Det var her min egen søgen efter evangelisk kundskab virkelig begyndte,« husker søster Parkin.

Hun håber nu, at hun kan fortsætte med at dele sit vidnesbyrd med Kirkens unge piger.

De talte til os

Rapport fra oktoberkonferencen 1994 Den 1. og 2. oktober 1994

1. Præsident Howard W. Hunter:

»Vi står på et tidspunkt i verdens historie og i Kirkens udvikling, hvor vi må tænke mere på det hellige og handle mere, som Frelseren forventer, hans disciple handler. Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv: 'Hvad ville Jesus gøre?' og derpå mere modigt handle i henhold til svaret. Vi må udføre Herrens værk, ligesom han udførte sin Faders. Vi bør yde enhver mulig indsats for at blive som Kristus, den eneste fuldkomne og syndfri person, denne verden nogensinde har set.«

2. Præsident Gordon B. Hinckley, førstredagiver i Det Første Præsidentskab:

»Akkurat som en hvilken som helst jordisk far ønsker sine sønner og døtre al fremgang i livet, netop sådan tror jeg, at vor himmelske Fader ønsker, at hans børn skal komme ham nærmere i natur og stå ved hans side, strålene af guddommelig styrke og visdom.«

3. Ældste David B. Haig fra De Tolvs Kvorum:

»Når vi opretholder Kirkens præsident med vores oprakte hånd, tilkendegiver vi ikke alene over for Gud, at præsidenten er den retmæssige besidder af alle præstedømmets nøgler. Det betyder også, at vi indgår pakt med Gud om, at vi vil følge de anvisninger og råd, der kommer gennem hans profet.«

4. Ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds:
Familiebøn »forener også familien i en fælles kurs og et fælles formål. Det eneste, vi skal gøre, er at spørge oprigtigt i tro i hans navn, og vor himmelske Fader vil høre og besvare vore bønner.«

5. Ældste Horacio Tenorio fra De Halvfjerds:
»Det mest spændende for mig som hans bedstefar var, da han fortalte mig, at han vidste, hvem Jesus Kristus var, og bar sit vid-

nesbyrd om Frelseren for mig. Intet sted kan man nogensinde finde mere sandhed og renhed end i en tre-årig drengs vidnesbyrd.«

6. Ældste W. Don Ladd fra De Halvfjerds:

»Det vigtigste vi kan gøre unge såvel som gamle er at udvikle et personligt forhold til Jesus Kristus. Hvis vi gør det, vil vi altid have det godt med os selv.«

7. Søster Patricia P. Pinegar, Primarys præsidentinde:

»Til primarybørn over hele verden ønsker jeg at sige, at der er mange mennesker, som I slet ikke kender, som elsker jer, som holder af jer, som ønsker, at I er trygge, lykkelige og føler fred. Jeg elsker jer og ønsker, at I føler, at I 'er for evigt indesluttet i hans kærligheds arme' (2 Nephi 1:15) og i min kærlighed. Lyt omhyggeligt til alt godt, som I hører om vor himmelske Fader og vor Frelser Jesus og prøv så jeres allerbedste på at følge ham ved at gøre det, han ønsker, I gør.«

8. Søster Michælene P. Grassli, Primarys tidligere præsidentinde:

»Vore børn har brug for at få at vide, at hvis vi læser skrifterne og profeternes ord og lytter til Åndens hvisken, lærer vi fra kilden til al sandhed.«

1. Mødet søndag eftermiddag
2. Præstedømmemødet
3. Mødet lørdag formiddag
4. Mødet søndag eftermiddag
5. Mødet lørdag eftermiddag
6. Mødet lørdag eftermiddag
7. Mødet søndag eftermiddag
8. Mødet lørdag eftermiddag

Nyheder

Der er kaldet tre nye halvferdser, nyt præsidentskab i Primary og ny rådgiver i Unge Piger

Ved den højtidelige forsamling, der blev afholdt ved det indledende møde lørdag den 1. oktober ved oktoberkonferencen 1994, blev præsident Howard W. Hunter, hans rådgivere i Det Første Præsidentskab, medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum samt andre generalautoriteter så vel som lederne af Kirkens hjælpeorganisationer opretholdt af Kirkens medlemmer.

Ved denne opretholdelse blev der også kaldet tre nye medlemmer til De Halvfjerders' Første Kvorum, et medlem af De Halvfjerders' Første Kvorum fik emeritusstatus; afløst syv brødre i De Halvfjerders' Andet Kvorum; kaldet et nyt præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse; kaldet et nyt præsidentskab for Primarys hovedbestyrelse samt en ny rådgiver i præsidentskabet for Unge Pigers hovedbestyrelse.

Følgende blev kaldet til De Halvfjerders' Første Kvorum: Dennis B. Neuenschwander, Andrew Wayne Peterson samt Cecil Osborn Samuelson jun. Ældste Neuenschwander har været medlem af De Halvfjerders' Andet Kvorum siden april 1991 og tjener som præsident i områdepræsident i Centraluropa. Biografier af ældsterne Peterson og Samuelson, der begge kommer fra Salt Lake City, står på side 99.

Ældste Hartman Rector jun. fik emeritusstatus som generalautoritet. Han har tjent i De Halvfjerders' Første Kvorum siden 1975. Han har tidligere tjent som medlem af De Halvfjerders' Præsidium siden 1968. Ældste Rector sluttede sig til Kirken i 1952, mens han tjente i den amerikanske flåde. Efter 26 år som flådepilot trak han sig tilbage med rang af kaptajn. Ældste Rector er født og opvokset i Missouri og læste på University of Georgia og University of Southern

California. Han har også tjent som præsident for missionerne i San Diego i Californien og Alabama-Florida.

Ældste Albert Choules jun., Lloyd P. George, Malcolm S. Jeppsen, Richard P. Lindsay, Merlin R. Lybbert, Gerald E. Melchin og Horacio A. Tenorio blev afløst fra De Halvfjerders' Andet Kvorum.

Ældste Choules blev kaldet til De Halvfjerders i oktober 1988. Mens han tilhørte De Halvfjerders, tjente han som rådgiver i områdepræsidentskaberne i Utah Central, Europa og Utah Syd. Han vil fortsat bo i Salt Lake City.

Ældste George har været medlem af De Halvfjerders siden oktober 1988. Han har tjent som rådgiver i områdepræsidentskaberne i Nordamerika Sydøst, Nordamerika Central, Stillehavet og Utah Central. Han skal bo i Orem, Utah.

Ældste Jeppsen blev kaldet til De Halvfjerders i april 1989 og har tjent som førsterådgiver og andenrådgiver i områdepræsidentskabet i Utah Nord og som præsident i Utah Syd. Han vil genoptage sit arbejde som læge med praksis i Salt Lake City.

Ældste Lindsay blev kaldet til De Halvfjerders i april 1989. Han er født i Salt Lake City og har tjent som rådgiver i områdepræsidentskaberne i Utah Nord og Afrika. Han vil forblive i Salt Lake City.

Ældste Lybbert blev kaldet til De Halvfjerders i april 1989 og har tjent som rådgiver og præsident for områdepræsidentskabet i Asien og Nordamerika Nordvest. Han tjener i øjeblikket som præsident for templet i Cardston Alberta. Han vil fortsætte i denne stilling.

Ældste Melchin har været medlem af De Halvfjerders siden oktober 1988. Han har tjent som rådgiver i områdepræsidentskaberne i Utah Nord, Utah Syd, Nordeuropa

og Nordamerika Sydvest. Han har været præsident i templet i Toronto i Canada og vil fortsætte i denne kaldelse.

Ældste Tenorio blev kaldet som halvferdser i april 1989. Han er født i Mexico City og har tjent som rådgiver i områdepræsidentskabet i Mexico/Centralamerika, Mexico og Sydamerika Syd. Han skal bo i Mexico City.

Der blev ligeledes kaldet et nyt præsidentskab for Søndagsskolens hovedbestyrelse ved konferencens første møde: Ældste Charles Didier fra De Halvfjerders Præsidium vil fungere som præsident med ældsterne J. Ballard Washburn og F. Burton Howard fra De Halvfjerders som henholdsvis første- og andenrådgiver. Det nye præsidentskab for Søndagsskolen afløser ældsterne Merlin R. Lybbert, Clinton L. Cutler (som døde den 9. april i år) og Ronald L. Poelman.

Præsidentskabet for Primarys hovedbestyrelse blev ligeledes omdannet. Patricia P. Pinegar blev kaldet som præsidentinde for børnenes hjælpeorganisation med Anne G. Wirthlin som førsterådgiver og Susan Lillywhite Warner som andenrådgiver.

Præsidentinde Michaelene P. Grassli og hendes rådgivere, Betty Jo N. Jepsen, førsterådgiver, og Ruth B. Wright, andenrådgiver, blev afløst efter 6 1/2 år.

Søster Grassli har tjent i USA's nationale uvelegkomité, den rådgivende komité for USA's drengespejdere samt i bestyrelsen for Primarybørnenes Hospital. Forud for sin kaldelse som præsidentinde for Primary tjente hun i otte år som andenrådgiver i præsidentskabet for Primary og i fem år som medlem af Primarys hovedbestyrelse.

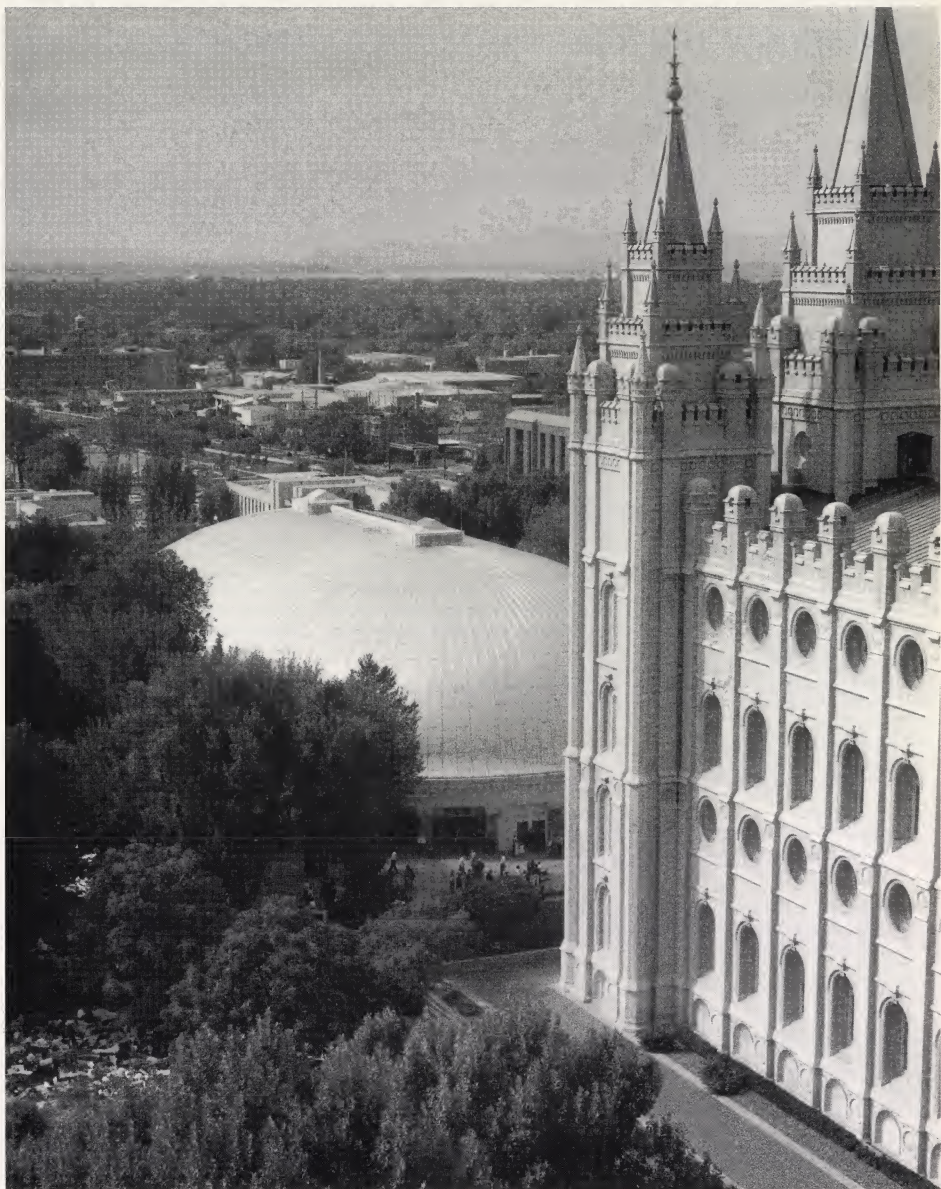
Søster Jepsen er medlem af USA's nationale drengespejderkomité og hendes ansvar i præsidentskabet for Primary omfattede undervisningsplanen, musik og børnenes nadvermødeprogrammer.

Søster Wright har tjent i USA's nationale uvelegkomité. I sin periode i Primarys præsidentskab var hun ansvarlig for fællestid, læreruddannelse og audiovisuelle hjælpemidler.

Der blev også kaldet en ny andenrådgiver i præsidentskabet for Unge Piger til afløsning af søster Patricia Pinegar, der havde tjent i denne kapacitet.

Søster Bonnie Damsie Parkin blev optaget som andenrådgiver til præsidentinde for Unge Piger, Janette C. Hales.

Biografier af disse nykaldede søstre står på side 100-101.

Mod vest ses det kuppelformede Tabernakel til venstre og templet i Salt Lake City.

Selv jordens vismænd må følge guddommelig vejledning, af J. Leo Fairbanks

»Se, da kom der nogle vise mænd fra Østlandet ... og spurgte: 'Hvor er jødemes nyfødte kong?' For vi har set hans stjerner gå op ...« Da de havde fundet og tilbedt Jesusbarnet, blev de »i drømmene advaret af Gud om at vende hjem »ind en anden vej« og ikke afsløre barnets opholdssted for den jaloux kong Herodes (se Matt 2:1-12).

Det er alle menneskers ansvar og glæde
»at søge denne Jesus,
om hvem profeterne og apostlene
har vidnet« (Ether 12:41)
og at få et åndeligt vidnesbyrd
om hans guddommelighed.

Præsident Howard W. Hunter